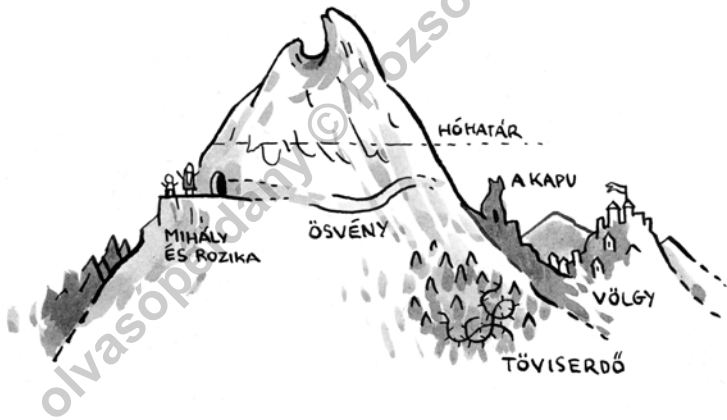

Kertész Erzsé

PANTHERA 2.

A KÜLDETÉS

Bernát Barbara rajzaival

Előszó, vagyis Előre Szólok

A nevem Kismukk, és arról vagyok elég híres, hogy pár napig egy hógömb foglya voltam az osztálytársaimmal. De aztán szerencsésen megmenekültünk, amit most nem mesélek el újra, ha nem gond. Legyen elég annyi, hogy egy ideig hősként tiszteltek minket, aztán már csak mi láttuk magunkat annak, és pár hónap múltán már mi sem. Az ember sajnos könnyen elfelejti, hogy mit is jelent szuperhősként részt venni különféle hátborzongató kalandokban.

Bár én nem felejtettem el, és titkon azt kívántam, hogy legyen még valami hasonló.

És lett is.

Amikor kijöttünk a hógömbből, és végre mind viszszervertük az eredeti méretünket, én még egy utolsó, szupertitkos akciót hajtottam végre. Mint egy valódi, magányos harcos. Elrejtettem a lekicsinyített hógömböt, aminek a belsejében – bármilyen hihetetlen! – egy valódi hegy van. A Panthera. A hegy belseje pedig iszonyú értékes drágakövet rejt, és a veszélyes kalandunk után úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha erről a világon senki nem szerez tudomást. Jobb a békesség – gondoltam. Azóta egyvalakinek

ISBN 978-963-410-263-2

© Pozsonyi Pagony Kft., 2017
www.pagony.hu

Szöveg © Kertész Erzsi
Grafika © Bernát Barbara

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

A könyv megjelenését a Magyar Kulturális Alap támogatta.

mégiscsak elmondtam, hogy én rejtettem el a gömböt, és az a valaki (később a nevét is elmondom, csak még nem most) majd leharapta érte a fejemet. De már mindegy volt.

Ugyanis az történt, hogy fogtam a hógömböt a drágakövet rejtő kis hegygel, és elvittem egy játékoltba. És most jön a csel: beraktam a hógömbös polcra, több száz másik közé!

Honnan tudhattam volna, hogy az a lekicsinyített hegy nem is lakatlan?!

A hegyen élő remete, aki magát Recepciónak nevezte, tett ugyan néhány célzást a népére, de valahogy nem jutott eszembe, hogy azok is ott élnek a hegyen, csak épp a másik oldalán, lejjebb, a szurdokokban és völgyekben, amerre mi nem jártunk. Ha világosan beszélt volna, nem tüntettem volna el egy egész népcsoportot tokkal-vonóval. Mert én tényleg azt hittem, hogy a hegy jóformán lakatlan.

Sajnos késő volt már utólag bánkódni, mert amikor elmentünk az áruházba, hogy újra megvásároljuk a hógömböt, és aztán valahogy megpróbáljuk az eredeti nagyságára visszaméretezni, már nem volt a polcon. Valaki megvásárolta.

Utólag is reméltem viszont, hogy az új tulajdonos nem rázogatta túl gyakran vagy túl erősen, mert akkor nemcsak a Recepció és Rozika szenvedhetett sérüléseket, hanem az inspirátorok népes tábora is, pedig nélkülük megállna a Fejlődés Kereke.

Legalábbis ők így tartják magukról, és mióta megismertem közülük valakit, én el is hiszem.

Bevallom, ebben a kalandban nem vettem részt az elejétől kezdve. De a végén aztán mindent bepótoltam! Később pedig minden lényeges információt megszereztem az előzményekről. A lényegteleneket pedig úgy körülbelül hozzáképzelttem, de ilyenből nagyon kevés van, mert szerénység nélkül állíthatom, a pontosság és alaposág a két legfőbb erőm. (A harmadik, hogy jól mászok hegyet, a negyedik, hogy egész jól fotózok, ha többet is leírnék, az meg már szinte dicsekvésnek tűnne.)

Szóval nem számít hazugságnak, ha elmesélem, hogy mi zajlott a hógömbben akkor, amikor mi már nem voltunk odabent. Jácint mindent elmondott, és Aura is, na meg Rozika néni, aki egy portás, és azért maradt benne a hógömbben, amikor mi, többiek kimenekültünk, mert elég cikis, kései szerelembe esett a hegyi remetével, a Recepcióval. Aki egy nagyon csúnya, hosszú hajú öregember, ráadásul még a jelleme is szörnyű. Azt hiszem, Rozika néninek épp elég elfoglaltságot, kihívást és örömet jelent nyugdíjas napjaira.

Ízlések és pofonok, azt hiszem, így szokták mondani.

Tehát úgy nagyjából minden igaz, ami most következik. De ha valakinek pontosabb információi

vannak, megköszönöm, ha tájékoztat, mert akkor kijavítom a naplóban a részleteket.

Ez a krónika tehát az inspirátorokról szól, meg a szabotőrökről, és a Fejlődés Kerekéről. És ha valaki ennek alapján azt hiszi, hogy ehhez neki az ég egy világon semmi köze nincsen, az nézzen szét az otthonában vagy az utcán, és majd rájön, hogy ami csak körülvesz minket (a madarakat, fákat meg hasonlókat leszámítva), abból szinte mindent az inspirátoroknak köszönhetünk.

Na, ennyi egyelőre talán elég is lesz. Lapozzunk!

I. RÉSZ A VÖLGY

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

1. fejezet

Jácint

A fiú, akit Jácintnak hívtak, az Irományok Házának vaskos kőfala tövében gubbasztott. Gondosan álcázta magát, kopott szürke ruhája szinte beleolvadt a szürke kőfalba. Épp a körmét rágta. Időnként félre-söpörte a szemébe hulló kócos hajtincseket, és kihunyorgott a napvilágra. Az időpontot és saját magát is alkalmasnak ítélte a hamisítás végrehajtására. Legalábbis néhány perccel ezelőttig.

Hiszen a nap melegen süt, kellemes fuvallat lengedez, és az irattáros, a vén Dohos épp az ebéd utáni, jól megérdemelt szunyókálásával van elfoglalva. Félrebillent fejfelül az öreg a padon, ölében a megszelídített, néma vadszakál szintén alszik. Mellette pedig résznyire nyitva az Irományok Házának nehéz, keményfából ácsolt ajtaja.

Nem lesz nagy ügy besurranni.

Vagy mégis?

Nem, dehogy! Csak fel ne ébredjen az öreg!

Jácint a zsebéhez kapott, és egy pillanatra kihagyott a szívverése. De nem, semmi gond, ott van a vékony hegyű toll meg egy maroknyi abból a különös, homokszerű anyagból, amivel könnyen

eltüntetheti a régi tintát. Csak rá kell köpni, egy kicsit az ujjával megkeverni, rákenni a papírra és kész! Volt betű – nincs betű. Nem túl bonyolult.

Jácint lepillantott a délutáni sziesztába merült sziklavárosra. A szépen gondozott teraszos kertek mind kihaltak ebben az órában, és a vaskos kőépületek meg az átjárókkal keresztül-kasul összekötött barlanglakások is teljes némaságba burkolóznak. Mindenki pihen vagy tanul, vagy titkos megbeszéléseket folytat. Szóval csak a szokásos.

Még háromig számol, aztán besurran az öreg Dohos mellett az irattárba. Ott pedig az Inspirátorok termét fogja keresni, mert ott vannak az ő iratai, meg a Márkuséi is.

Nem szabad, hogy Márkus menjen a következő küldetésre! Az a nagyképű, durva tuskó!

A durva tuskó legfőbb bűne egyébként az, hogy volt bőr a képén, és Jácint előtt három nappal mert megszületni. Vérlázító! A dátumoknak pedig most azért van különösen nagy jelentősége, mert a következő (ha jól hallotta, kimagaslóan fontos!) küldetés így Márkusé lesz, hiszen ő a rangidős inspirátor-növendék. Neki meg majd biztos valami neveléses, jelentéktelen esemény jut majd, aztán várhat újra hónapokat a következő küldetésre.

És mindez azért, mert Márkus kerek három nappal idősebb!

Csak volt – vigyorgott magában Jácint. De ha minden jól megy, ez perceken belül megváltozik.

Vagy inkább hagyja a csudába?!

Hm. Talán inkább mégis visszamegy a szállásra. Aztán majd kikönyörgi Kálmos mesternél, hogy őt csakis valami nagyszabású küldetésre indítsa el.

De a mester olyan szigorú! Vagyis igazságos. Sosem tér el a születési időpont által előírt sorrendtől. Csak a szerencse meg a vaksors buta intézkedése, hogy épp Márkusnak jut az a küldetés, ami a Fejlődés Kereke szerint sorsfordító lehet. Jácint jó szokása szerint kileste, amikor a mesterek legutóbb megpörgették a kereket. Hápogtak, a szavuk is elakadt, némelyek hümmögtek, mások a szakállukat húzgálták.

– Ez nem egy fiatal gyereknek való! – mondta ki egyikük, amire mindenki gondolt, de Kálmos mester leintette:

– A hagyományt nem lehet kijátszani! Az megy, akire kiszabatt.

– Na, és ki következik? – kérdezték egymástól a vének, mire Kálmos összevonta a szemöldökét.

– Jácint... vagy Márkus? Nem is tudom... Nem emlékszem a dátumokra. Az biztos, hogy kettejük közül valamelyik.

Erre többen felszisszentek, Jácint pedig sértetlen mászott le a tetőről, aminek a szellőzőnyílását

használta a rendszeres információszerzésre. De aztán megnyugtatta magát, hogy az aggodalmak egyértelműen Márkus személyével kapcsolatosak. Amivel szívből egyet is értett.

És aztán napokig egy szemhunyaszt sem aludt.

Még hogy Márkus! Az egy dolog, hogy ő az egyik legerősebb fiú a tanítványok között, meg nagyhangú, meg merész, meg minden... De ha trükkökről vagy az események finom befolyásolásáról, alakításáról van szó... hát akkor még a nyolcéves újonc, Kornél is lekörözi!

Jácint fejében csak lassan körvonalazódott a terv. Sőt, ha úgy vesszük, maga Kálmos nagymester rakta bele a bogarat a fülébe. Szóval egyértelműen a mester a felelős. Igen, talán csak a vágyát fogalmazta meg a tévedéssel: de jó lenne, ha Jácint menne, hiszen benne ezerszer jobban megbízik, mint a pöffeszkedő Márkusban!

Jácintnak sosem kellett a szomszédba mennie némi önbizalomért. Az események, sőt az emberek sem tükrözték ugyan vissza minden esetben a magáról alkotott kedvező véleményét, de azt azért jól látta, hogy tanárai tehetségesnek tartják, és maga Kálmos is nagy jövőt jósol neki inspirátorként.

Ennyi Jácintnak elég is volt.

És most itt áll, hallgatja Dohos átható horkolását, és nem mer besurranni, hogy meghamisítsa a születési dátumot!

Pedig az idő vészesen fogy. Valamilyik mester még ma utánanéző az Irományok Házában, hogy ki a rangidős, és ha nem cselekszik, elbukta a küldetést!

Jácint vett egy nagy levegőt, és közelebb oldalazott az ajtóhoz. Aztán még pár óvatos lépés, és már bent is volt a hűvös, homályos előcsarnokban.

Eddig minden rendben!

A kinti, vakító napfény után alig látott valamit. Még sosem járt itt, hiszen csak a tanítóknak volt szabad bejárásuk az épületbe. De annyit még ő is halott, hogy három nagy teremben őrzik az iratokat: az Inspirátorok, az Őrzők és a Tanítók termében.

Jácint szeme lassan hozzászokott a félhomályhoz, és bal kézre hamarosan megpillantotta az Inspirátorok termét. Ám amikor belépett, hátrahőkölt. Arra álmában sem gondolt, hogy a hatalmas, kövel falazott helyiség ilyen töméntelen mennyiségű papírt rejt! Polcok húzódtak, amerre a szem ellátott, és a terem tetejéig tömve volt mind megsárgult iratokkal, füzetekkel, jegyzetekkel és dobozokkal.

Nem fogja megtalálni!

Egy pillanatra olyan erős kétség hasított belé, hogy arra gondolt, feladja, és amíg lehet, kimenekül az épületből. De valami arra ösztönözte, hogy legalább egy-két lépést tegyen még.

Jól tette. Hamarosan ráébredt, hogy az irattartó polcok kialakításában logikus rendszer érvényesül, ami semmit nem bíz a véletlenre. A polcok oldalán

faragott fatáblákon dátumok jelezték a tanítványok születési évét, és az iratokat betűrend szerinti sorrendben helyezték el. Külön a lányokét és a fiúké.

Jácint megnyugodott. Nem lesz semmi gond.

Hamarosan ott állt a polc előtt, amelynek teteje felé a saját adatait tartalmazó füzetecskét sejtette.

Aha – gondolta. Hát ez mégiscsak ennyi volt...

Jó három méterrel a feje fölött magasodott az irattartó szekrény teteje, és Jácint papírjai számítása szerint fentről a második polcon sorakoztak. Létra vagy hasonló meg sehol. Biztos az öreg Dohos tartja elzárva valahol. Vagy talán titkolja, hogy tud repülni, és ha kell, csak fellibben egy-egy szükséges iratért?

Jácint egy pillanatra elvigyorodott. Az öreg irattáros a tanítványok körében állandó tréfák és gúnyolódás céltáblája volt. Nem mintha sokat törődött volna vele. Időnként felöntött a garatra és a kelle-ténél hangosabban énekelt, máskor Pajkost, a vad-sakált tanítgatta a házőrző kutyához méltó viselke-dés rejtelveire – egyelőre sikertelenül. Pajkos Doho-son kívül minden kolostorlakó iránt leküzdhetetlen ellenszenvvel viseltetett, és olykor meg is marta, akit ért. Az a hír járta, hogy Dohos kölyök korában fogta be Pajkost a hegy túoldalán, miután szerencsésen megmenekült egy sakálhorda támadásától. Mások szerint egyszerűen találta valahol a kis jószágot, és az egész támadást ő maga találta ki, mert dicsekedni is nagyon szeretett az öreg.

De mindez most mellékes volt. Jácint rájött, hogy fel kell jutnia úgy két-három méterrel magasabbra. Idegesen forgolódott, keresve, milyen eszközt vehetne igénybe. A polc ugyanis, magassága ellenére, meglehetősen ingatagnak tűnt, ezért nem mert csak úgy felkapaszkodni rá.

Tehetetlenül futkosott fel-alá a sorok között. Seholy láda vagy szék, vagy akármi! Aztán pillantása egy egész polcnyi vaskos kötetre vándorolt. Egyik-másik több száz évesnek tűnt. Jácint úgy vélte, hogy ha kihúzná valamelyik kötetet a polcról, egyszerűen szétporladnának a lapok az ujjai között. De voltak újabbnak látszó könyvek is a sorozatban. Talán száz is sorakozott ott, szép katonás rendben, egymás mellett, egy közeli polcon. Jácint fejében pedig megfogant a terv.

Igaz, kissé körülményes terv volt, időt és erőt igényelt, de hát Jácint inspirátornövendék volt, aki évek óta mást sem tanult, csak azt, hogyan tud lehetetlen feladatokat megoldani.

Kihúzta az egyik vastag könyvet, és döbbenten meredt a címre:

„Sikertelen Küldetések, 86. kötet”

Szinte meg is feledkezett a veszélyes helyzetről, annyira magával ragadta a felismerés, hogy az inspirátorok népe, ez a minden tekintetben különleges gyülekezet már vagy kétszáz könyvnyi alkalommal kudarcot vallott. A kezében tartott kötet pontosan

119 kudarccal végződő esetet tárgyalt. Az esetleírások után hosszan elemezték, miért nem sikerült a küldetés, hol hibázott az inspirátor, illetve milyen alternatív megoldások jöhettek volna szóba a küldetés sikeres teljesítése érdekében.

Jácint füttyentett. A kudarcokról kevés szó esik a képzés során. Nyilván a mesterek senkit sem akarnak elbátortalanítani. A tanítványok között kering ugyan egy-két veszélyes és sikertelen küldetés legendája, na de itt több ezer, ha nem több tízezer kudarc krónikája olvasható.

Biztos a szabotőrök miatt van ennyi – futott át Jácint agyán a gondolat, de aztán újra a saját ügyére koncentrált.

Elég sokáig tartott, mire a vaskos, kemény fedelű könyveket lépcsőzetesen egymásra rendezgette, de az építmény tökéletesen alkalmas volt a célra. Igaz, kicsit csúszkáltak a lapok a talpa alatt, de szinte király módjára lépkedett fel a két méter magas, mindkét oldalán lépcsőzetesen alakított könyvpiramis tetejére. Onnan is ágaskodnia kellett még, de rövid szemlélődés után megtalálta a keresett könyvecskét. Lekapta a polcról, és óvatos léptekkel lemászott a könyvlépcsőn.

Na, akkor lássunk munkához! – gondolta, és rögtön az első oldalon kinyitotta a könyvet.

„Jácint inspirátornövendék – olvasta. – Született a Vad Hegyi Szelek évében, a Kőszáli Kecse havának 11. napján.”

Hát ez az.

Márkus a Vad Hegyi Szelek évében, a Kőszáli Kecse havának 8. napján született. Az a felfújó hólyag!

Jácint egy pillanatra elrévedt azon, hogy Márkus már bizonyára csecsemőként is rémesen festett. Talán ugyanilyen vörös volt az arca, mint most, és bizonyára ugyanúgy ordított is.

Hát, majd most meg fog lepődni, gondolta Jácint, és munkához látott. A könyvet maga elé tette, és a zsebébe nyúlva kimarkolt egy csipetnyi homokszerű anyagot.

Aztán a tenyerébe köpött, majd szakszerű, gyors mozdulattal kavargatni kezdte a masszát. Jól ment, gyakorolta eleget a szobájában.

Amikor már egészen rugalmas, de kemény, gyúrható golyó görgött az ujjai között, a füzet fölé hajolt.

És most eltünteti az egyik 1-es számot, minden bajok okozóját!

Precízen és biztos kézzel dolgozott. Könnyebben ment, mint gondolta. A tinta először elhalványult, majd végképp eltűnt, és a papíron nyoma sem maradt a dörzsölésnek.

Kiváló!

Így már csak a vak nem látja, hogy Jácint a Vad Hegyi Szelek évében, a Kőszáli Kecse havának 1. napján született, sajnálatos módon kerek egy héttel megelőzve szegény-szegény Márkust. Ó, milyen kár...

Jácint szája gonosz mosolyra húzódott. Ami aztán rögvest az arcára is fagyott, mert valahonnan mint-ha zajt hallott volna. Pedig készen van a dátummal, csak nem fog éppen most lelepleződni?

Bénultan hallgatózott még egy ideig, de csak némi bágyadt madáracsicsergés szűrődött be a kőfalba vajt keskeny szellőzőnyílásokon.

Jácint a füzetrel újra felkaptatott a könyvlépcsőn, és a helyére ügyeskedte az iratot. Aztán lemászott, és annak rendje-módja szerint elkezdte visszapakolni a Sikertelen Küldetések köteteit a közeli polcra. Hal-kan és gyorsan dolgozott. Csak akkor állt meg a keze a könyvek rendezgetésében, amikor az a kellemetlen érzése támadt, hogy figyelik.

Fura csend volt, és porszag, de valami feszültség is ott vibrált az állott levegőben.

Felnézett, és majdnem felkiáltott.

A terem ajtajában ott állt Pajkos, a vadsakál, és őt bámulta. Torkából halk, bugyborékoló hörgés tört fel.

A rohadt dög!

Jácint tudta, hogy ebben a csatában csak akkor nyerhet, ha elég gyors, és kiszámíthatatlan. Pajkos igazi vadász volt, és a gazdája nélkül valódi félelmetes fenevad is.

Felegyenesedett, és lassan hátrálni kezdett a szomszédos polcok által határolt folyosó irányába, Pajkos pedig lustán, némán lépkedett feléje, egyelőre még tartva a távolságot.

A hajsza ezután rövid volt, és dicstelen.

Jácint ugyan végig tudott úgy futni néhány soron, hogy összezavarja az állatot az iratlabirintusban, ám amikor nagy lendülettel az ajtó felé vetette magát, Pajkos kivágódott a szomszédos polcok által határolt folyosóról, és Jácint lábszárába kapott a tűhegyes fogaival.

Iszonyúan fáj, de Jácint kibírta, hogy ne kiáltson föl. Rúgott egyet az állat felé, majd hatalmas ugrással előbb az előtérben, aztán a kijáratnál termett, ahol az öreg Dohos továbbra is az igazak álmát aludta. Jácint magában hálát adott a Természetnek, ami Pajkost néma vadsakálnak alkotta meg, így az nem tudta alvó gazdája figyelmét felhívni a fejvesztve menekülő fiúra. Jobb híján Dohos köpenye szélét rángatta a fogaival.

Ahogy rohanva távolodott az épülettől, Jácint ráébredt, hogy Pajkos már nincs a nyomában. Lihegve megállt, és lenézett a nadrágja szárára. A szürke, kopott szöveten egyre nagyobb foltokban ütött át a vér, és az egész lábszára lüktetett a fájdalomtól.

Hogyan fogja ezt a kolostorban megmagyarázni?

2. fejezet

Aura

– Kémkedtél, Aura?

– Persze, Encián mester! – A vékony hangban szinte fölényes magabiztosság csengett.

– És? – Az öregember közömbösnek tűnt, de arca aggodalmat sugallt.

– Készülnödnek – felelte a lány. – De pár nap még biztosan kell nekik.

– Kit küldenek ki?

– Valami Jácintot vagy Márkust. Maguk sem tudják. Úgy vettem észre, a vének aggódnak, hogy újonc megy ki, de Kálmos ragaszkodik a születési sorrendhez.

– Kálmos... – az öreg a távolba révedt. Mennyire gyűlöli már csak a nevét is! De mostanában mintha valahogy enyhült volna benne az ősi harag. Talán tényleg megvénült, elfáradt...

Az öreg Encián már hosszú évszázadok óta irányította a szabotőrök munkáját. Emberemlékezet óta itt, a Töviserdő szúrós ágakkal övezett barlangtermeiben végzik az előkészületeket, és ahányszor csak egy inspirátor útra kel, hogy teljesítse a küldetését, titokban vagy nyíltan nyomába szegődik egy

többé-kevésbé magasan képzett szabotőr is, hogy meghiúsítsa azt.

Encián az utóbbi években egyre növekvő aggodalommal figyelte maroknyi csapatát. Mostanában túl sokat hibáznak. Alig tudtak néhány fontos eseményt megakadályozni. A fejlődés pedig felgyorsult, nincs ellensúly, nincs már fékező erő. A legaggasztóbb pedig az, hogy nem tudja, kire bízza a szabotőrök irányítását, ha ő maga, élemedett korára hivatkozva, lemond a tisztségről. Az a két-három rangidős szabotőr, aki szóba jöhetne, túlságosan el van foglalva a pozícióért vívott küzdelemmel. A küldetések számukra másodlagosak.

Encián a szeme sarkából az asztalon ücsörgő, lábával unottan harangozó lányra pillantott. Aura szeme alatt a sötét karikák azt sejtették, hogy a lány az éjszaka egy részét is kémkedéssel töltötte.

Való igaz, ő aztán nem végez félmunkát. Ő komolyan veszi a hivatását.

– Aludni is kell azért, kislányom. Megenni. Túl sovány vagy. Mint egy kismadár.

Aura hátrarázta hosszú, rézvörös haját. Átható barna szemét a mesterre függesztette. Volt valami hipnotikus erő a pillantásában, valami, ami többnek mutatta őt egy vézna, folyton izgó-mozgó fiatal lánynál.

– Valami baj van, mester? Látom, hogy baj van. Elmondod?

– Csak a szokásos gondok, Aura.

– Nem. Tudom, hogy nem! – Aura odaszaladt a mesterhez, és átölelte. Nagyon szerette őt. Sőt, talán csakis őt szerette egyedül ebben a borzalmas, idióta seregletben, ahol élni kényszerült.

Encián mester kedvesen megpaskolta Aura arcát, és fürkészve, elgondolkodva nézett a lányra.

– Te mindenre nagyon kíváncsi vagy, ugye?

– Csak a lényeges dolgokra, Encián mester. Utálok, ha kislányként kezelnek! – egy pillanatra dühösen megrándult az arca, de aztán gyors váltással reménykedő pillantást vetett a mesterre. – Jövőre már én is mehetek küldetésre! Mert megengeded, ugye?

– Persze, persze. – A mester érezte, hogy nem mondhat nemet. Aurának nem.

Nagyon szerette és féltette, ugyanakkor volt valami a lányban, ami egy kicsit aggasztotta. Valami kiszámíthatatlanság, valami titok, ami kényelmetlen érzéseket ébresztett benne.

– Elsőrangú szabotőr leszel belőled, Aura – mondta, miközben az asztalán heverő irdatlan nagyságú

könyvhöz lépett. Szórakozottan pergette a lapokat az ujjai között. – Megvan benned minden szükséges tulajdonság. Bátorság, ész és lelemény. De a legfőbb erőd mégis másvalami. Van valami... nem is tudom... Valami bűbajos kedvesség... Nem, nem kedvesség, hanem valami simulékonyság, amivel minden ellenállást meg tudsz törni... – Encián újra fürkészve nézte a lányt.

Aura lesütötte a szemét. Nem szerette, ha a mester ilyeneket mond. Még akkor sem, ha ez mind igaz. De nála ez nem szándékos, nem ilyen kiszámított, ahogy a mester most előadja. Ő igenis így született, mindig is tudta, kinek mikor mit kell mondani.

Most is.

Hirtelen maga lett az alázatos tanítvány mintaképe.

– Tudom, mester, hogy még nagyon sokat kell tanulnom. Rengeteget! De annyira szeretnék neked segíteni! És látom, hogy aggódsz... Galaj miatt, ugye?

Encián felhúzta a szemöldökét, és megütközve meredt Aurára.

– De...

– Kitaláltam? – mosolygott Aura. – Nem bízol meg benne. És én azt mondom, jól teszed, mester! Nemegyszer hallottam már, hogyan dicsekszik azzal, hogy hamarosan a helyedbe lép!

– Még nem biztos, hogy ő lesz az utódom – mondta komoran Encián.

– Hát akkor talán az a rókaképző Murok? Még rosszabb választás! – heveskedett Aura, de aztán észbe kapott. – De én nem értek hozzá, és te, mester, biztosan bölcs döntés hozol majd! Én csak félek, hogy... – Elhallgatott.

Encián kíváncsian pillantott a lányra.

– Mitől félsz?

– Á, semmi – Aura zavartan csavargatta a haját.

– Őszintén érdekel a véleményed, Aura.

– Hát, jó. Tudod, mester, én attól félek, hogy Galaj meg Murok csak a hatalommal törődik. Mindkettő főnök akar lenni. De igazából tesznek a küldetésre. – A mesterre sandított, vajon rossz néven veszi-e, hogy ilyen kifejezéseket használ.

De Encián csak bámult bele az asztalán égő gyertyalángba.

Aura halkán folytatta.

– Néha komolyan nem látom, mester, hogy ki az, aki itt még szívvel-lélelkel végzi a dolgát. Ha rábízod a vezetést Murokra vagy Galajra, ők teljesen tévútra viszik a szabotőröket. Persze lenne néhány alkalmasabb ember – itt tartott egy kis szünetet –, de ők még túl fiatalok. Hiányzik a kellő tapasztalásuk... – Elhallgatott.

Encián a lányra mosolygott.

– Nem szabad téged lebecsülni, Aura.

– Hogy érted ezt, mester? – Aura elkerekedő barna szeme csupa csodálkozás volt.

– Te még sokra viszed!

Kopogtak, és kiszáratva egy bozontos férfifej bukkant fel az ajtónyílásban.

– Már megint itt lábatlankodsz? – förmedt rá Aurára, ahogy meglátta. – Neked most az oktatáson kéne lenned!

– Én akartam beszélni Aurával, Galaj – mondta szelíden Encián.

– Mester, túl sok időt pazarolsz a lányra. Közben pedig a fejünkre nőnek a dolgok. Az inspirátorok már mozgolódnak.

– Éppen erről beszélgettünk, Galaj.

– Aurával?! – A férfi hangjában megvetés bujkált. – Ezt inkább velem kéne megvitatnod, mester. Lódulj! – szólt oda a lánynak.

Aura lecsúszott az asztalról, kicsit meghajolt a mester felé, és fejét lehajtva Galaj mellett kisurrant az ajtón.

Szája szögletében elégedett mosoly bujkált.

3. fejezet

Mihály szembenéz a tényekkel

Pár ezer méterrel följebb, egy csodálatos panorámát nyújtó sziklapárkányon idősebb pár üldögélt egy kőből kifaragott padon. Nézték az eléjük táruló panorámát, a völgybe vesző erdők zölde-szürkés lombjait.

– Csak tudnám, hova tűntek a madarak!

Egy hosszú, ősz loboncot viselő férfi mormolta ezt elgondolkodva. Társa, egy kedves arcú, különösen öltözött idős hölgy kényelmetlenül fészkelődött mellette.

– A madarak? – kérdezte, mint aki nem jól értette.

– A madarak – vakkantotta az öreg. – Régen több járt errefelé. Szerették a sziklákat. Itt keringtek a közelben... Tudod, Rozália, gyakran elnéztem a röpüket. – Az öreg szeme elhomályosodott. – Elárulok neked egy titkot, Rozália. Ha a felettem köröző madarakat bámulom, valahogy mindig elkönnyesedik a szemem. Olyan... nem is tudom... szabadok, ha érted, mire gondolok.

– Hiszen te is szabadon élsz, Mihály – duruzsolta Rozália megnyugtató hangon, és kezét az öreg rancos kezére tette. – Az egész világ a lábad előtt hever ezen a magaslaton!

– Ugyan! – horkantott ingerülten az öreg. – Ez csak a látszat! Hiába van panorámás lakásom, valójában ide vagyok láncolva ehhez az átkozott barlanghoz! Nem hagyhatom el a helyemet, te is tudod.

Rozália arca belső vívódásról árulkodott.

– Mihály – kezdte óvatosan, ismerve az öreg lobbanékony természetét. – Nem is tudom, hogyan mondjam, de akiket annyira vársz, azok talán nem is jönnek már többé. Lehet, hogy feleslegesen várod őket. Talán már nem is élnek. Vagy máshova vándoroltak innen.

Az öreg legyintett.

– Nem értesz te semmit, Rozália. Ők nem fognak innen elvándorolni. Nem is tudnának. A munkájukhoz szükségük van a kövecskére. Arra, ni! – A háta mögött nyíló barlang irányába bökött.

Rozika, aki nemrég még portás néni volt, és amúgy sem szeretett köntörfalazni, úgy döntött, hogy elég volt, nem titkolózik tovább. Így is épp eléggé megviselte az elmúlt néhány hét, melynek során megpróbálta elhallgatni újdonsült lovagja elől a színtiszta igazságot.

– Mihály, mondanom kell valamit – kezdte.

A vénember, aki magát Recepciósnak nevezte, reménykedve emelte fel a tekintetét.

– Igen, drágám! Csupa fül vagyok!

– Mihály, a te szeretett hegyedet alattomos, gonosz bűnözők átméretezték.

– Hogy? Mi van?

– Jól hallottad, kedvesem. Nem tudom, éppen most mekkora lehet, de az biztos, hogy nem hegy méretű. Mikor én utoljára messzebről láttam, befért egy szobába.

– He? Mi? Jól vagy, Rozi?

Rozália, mintha vízcsapot nyitottak volna meg, feltartóztathatatlanul folytatta.

– Tudom, rémes. És főleg hihetetlen! Na, meg a végtelenségig felháborító is! De ilyen a mai technika. Kitalálták azt az átméretezőt vagy micsodát, és amire ráirányítják, az kicsi lesz. Vagy nagy. Szóval

ezért nem látsz költöző madarakat, és ezért olyan homályos a látóhatár.

– Rozália, tán napszúrást kaptál? Mondtam, hogy itt a hegyek közt veszélyes a túl sok napozás!

– ...ugyanis egy üvegbúra veszi körül a hegyet. Mondhatnám azt is, hogy bele van zárva. Épp, mint egy hógömb. Ismered? De hát honnét is ismernéd azt a vicces kis játékot? Üveggömbbe zárva egy kicsi világ... pont, mint az eredeti...

A Recepció felpattant, és berohant a barlangi lakba. Kisvártatva egy hasas üveggel és egy kis pohárral tért vissza.

– Igyál egy kupicával, Rozália! Megszúrt a nap heve.

– Ó, nem, Mihály. Te igyál! – Rozika határozott mozdulattal kivette az üveget a Recepció kezéből, és töltött. Aztán megvárta, míg az behöripinti a saját készítésű lélekerősítő főzetét, és egyet-kettőt csetint a nyelvével.

– Szavamra, menne!

Elégedetten nyammogott, de aztán az idős nőre nézve újra elkomorult.

– Máris megbántad a döntésedet, ugye, Rozália? Megbántad, hogy velem maradtál, ahelyett, hogy azokkal a fura alakokkal az egekbe szöktél volna!

– Mihály, tudom, hogy ez most nehéz. De hallgass végig!

Rozika belekezdett egy hosszú-hosszú történetbe, aminek sehogy sem akart vége szakadni. Volt abban minden: bűnbanda, copfos kislány, harapós kutya, még kötött mellény és kelkáposzta-főzelék is.

Mihály nem értett mindent, de volt valahol egy pont a történetben, ahol elkezdett azon gondolkodni, hogy Rozália talán tényleg igazat beszél. Hogy tud valamit, amit ő nem tudhat, hiszen időtlen idők óta el sem mozdult erről az átkozott párkányról.

És ha mindez valóban igaz... akkor...

A Recepció hirtelen felugrott, és a teraszon körbe-körbe futkosva vadul tépni kezdte derékig érő haját. „Nem, nem, ez nem igaz! Nem, nem, ez nem igaz!” – kántálta közben.

Rozika, aki éppen ott tartott, hogy egy Meredek John nevű örült akaritot akart bányásztatni az expedíció tagjaival, igencsak megrémült.

– Kedvesem, mi a baj? – Felpattant, és futott Mihály után, körbe a teraszon.

– Hogy mi a baj? – vinnyogta az öregember. – Még kérdezed?! Hát nem elég nagy baj az, amit most itten elővezettél nekem?

– Nagy baj – bólított szomorúan Rozika, amikor kifulladásra megálltak végre, és leültek egy méretes, korhadt farönkre. – De végül is talán mindegy is, nem? Ha nyugtunk van, elégedélhetünk így is, nyugdíjas napjainkra! Én finomakat főzök, te pedig

elmész időnként portyázni, és ha majd valamikor megengednéd, levágnám a hajadat is...

– Ne gyere megint ezzel! – bődült el a vénember, mire Rozika megszeppenve behúzta a nyakát.

– Ne idegeskedj, Mihály! Nem mondtam, hogy most rögtön, csak majd ha kedved van. Kitaláltam egy jó fazont, szerintem nagyon fess lennél...

– Feeees?! Hát az meg mi a jégverése?! Nem akarok fess lenni, és fogalmad sincs, hogy milyen nagy a baj, Rozi!

Rozália, aki nemcsak egy hős néni, de ízig-vérig úrinő is volt, kihúzta magát.

– Kérlek, zabolázd meg a stílusodat, Mihály! – mondta halkán, de roppant szigorúan. – Különböztet meg a szükséges lépéseket.

– Szükséges lépéseket? – képedt el a Recepciós.

– Igen, arrafelé – mutatott a lejtő irányába Rozika. – Magyarul, úgy itt hagylak, hogy a lábad sem éri a földet! Ha nem viselkedsz rendesen.

Ezt naponta egyszer-kétszer eljátszották, úgy, hogy a Recepciós tudta, hogy Rozika csak félig gondolja komolyan. Félig, de meddig? Úgyhogy inkább visszavonulót fűjt.

– Na, jó! Tehát. Esküszöl, Rozália, hogy ép elméd teljes birtokában állítod mindazt, amit az imént hosszan ecseteltél?

– Esküszöm! – bólintott ünnepélyesen Rozika néni, mert érezte, hogy itt már csak ez segít. – Ha kell,

megesküszöm az üknagyanyám titkos, kézzel írott receptgyűjteményére, amiben az a kitűnő almáspite-recept is van. Csipetnyi fahéjjal. De másra is megesküdhetek, ha gondolod.

A Recepciós legyintett.

– Végül is mindegy. Te sok mindent eltitkoltál előlem, Rozália, de nekem is van ám mondanivalóm a számodra.

– Csakugyan? – Rozika néni csupa fül volt. Titkon örült, hogy nem csak ő titkolózott.

Az öröme azonban nemsokára alábbhagyott.

– Hallottál már az inspirátorokról, Rozália?

– Nem is tudom, Mihály... Mik azok? Szempilla-spirálról már hallottam, de az nem ugyanaz, ugye? Megmondom őszintén, én sosem használtam, de lehet, hogy már nem is fogom. Az én koromban...

– Inspirátorok. Ins-pi-rá-to-rok. Néha fogalmam sincs, hogy miről beszélsz, Rozália. De hát, ugye, én sosem voltam odakint, mert én őrző vagyok. Csak az inspirátorok mennek. Ha küldetés van.

– És hova mennek? – Rozika néni igyekezett fölvenni a fonalat, de ez most nehezebben ment, mint kézimunka közben.

– Hát, azt csak úgy mondjuk, hogy kimennek. Tudod, bele a világba. Magyarán szólva elhagyják a hegyet, de csak amíg teljesítik a küldetést. Vagy elbukják. Az is gyakran megesik, úgy ám.

Rozika néni agyának egyik kis hátsó rekeszében kényelmetlen gondolat kezdett mocorogni. Ott izgett-mozgott, mindenáron napvilágra akart kerülni.

– Azt akarod mondani, Mihály... Jaj, istenkém, nem is tudom... hát lehetséges ez? Szóval, hogy rajtad kívül vannak még itten más hegylakók is?

– Hát nem ezt magyarázom, Rozi? Jó reggelt! Mondom, egy egész népség éldegél a túloldalon, a szurdokban. Hé! Mi baj van, Rozália? Mit tátogsz, mint a partra vetett hal? Felelj már! El ne ájulj itt nekem!

– Mihály – hebegte Rozi néni szinte révületben. – Ez igaz? Sokan élnek még rajtad kívül a hegyen?

– Pár százan... tán ezren is – vont vállat Mihály. – És ha igaz, amit mondasz, akkor ők is be vannak most zárva! Valami kis vacakba! Valami üvegtégelybe vagy mibe! Hogy fognak akkor küldetésre menni?

– Sehogy – suttozta Rozi néni. – Nem fognak.

– Az baj – vakkantott a Recepciós. – Akkor a te híres világod, Rozália, búcsút mondhat a fejlődésnek! Megáll a Fejlődés Kereke, eljön újra a Sötét Világ! Ezt akarod, asszony?!

Rozika néni nem válaszolt. Az erős sokk hatására átmeneti ájulásba menekült.

4. fejezet

Az inspirátorképzés

Jácint egy alacsony kőfalon ült és vizsgálzott.

Aktuális mentora és vizsgáztatója, Iringó fel-alá sétált előtte hosszú ruhájában, és egy fűszálat rágcseált, miközben hallgatta a fiút.

– Nos? Sikerral jártál, Jácint?

– Sikerral – bölintott a fiú, magában meg azt gondolta, hogy eddig mindig elhitték, hogy sikerral járt, még ha nem tudta bizonyítani, akkor is. A tanárok általában nem kérdőjelezik meg a tanítványok beszámolóit a kapott feladatok sikeres teljesítéséről. Igaz, most Jácint több hetet is eltöltött az aktuális munkájával, de végül tényleg siker koronázta az erőfeszítéseit.

Iringónak különben sem tudott volna hazudni. Túlságosan szép és okos volt, emellett pedig nagyon szigorú is. Azt beszélik, jó esély van arra, hogy egyszer majd ő veszi át Kálmos mestertől az inspirátorok vezetését. Persze ehhez még a véneknek is lesz egy-két szavuk. És ki tudja? Pár év múlva akár maga Jácint is eséllyel indulhat a tisztségért. De addig még le kéne tennie valamit az asztalra.

Mert egyelőre csak egy zöldfűlű tanítvány, akit éppen most vizsgáztat Iringó, akitől a legutóbbi, egészen abszurd feladatot kapta.

Az inspirátorok képzése ugyanis meglehetősen sajátos elveket követ. Csoportos oktatásra viszonylag ritkán kerül sor. A tanulás évei arról szólnak, hogy a növendékek folyamatosan új és új apró küldetéseket kapnak, amelyeket néhány nap vagy hét leforgása alatt teljesíteniük kell. A feladatokat a kolostor tanárai találják ki, és a legszélesebb skálán mozognak. A kezdőknek egészen egyszerű küldetések jutnak: csenjenek el két kiló krumplit a konyháról, vagy hozzanak az ezer méterrel feljebb fekvő csalitosból egy-két ritka gyógynövényt. A haladóknak már nehezebb küldetésekkel kell megküzdeniük. Apró események kimenetelét kell befolyásolniuk, vagy trükkökkel, csalafintasággal rávenni másokat arra, hogy tegyenek meg vagy mondjanak ki valamit. A legelőrehaladottabb szinten pedig már egészen sok a kudarc: ugyan kinek ne törne bele a bicskája az olyan feladatokba, mint hogy intézze el, hogy valaki szerelmes legyen valakibe, vagy komoly ember léteire fel akarjon mászni a hatszáz éves tölgyre, ami a kolostor udvarán áll? Ráadásul, mivel mindenki pontosan tudja, hogy a többiek éppen valamilyen küldetésen dolgoznak, erős ellenállást tanúsítanak, ha úgy érzik, társuk befolyásolni akarja őket.

– Majd bolond leszek felmászni a hatszáz éves tölgyre! – kiáltotta Ignác, Jácint társa, mert két éve éppen ő kapta ezt a feladatot az akkori mentorától. – Ez a küldetésed, Jácint! Ugye? Akkor ezt elbuktad!

– Nem ez a küldetésem – mondta Jácint. – Csak annak a része. – Lehalkította a hangját. – A küldetésem az, hogy találjam meg a kolostor legbátrabb tanulóját. És ezt a tölgyfára mászós dolgot gondoltam ki, hogy teszteljem a társaimat. De te most kiestél, Ignác.

Öt percen belül Ignác, a kolostor egyik legpuhább tanulója fent csücsült a tölgy legmagasabb ágán. Jácint elismerően integetett neki. Mindketten boldogok voltak.

De most, legutóbb, Iringó nagyon kitolt vele. Ez várható is volt, hiszen már a haladók közé tartozott, és végzősnek számított.

– Milyen küldetést is adtam neked, Jácint? – kérdezte a fiatal nő, mint aki nem emlékszik pontosan.

– El kellett intéznem, hogy Dohos szedjen egy csokorra való szurdoki violát.

Iringó fegyelmezett arcán egy pillanatra elégedett mosoly suhant át.

– Hú, ezt jól kitaláltam! Azt akarod mondani, Jácint, hogy sikerrel jártál?

– Persze – mondta Jácint pont olyan hangsúllyal, ahogy azt előre begyakorolta. Az volt benne, hogy ez a küldetés neki meg sem kottyant.

Iringó felhúzta a szemöldökét, aztán Jácint mellé telepedett a kőfalra.

– Mesélj!

– Először az álmatlanságával próbálkoztam. Tudod, annyit alszik napközben, hogy éjszaka csak ideoda forgolódik az ágyban.

Iringó bólintott.

– Szóval tintával ráírtam egy régi pergamenre egy gyógyfüves receptet, ami arról szólt, hogy a szurdoki violából főzött tea alkalmas az álmatlanság elűzésére.

– Ellenőrizted, hogy a növény nem mérgező-e? – szólt közbe szigorúan Iringó.

– Azt éppenséggel nem... – húzta be a nyakát Jácint. – De mindegy is, mert ez a terv nem jött be.

– Jácint! – szólt rá szigorúan Iringó. – Hát nem érted? Be is válhatott volna a terved, és akkor Dohos most már az örök álmodót álmodná.

– Jó, jó, tudom – ismerte be Jácint kelleetlenül.

– A szurdoki viola egyébként nem mérgező – enyhült meg Iringó. – De ha már itt tartunk: miért nem vált be az ötleted? – kérdezte.

– Dohos nem hisz a gyógyfüvekben – sóhajtott Jácint. – Csak az alkohol gyógyerejében. Pedig úgy intéztem, hogy véletlenül akadjon a kezébe a recept, amikor a kamrájában pakolászik. Ott rejtettem el, egy polc mögé csúsztatva a papírt, pont ahol

a butykosai sorakoznak. Azt hihette, hogy még az ősei felejtették ott.

– A terved nem volt rossz – mondta Iringó, és ez nála már elismerésnek számított. – De nem vetted számításba Dohos lelki alkatát. Hiszen előre sejtheted volna, hogy nem tartja sokra a növényekkel való gyógyítást. Így sok időt elvesztegettél. Egy inspirátor számára pedig az idő a legdrágább kincs.

Jácint ezt már ezerszer hallotta. És most újra végig kellett hallgatnia.

– ...és nincs mindig idő második és harmadik próbára, ha kilépsz a Világba. Ott azonnal sikerülnie kell. Ezért mondjuk el százszor is, hogy a gondos tervezés a siker kulcsa. Ismerd meg az alanyodat, tanulmányozd a körülményeit, szokásait, és ne félj a szokatlan ötletektől! Sokszor azok vezetnek eredményre... Mi történt a lábaddal?

– Ja, az? – Jácint nem tudta elrejtteni a vastag kötést a társai szeme előtt. – Leestem egy szikláról a múlt heti küldetés előkészítése alatt.

Az orvos is elhitte ezt a történetet, bár egy kicsit csóválta a fejét.

– Hát, én azt mondtam volna, hogy ez valami harapás. De persze egy éles szikla is okozhat ilyen csúnya sebet. Légy óvatosabb, Jácint!

Jácint megígérte, hogy az lesz.

Iringó sem firtatta tovább a dolgot.

– Mivel próbálkoztál azután? – tért vissza a virág-szedő Dohos témájára.

– Hát – pirult el Jácint –, a második elég bugyuta ötlet volt. Inkább el sem mondom.

– De, csak mondd el! Hiszen abból tanulsz, ha megbeszéljük!

– Hát... izé. Na. Szedtem egy csokor szurdoki violát, és úgy intéztem, hogy Dohos lássa, amikor vonulok vele visszafelé, a kolostorba.

Jácint enyhén módosítva adta elő a történetet. A csokor, amit szedett, akkora volt, hogy talicskával kellett tolnia. Csak így remélhette, hogy az öreg Dohos figyelmét felkelti vele.

Az öreg oda is szólt neki.

– Hová viszed azt a gatz, fiam?

– Ez szurdoki viola – mondta Jácint a tőle telhető legmélyebb sértettséggel a hangjában. – Egy lánynak viszem – tette hozzá szégyenlősen. (A siker érdekében semmilyen eszköztől nem riadt vissza, és ha kellett, szándékosan el is pirult.) – Tudja, ha valaki ilyet ad egy nőnek, az szinte biztos, hogy beleszeret.

– Vigyázz vele, fiam, mert én meg úgy tudom, hogy aluszékonyságot okoz! De hát, aki nővel kezd, az magára vessen! – mondta az öreg, és hahotázni kezdett. – Különben, fiam, elég lenne egy csokorral is! Minek egy egész szénakazal?

– Biztosra megyek – mondta Jácint, és odébbállt. Iringó a jócskán leegyszerűsített történet hallatán a fejét csóválta.

– Mit akartál ezzel a szerelemüggyel elérni?

– Hát, csak arra gondoltam, hátha Dohos is szerelmes valakibe, és talán ha senki nem látja, szed majd ő is egy csokorral a szíve hölgyének.

– Látod, Jácint, ez arról tanúskodik, hogy nem ismered eléggé az alanyodat. Dohosnak réges-rég nincs szíve hölgye. Volt egy felesége, de folyton marták egymást, és a nő elment hegyi füves remeteházasszónynak. Dohos azóta utálja a gyógynövényeket is meg a nőket is.

Jácint ezt még nem hallotta. Jó rég lehetett.

– Akkor köszi szépen, hogy ilyen feladatot adtál nekem! – morogta. – Pont ilyen gyógynövényeset.

– Direkt – bölintott Iringó. – Maholnap megkapod a jelvényt. Neked már illik megbirkóznod a nehezebb feladatokkal is. Sőt! Azt hallottam, te mész a következő küldetésre. Állítólag egészen nagy falat!

– Hát, remélem – hebegte Jácint, és az arca tűzvörös lett. Ezúttal nem szándékosan.

Még mindig nem szokta meg a gondolatot, hogy a csalás sikerült, és a vének az ő nevét mondták ki az utolsó tanácskozáson. Persze ez még nem hivatalos.

– Végül milyen trükk vált be Dohosnál? – noszogatta Iringó a gondolataiba merült fiút.

– Ja... igen. Ahogy mondtad, rájöttem, hogy tanulmányoznom kell az alanyt. Belátom, hogy anélkül tényleg nem megy. Több napon át figyeltem, és ráébredtem, hogy két dolog jellemző rá igazán: imádja a sakálját, és nagyon babonás, hiszékeny ember. – Azt nem tette hozzá, hogy ekkor figyelte ki azt is, hogy ebéd utántól majdnem naplementéig egyfolytában alszik a padon, mivel éjjelente kóros álmatlanság gyötri.

– Szóval a sakált használtad csaliként?

– Igen. És bevált! Pár nap múlva megint feltűnően elsétáltam előtte, és vártam, hogy ő szólítson meg. Jól számítottam. Odakiáltott, és gúnyosan megkérdezte, hogy örült-e a lány a virágnak.

– És?!

– Mondtam, hogy nem, sőt elküldött virágostul, mire Dohos nevetni kezdett, mert ő egy ilyen utálatos, hülye alak.

– Lényegre, Jácint!

– Én meg mondtam, hogy később utánanéztem, és ez a növény nem is szerelemébresztő, hanem állatoknak adják azok a rémesen ostoba emberek, akik elhiszik azt a buta mesét, hogy az állatok is megtanulhatnak beszélni.

Iringó elmosolyodott.

– Na, ez már valami...

– Ha láttad volna, hogy elkerekedett a szeme! – jött most már lendületbe Jácint is. – Megkérdezte,

hogy akkor mi is volt pontosan a növény neve, és hogy, ugye, az a kis lila virágú az. Aztán még mondott ő is olyanokat, hogy mekkora tulok az, aki elhiszi, hogy az állatok megtanulhatnak beszélni... De amikor elkészöntem, és kicsit távolabb megbújtam egy szikla mögött, láttam, hogy körül néz, van-e valaki a láthatáron, és már futott is fel a rétre virágot szedni! Követtem, és majd megszakadtam a röhögéstől! Még dúdolt is közben, ahogy kell!

– Jácint! – Iringó szeme most villámokat szórt. – Sosem gúnyoljuk ki az alanyunkat! Nem nevetünk rajta, nem pletykálunk róla! És minden egyéb érzélem is szigorúan mellőzendő! Ha nem vagy elég

tárgyilagos, az gátolja a helyes emberismeretet és a küldetésed sikerét.

– Jó, jó. Tudom – Jácint kicsit visszavett a széles jókedvéből. – De akkor is sikerült! Dohos szurdoki violát szedett! Ezt akartad, nem?

– De – Iringó elővett egy ezüstös fényű követ a zsebéből. – Teljesítetted a feladatot, itt a jutalmad. Mennyi jutalomköved van már?

– Százöt! – felelte büszkén Jácint.

– Akkor holnap megkapod a jelvényt! Gratulálok, Jácint! – Iringó kedvesen elmosolyodott.

– Azt még elmondhatom, hogyan próbálta meg-
tetni a sakállal a szurdoki violát? – kérdezte Jácint
reménykedve. – Hidd el, Iringó, irtó vicces volt!

– Engem cseppet sem érdekel, Jácint! Mára végez-
tünk. A képzésed lezárult, köszöntelek az inspiráto-
rok között! Menj vissza a kolostorba, és jelentkezz
Kálmos mesternél!

5. fejezet

Az ereszkedés

Rozika néni nem szerette a lejtőket. Fájtak a térdei, és egy-egy alattomos kavics mindig megindult a lába alatt lefelé, ha meg valami bokor ágai után kapott, hogy fenékre ne essen, hát az biztosan valami tüskés bozót volt. Rozika még csak két órája ereszkedett lefelé a hegy túlsó oldalán, de máris több sebből vérzett, és csúnya horzsolások éktelenkedtek a lábán.

Pedig Mihály figyelmeztette:

– Rozália, légy óvatos! Sakálok ugyan nem járnak arrafelé, de van jó pár nehéz útszakasz. Nehogy bajod essen! – Aggodalmasan tett-vett Rozika körül. Ellenőrizte a hátizsákba rejtett élelmiszer- és fegyverkészletet (utóbbi egy éles kő és egy kis méretű husáng volt). Rozika néni ugyan kijelentette, hogy ő inkább megadja magát, mint hogy vadállatokkal hadakozzon egy meredek hegyoldalban, de Mihály csak hümmögött.

– Nem olyan fából faragtak téged, Rozália, hogy csak úgy megadd magad! Hiszen épp ezt csodálom benned annyira!

Aztán könnyes búcsút vettek, és Rozika kibírta, hogy ne említse meg Mihálynak, hogy távozás előtt

még rendbe teszi a frizuráját, három nyisszantás lenne az egész...

Ehelyett azt mondta:

– Mihály, ha nem térek vissza egy héten belül, akkor találd meg a módját, hogy tudasz az igazságot a népeddel. Ha kell, hagyd itt a barlangot! Ha igaz, amit mondtál az inspirátorokról, akkor ők most tényleg csapdában vannak! Egy hógömb foglyai.

Mihály kétkedve ingatta a fejét.

– Nem mehetek el innen, Rozália. Már így sok van a rovásomon... – Nem folytatta.

– Nem mondtál el mindent, ugye? – kérdezte csípősen Rozika. – Sejtettem. Női megérezés. Na, mindegy, Mihály. Ha visszajöttem, számolunk!

Ezt annyira fenyegetően mondta, hogy Mihály tényleg elhitte, és egyúttal meg is nyugodott, mert ha Rozika számolni akar, akkor biztos, hogy vissza fog térni, hiszen ki nem hagyna egy ilyen kiváló alkalmat. Úgyhogy nem vitatkozott, hanem könnyes szemmel integetett távolodó szerelme után.

Rozika pedig ment, elszántan. Egy pillanatra felrémlített benne, hogy ha nem olyan ütődött, hogy önként hagyja magát bezáratni egy hógömbbe, akkor most otthon, a kényelmes, levendulaillatú szobájában, gyapjútakaróba burkolózva nézhetné a tévében, hogy vajon Mirella ad-e még egy második esélyt annak a hűtlen gazfickónak. Közben teát kortyolgatna, amibe azt a finom kekszet szokta mártogatni.

Egy pillanatra elrévedt, de aztán egy közelben lezúduló kőgörgögeteg fenyegető hangja visszatértette a hógömb kegyetlen valóságába.

Végül is a hegymászásnak is megvan a maga szépsége. Például a hegyek. Meg a mászás.

A hegy valóban gyönyörű, csipkézett csúcsai kristálytisztá égbolt előtt magasodnak. Úgy látszik, ma kellemes időjárást ígér a hógömb talapzatába rejtett időjárás-szabályozó program. Még néhány óra, és Mihály számításai szerint meg kell találnia annak a bizonyos szurdoknak a bejáratát. Állítólag felületes szemlélő észre sem veszi, hogy az a keskeny nyílás valójában egy kapu. De ha átfurakszik a két szikla által képzett szűk folyosón, és kilép a párkányra, egy újabb mesés világ tárul majd a szeme elé. Egy mély szurdok, telis-tele a sziklába vájt barlanglakásokkal, lépcsőzetesen kialakított pompás kertekkel és közösségi épületekkel.

Rozika izgatottan várta, hogy megpillanthassa Mihály otthonát. Azért némi kényelmetlen érzés is vegyült az örömébe. Mihály valamit eltitkolt előle. És az a Kálmos mester, vagy kicsoda, az inspirátorok vezetője vajon szóba áll majd vele? Egy messziről jött idegennel? Hisz majd neki?

Rozika a zsebéhez kapott, és megnyugodva fel-sőhajtott. Ott lapult a levél, amit Mihály írt, személyesen Kálmos mesternek, hogy megkönnyítse Rozika dolgát.

A levél nagyjából így szólt:

Szeretett Mester!

Kérlek, fogadjátok szívélyesen ezt a nőt, aki nagyon kedves a szívemnek! Nemcsak hogy szemrevaló, de bátor és okos teremtés is. Ne kérdezd, honnan jött, úgyis elmondja! Majd mindenféle különös dolgokat fog elbeszélne nektek, és az mind színigaz. Legalábbis remélem. Bár inkább azt remélem, hogy nem, de akkor Rozália hazudna, amit remélem, nem tesz. És jól is főz. Minden tekintetben csodálatos asszony! Hallgassátok a szavait, és találjátok ki valamit, mert én innen nem mozdulhatok! Te tudod, miért.

Híved, Mihály

Rozika azt javasolta, hogy Mihály vegye kissé tényszerűbbre a levelet, de a Recepció csak legyintett, mondván, hogy Kálmos pontosan ismeri az ő stílusát, és így legalább hiteles lesz az íromány.

Hát majd jól megnézi magának azt a Kálmos mestert! – morfondírozott Rozika. Úgy tűnt, Mihály kicsit tart tőle, sőt talán neheztel is rá, ugyanakkor mégis mély tisztelet csengett a hangjában, amikor róla beszélt. Rozika úgy számította, hogy napnyugtára megtalálhatja azt a keskeny sziklahasadékot, ami bejáratként szolgál a Völgy népe számára. Mihály pontosan megadta az elhelyezkedését, és

részletes leírást adott arról a nagyjából ülő macska formájú halványszürke szikláról, ami a bejáratot jelzi.

Na, de most előbb megpihen, és elkölti szerény ebédjét! A nap egyre erősebben tűzött, és Rozika minduntalan megcsúszott egy-egy alattomosan gördülő kavicsshalmon. A közelben egy kis liget zöldellt a szürke sziklás tájban, a fák alatt pedig mint ha csermely csobogott volna. Majd annak a partján letáborozik!

Rozika az oázis látványa felett érzett örömeiben megszorozta a lépteit. Hamarosan már a csermely partján állt. Hátizsákját nagy sóhaj kíséretében levette, és a közeli bokor tövébe dobta. Éppen kimerülten le akart rogni, amikor a bokor megmozdult, és hirtelen egy zöldbe öltözött alak emelkedett ki belőle.

Rozika felsikoltott, és hátrálni kezdett. Az alak közben előugrott a leveles ágak takarásából, és előreszegezett fahusággal a kezében, vad kifejezéssel az arcán meredt Rozikára.

Ám Rozika hirtelen elnevette magát.

– Hogy mostanában milyen harciasak a kislányok! Az én időmben szöttek, fontak, hímeztek! Most meg harcolnak, meg lopakodnak összevissza!

– Ki maga? – A hosszú, vörös hajú, vékony lány továbbra is dühösen meredt Rozikára. Az arcán látzott, hogy a hátizsák épp a legszebb álmában zuhant a fejére.

– Hát, ha gondolod, drágám, elmondhatom, ki vagyok, csak előbb beszéljük meg ezt a husángügyet. Ha visszaadod a hátzísákomat, akkor én is előveszem a saját husángomat, és ha ragaszkodsz hozzá, suhinthatunk is egyet-kettőt, bár szinte biztosra veszem, hogy te fogsz győzni. Nagyon szakszerűen tartod, és kinézem belőled, hogy használni is tudod, ami rólam sajnos nem mondható el.

Az álmos, de mérges arcú lány leeresztette a husángot, és tátott szájjal bámulta a különös jelenést.

– Azt kérdeztem, ki maga? – kérdezte ismét, egy fokkal szelídebben, de a szeméből nem tűnt el a gyanakvás.

– Szólíts Rozikának, kedves! A Rozi is megteszi, de a Rozika azért személyesebb, nem gondolod? Amúgy a párom Rozáliának hív... – tette hozzá, és kicsit megigazította a frizuráját. – Szerinte az illik hozzám a legjobban, mert olyan... úrinős, ha érted, mire gondolok.

A vörös hajú lány nem értette, ám közben arra az álláspontra jutott, hogy a nő bár bolond, de nem veszélyes, legalábbis nyílt küzdelem egyelőre nincs kilátásban. Földre ejtette a husángot, és jóval barátságosabban szólalt meg.

– Aura a nevem. Maga nem idevalósi, ugye?

– Hát nem, nem mondhatnám. – Rozika letelepedett a fűre, magához vette a hátzísákot, és kicsoma-

golta a kendőből a parázson sütött hegyi burgonyát, amit indulás előtt készített neki a Recepció.

– Vegyél, kincsem! – nyújtotta Aura felé a kis cseréptálat. A lány végül vonakodva mellételepedett, és kivett egy szem krumplit. Még langyos volt.

– Vegyél többet is! – noszogatta Rozika. – Mondd csak, eszel te rendesen?

A lány figyelmen kívül hagyta a kérdést.

– Honnan jött?

– Messziről – sóhajtott fel Rozika. – Most tényleg újra el kell mondanom az egészet? Tudod, mit? Mhetünk egy darabig együtt, ha ráérsz, és akkor elmesélem. Te biztosan a Völgy népéhez tartozol, igaz-e? Már nem lehet messze az a kolostor! Nagy szerencse, hogy találkoztunk, legalább oda tudsz vezetni. Roppant módon izgultam, hogy nem lelem meg azt a szürke macskakövet, vagyis a bejáratot.

Rozika csipegette a kihűlt burgonyát, és teljes lelki nyugalommal csevegett. Észre sem vette, hogy a mellette ülő lány arcán milyen gyorsan váltják egymást az érzelmek. Igaz, Aura kissé lehajtotta a fejét, és a vékony, egyenes, világos vörös hajszálok teljesen elfüggönyözték az arcát. De ha valaki a függöny mögé pillantott volna, az először rémületet, majd csodálkozást, végül diadalmas mosolyt pillantott volna meg Aura arcán. Aztán pici óvatosság költözött a hangjába, kibújt a haja mögül, és Rozikához fordult.

– Szóval az inspirátorokat keresi, ugye?
– Őket, őket – bólogatott tele szájjal Rozika. – Messze laktok innen?
– Nem lakunk messze – mondta Aura. – Kicsit meredek az út, de egy óra alatt le lehet érni a kapuhoz. Ezek szerint... ööö... Kálmos mesterhez igyekszik talán?
– Hozzá, bizony – mondta Rozika, aki annyira elégedett volt, hogy szerzett magának egy kísértőt, hogy a legelemibb óvatosságról is megfélekedett.
Hiszen ez a bájós leányzó is közénk tartozik, és Mihály egy szóval sem említette, hogy bármit is titkolnia kellene. A leány népe veszélyben van, és erről előbb-utóbb mindenki értesülni fog!
– Mihály sok minden szépet mesélt ám rólatok!
– Mihály? – kérdezte a lány, de gyorsan rájött, hogy nem eshet ki a szerepéből, ezért óvatosan hozzátette. – Ja, ő.
Hirtelen fogalma sem volt, ki az a Mihály.
Ám ha többet akar kiszedni ebből az idős asszonyból, akkor ki kell használnia azt a szerencsés véletlent, hogy inspirátornak nézi őt. Encián mester nagyon elégedett lesz, ha különleges, új információkra tesz szert. A mester mostanában többször említette, hogy valami nincs rendben a hegyen. A jóslatok is ezt sugallták, meg érzi a csontjaiban is, hogy megváltozott az időjárás.

Aura úgy döntött, hogy tovább játssza a sors által felkínált szerepet. Hátha ez az asszony majd fény derít a rejtélyekre.

– Kálmos mester ritkán fogad látogatókat – mondta bennfentes hangon. – Amúgy elég ritkán is jönnek. Persze ha valami fontos dolog...

– Fontos – bólogatott Rozika. – Életbevágó.

Most kicsit jobban szemügyre vette a beszélgetőtársát.

– Érdekes – méltózkodott. – Mihály azt mondta, hogy az inspirátorok általában kék köpenyt viselnek. Az inspiráció színét. Rajtad meg ilyen zöldes van... azért is nem vettelek észre a bokorban.

– Ja, ez? – pillantott a köpenyére Aura. – A minap elszakítottam a kéket, és csak ilyen találtam helyette hirtelen.

– És miért jöttél fel ide a Völgyből? – érdeklődött Rozika. – Talán bizony valami őrszem vagy?

– Őrszem – kapott a szón a lány. – Az vagyok.

Rozika rosszállóan csóválta a fejét.

– Nem helyes, hogy ilyen gyöngye, fiatal teremtséket küldenek ki örködni. Nem olyan biztonságos ez a hegy. Jöhetnek rablók, hegyi farkasok, vérdenevérek vagy mifénék... hát te tudod a legjobban, kislányom! Mi is a neved?

– Aura – mondta a lány, és kedvesen rámosolygott Rozikára. – És egyáltalán nem félek a hegyen.

– Azt látom – nézte fürkészően Rozika. – Ismerem egy kislányt, aki elég sok mindentől félt, de aztán csuda hőstetteket hajtott végre! Hiába, az én időmben még nem volt divat az ilyesmi. Kötni tudsz-e, szívem?

– Kötni? Kötelet csomózni? Persze hogy tudok – válaszolta sértetten Aura. – Akik a hegyek közt élnek, azok mindig hordanak magukkal kötelet. – A derekára tekert kötélre mutatott.

Rozika nem feszegette tovább a kötés témáját. Ezek a mai fiatalok! Gondosan visszacsomagolta a hátizsákba a tálat meg a kulacsát.

– Hát, angyalom, ha útra kész vagy, akár indulhatunk is! Pompás, hogy ilyen kedves útítársat találtam! Kérlek, vezess el a ti Kálmos mesteretekhez!

6. fejezet

A szövetség

Jácint nem aludt jól. Igazság szerint egyáltalán nem is aludt.

Biztos az izgalom. Meg a várakozás!

Ja, és az öröm!

Öröm?

Néhány napja a gyűlésen nyilvánosságra hozták, hogy a következő, kiemelten fontos küldetésre Jácint megy, hiszen sikeresen teljesítette a vizgák követelményeket, és ő a rangidős a tanítványok között. Jácint hallani vélte, ahogy az előtte ülő Márkusban egy pillanatra benne reked a levegő, de aztán a társak ujjongása és gratulációi elterelték a figyelmét. Csak kicsit később, az ünneplés csillapodtával vette észre, hogy Márkus időnként hátrafordul, és különös pillantást vet rá.

Jácint hatalmas gombócot érzett a torkában.

Most! Most fog Márkus felállni, és közli a Gyűlés tagjaival, hogy itt valami tévedés történt, hogy ő az idősebb, és igazából neki kéne mennie. És akkor majd előszedik újra a papírokat, és Kálmos mester, akinek aggastyán kora ellenére is sasszeme van, kiszúrja a hamisítást! És akkor őt, Jácintot száműzik

a közösségből, mert az inspirátorok egyik legfőbb erénye a becsület. Amit ő már eljátszott. Pár napja, az Irományok Házában.

De Márkus nem állt föl, csak újra hátrafordult, és merően bámulta Jácintot. Az arca kifürkészhetetlen volt, de Jácint úgy érezte, hogy a pillantásában jelentőség és valamiféle üzenet bujkál.

Három napja kerüli Márkust. Ha összefutnak az udvaron vagy a kertekben, úgy tesz, mintha valami fontos dolga lenne, és megszaporázza a lépteit. Amúgy sem voltak soha barátok. Tegnap együtt voltak beosztva konyhai munkára, és miközben a sarat mosták a zöldségről, Márkus odavetette neki:

– És, izgulsz már? – Valahogy olyan furcsán mosolygott.

– Miért is? – kérdezett vissza Jácint, hogy időt nyerjen.

– Jaj, ne játszd meg magad! Hát a Nagyon Fontos Küldetés miatt! – Márkus minden szót külön-külön megnyomott.

– Kicsit – mondta Jácint, és gyorsan hozzátette. – Hallottad, hogy még mindig nem érkeztek meg az új tanítványok? Elég fura, nem?

Márkus figyelmen kívül hagyta az elterelő hadműveletet.

– Tudod, irigyellek – mondta elnyújtott, álmatag hangon. – Egy nagyon fontos küldetés... és ha megcsinálod, hősként fognak ünnepelni.

– Ha megcsinálom... – dünnyögte Jácint. Néha már bánta, hogy átírta azt a hülye dátumot. Végül is kinek van szüksége holmi lehetetlen feladatokra? Tiszta bolond volt, hogy így kapart érte!

De most már késő.

Márkus pedig nem száll le a témáról.

– Az a baj – vakarta meg sáros kézzel az orrát –, hogy a kiemelt küldetések után mindig valami ócska kis feladat jön. És én leszek a következő. Ha jól tudom... És nem örülök, hogy nekem csak valami jelentéktelen dolog jut.

Egyenesen Jácint szemébe nézett. Viccesen festett a sárfoltos orrával, de Jácintnak nem volt kedve nevetni.

A szeme, ahogy néz...

Belepottyantott egy marék zöldséget az üstbe.

– Nem biztos, hogy vacak feladat jut majd neked – motyogta, és aztán, mint aki hirtelen kap észbe, felugrott.

– Jaj! Meg kell néznem valamit a könyvtárban!

Ledobta a konyhai kötényét, és az ajtóhoz lépett. De Márkus hangja utolérte.

– Készülsz a feladatra? Megmondták már, hogy mi lesz az?

– Nem szokták megmondani. Te is tudod – morogta Jácint.

– De a borítékot megkaptad már?

A boríték rejtette a küldetés részleteit. Az inspirátor csak akkor bonthatta fel, ha már elhagyta a hegyet. Így kisebb esélye volt annak, hogy indulás előtt elbátortalanodik az előtte álló nehézségektől. Meg aztán így arra sem volt mód, hogy a társaival megvitassa a feladatát. A küldetéseket ugyanis mindig egyedül kellett megoldani.

– Holnap adja ide a borítékot a mester – feszengett Jácint. Már a kilincset markolászta. Meddig dumál még itt neki Márkus?

– És? Kibírod majd, hogy ne bontsd ki? – vigyorogott a fiú.

– De hát az szigorúan tilos! – képedt el Jácint. – Száműzetés jár érte!

– Jól van, na, csak kérdeztem! – húzta el a száját Márkus. – Tudod, azt hittem, hogy te... – Nem fejezte be.

– Én mi? – kérdezte idegesen Jácint. Hirtelen azt kívánta, hogy mondja már ki inkább! Essenek túl rajta! Most mit játszik vele? Minek kínozza?!

Élvezi az a szemét!

– Azt hittem – folytatta lassan, elgondolkodva Márkus –, hogy te biztosan kibontod majd.

– Miért hitted ezt? – váltott át támadásba Jácint.

– Nem is tudom – vont vállat Márkus. – Csak úgy eszembe jutott, hogy te lehet, hogy megtennéd. – A „te” szót alaposan megnyomta.

– Nem teszek ilyet! – kiabálta vörös arccal Jácint, és bevágta maga mögött a konyha ajtaját.

Azóta retteg.

Már nem is attól retteg, hogy nem ő megy majd a küldetésre. Attól fél a legjobban, hogy Márkus az ünnepségen, mindenki füle hallatára fog előrukkolni az igazsággal. És akkor neki annyi.

Vajon tényleg tudja Márkus, hogy mi történt? Kitalálta? Vagy csak sejtései vannak, és blöfföl?

Jácint végül arra az álláspontra helyezkedett, hogy Márkus azért nem beszél vele nyíltan, mert maga sem emlékszik pontosan, vajon egyszer régen tényleg beszéltek-e már arról, hogy ő pár nappal korábban született, mint Jácint.

Jácint sajnos nagyon is jól emlékezett. Mintha csak tegnap történt volna.

Ott álltak a gyümölcsösben, szedték a hegyi szilvát a befőzéshez. Mindketten csak nemrég érkeztek a hegyre, új növendékeként. Kisfiúk voltak még.

– Én már alig várom, hogy küldetésre mehessenek – mondta a nyolcéves Jácint.

Erre Márkus megkérdezte, hogy mikor született, és Jácint megmondta.

– Akkor én hamarabb megyek! – vihogott a képébe a nála jó másfél fejjel magasabb, nagydarab fiú. – Pár nappal idősebb vagyok nálad! – Bekapott egy szilvát, és elégedetten csámcsogott.

Jácint azóta utálja.

Vajon emlékszik Márkus erre az apró jelenetre? Több szó azután nem esett kettejük között a dátumokról. Az is lehet, hogy Márkus már rég elfelejtette.

Vagy nem.

Jácint a bal oldalára fordult. Most így próbál meg aludni. Mindjárt pirkad, és holnap Kálmos mester várja őt, hogy az utolsó útmutatásokat is közölje vele indulás előtt. És átadja majd a borítékot is. Meg a jelenyt és a kövecskét. Vajon hány darabra törik majd?

Azután Kálmos odalép majd hozzá, a fejére teszi a kezét, és elmondja az útra bocsátó áldást...

Jácint hirtelen felült.

Nem! Nem bírja tovább. Ezt nem lehet kibírni...

Beszélnie kell Márkussal. Mint férfi a férfival. És lesz, ami lesz, minden mindegy most már, csak ezt ne érezze tovább, ezt a kint, ami napok óta tépi-rágja ott belül!

Felkapta a köpenyét, és kióvakodott a folyosóra. Márkus szobája a folyosó túlsó végén volt. Biztos ideges lesz, ha felébreszti. De ez nem várhat tovább. Meg kell lennie.

A folyosón néma csend. Már Márkus ajtaja előtt állt. Bentről kiszűrődött a nagydarab fiú átható horkolása.

Jácint keze remegett, ahogy lenyomta a kilincset. A nehéz faajtó hangosabban csikorgott, mint szeretne volna, de Márkus tovább húzta a lóbőrt.

Jácint a beszűrődő holdfényben meglátta az alvó fiú mogorva arcát. Az álom mégis valami békés kifejezést kölcsönzött neki. Jácintot újra heves büntudat fogta el.

Letérdelt az ágy mellé, és suttogni kezdett:

– Márkus... Márkus...

Márkus nagyot horkantott, aztán hirtelen a fal felé fordult. Jácint szíve a torkában dobogott. Óvatosan megkocogtatta Márkus vállát.

– Hé, Márkus... Ébredj! Beszélnünk kell!

Márkus teljesen váratlanul felült. A szeme ki-pattant.

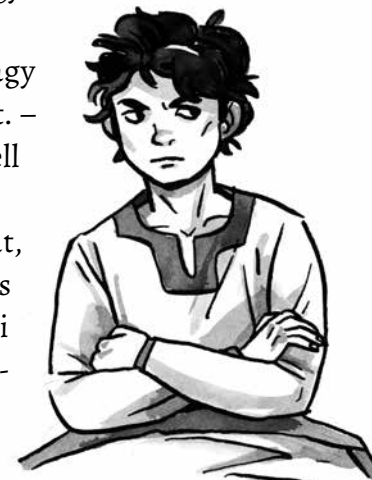
Jácint hátrahőkölt. Úgy tűnt, Márkusnak nem volt szüksége semennyi időre sem ahhoz, hogy magához térjen.

– Gondoltam, hogy előbb-utóbb jönni fogsz... – Álomittas hangjában a megszokott gúny csendült.

Jácintban hirtelen megint felgyült a régi harag.

– Fú, akkor te baromi okos vagy – kezdte, de aztán észbe kapott. – Figyelj, Márkus, mondanom kell valamit!

Nagyon hülyén érezte magát, ahogy ott térdel a földön, Márkus meg úgy ül az ágyán, mint valami ítélőbíró. Jácint ezért felállt, és odahúzta az ágy mellé Márkus székét.

– Átírtam a dátumot – mondta. – Átírtam, hogy én mehessek. És te tudod. Tudod, de nem szóltál. Miért, Márkus?

Márkus hallgatott. Az arcáról semmit nem lehetett leolvasni.

Jácint várt.

Semmi.

– Nem akarom, hogy az ünnepségen derüljön ki. Hülye voltam, na. Bocsánat!

Jácint eddig a földet nézte, most futólag újra Márkusra pillantott. A társa arcát akár egy sziklatömbből is kifaraghatták volna.

Vajon mi a fenét akar? Még több önostorozást? Élvezi, ahogy itt kínlódik a szeme előtt?

– Nagyon akartam ezt a küldetést. Nehéz feladatot akartam... de akkor is jó nagy baromság volt.

– Ha kiderül, számúznak – mondta hirtelen Márkus.

– Igen – suttogta Jácint. – Tudom.

– De ha nem derül ki, akkor nem számúznak, és elmehetsz a küldetésre. – Márkus lassan, elgondolkodva beszélt.

Jácint egy pillanatra összezavarodott, aztán éles fény hasított a tudatába.

Márkus akar tőle valamit! Zsarolni fogja? Vagy megpróbálja rávenni valamire?

Gyanakodva nézett a fiúra.

– Nézd, Márkus! – hadarta. – Beszélek Kálmossal holnap kora reggel... aztán... aztán lelépek. Nem akarok nagy balhét. Elmegyek és kész...

Jácint ezt már ezerszer végiggondolta. Inkább távozik titokban a hajnali szürkületben, mint hogy a szemébe kelljen néznie szeretett társainak, tanárainak, és hogy nyilvánosan megszégyenítve, mindenki megvetésétől kísérve kullogjon el az imádott Völgyből. Soha!

– Kálmos pirkadatkor ébred. Csak közlöm vele, mi történt, és már megyek is – Jácint szemébe könnyek gyűltek. – És még egyszer, bocs!

Hát, ez most elég sután hangzott. Márkust nem is hatotta meg. Továbbra is a gondolataiba mélyedt.

– Ne siesd el, Jácint! – mondta váratlanul. – Tényleg mindent feladnál?

– Miért? Van jobb ötleted? – Jácint úgy sejtette, ha van is ötlete Márkusnak, az csakis valami irtó nagy gazemberség lehet. De azért felcsillant benne némi remény.

– Egyelőre ne csinálj semmit! Te elmész a küldetésre, én meg kibírom a szégyent, hogy pár nappal idősebb vagy nálam. – Márkus elvigyorodott.

– De... de miért? Miért jó ez neked?

– Még nem tudom – Márkus a vállát vonogatta és még jobban vigyorgott. – De valamire csak jó lesz, nem?

Jácint keze ökölbe szorult. Csak szórakozik vele ez a tökféj!

Aztán hirtelen világosság gyúlt az agyában.

Márkus nem akarja a nehéz küldetést!

Talán tart tőle. Bármennyire is nagy a szája, mégsem bízik magában eléggé. Talán még kapóra is jött neki, hogy Jácint beelőzte... De akkor...

Jácint érezte, hogy most ügyesen kell taktikáznia.

– Aha, értem – mondta, és lázasan keresgélte a szavakat. – Szóval ez egy megegyezés kettőnk közt, ha jól értem. Én megyek, mert menni akarok, te maradsz, mert maradni akarsz. És senkinek egy szót sem. Jól értem?

– Fogjuk rá! – mondta Márkus, de nem nézett rá.

– És miért higgyem el, hogy nem fogsz később beárulni?

– Nem kell elhinned – mondta Márkus nyeglén. Újra a régi volt. – Egyszerűen döntened kell. Vagy küldetésre mérsz, vagy száműzetésbe. Ennyi. Tiéd a döntés!

Jácint megértette, hogy sarokba szorították. Ám épp csak egy pillanatig habozott.

– Oké, megpróbálom elhinni, hogy nem vágsz át – mondta. – Elmegyek a küldetésre, te meg...

– Én meg kussolok – mondta Márkus. – Mostantól szövetségesek vagyunk, Jácint. Van egy közös titkunk.

Kellemetlen volt a hangja, ahogy ezt mondta. Behízog és otromba egyszerre.

– Nem árulod el, hogy miért jó ez neked? – kérdezte újra Jácint.

– Eszemben sincs – mondta Márkus. – A szövetségesek vagyok, nem pedig a barátod. Ezt ne feledd!

Ezek a szavak még később is ott visszhangoztak Jácint fülében, ahogy az ágyában forgolódott. Természetesen továbbra sem tudott aludni. Kényelmetlen érzések kínozták.

A száműzetést ugyan megúsza, de nem igazán tudott örülni annak, hogy lett egy szövetségese.

A Völgy

– Az az a kapu – mutatott a lány egy szűk, alig észrevehető nyílásra néhány magas szikla tövében. – És nézze csak! Ott, jobbra ül a szürke macska.

– Hiszen ez hatalmas! – álmélikodott Rozika. – Jó, hogy elkísértél, drágám, én valami olyan kisebb kövecskét kerestem, mint, mondjuk, egy macska alakú szuvenir vagy ilyesmi. Ez a cicus legalább hatméteres!

Rozika megilletődötten nézte a szürke macskát. Az arcát nem emberi kéz faragta, mégsem lehetett semmi mással összetéveszteni. Úgy ült ott, ahogy a természet megalkotta, de csak a vak nem láthatta, hogy ez tényleg a Völgyet őrző macska.

– Kálmos mestert a központi sziklacsarnokban fogja megtalálni – mondta Aura.

Rozika csodálkozva nézett rá. Olyan visszafogott lett a lány... olyan aggodalmasan pislog körbe, mint-ha tartana valamitől.

– Hát nem kísérsz be, drágám? Jól jönne valaki, aki bemutat a mestereknek.

– Nem szabad – hadarta Aura. – Nem lehet megszakítani az őrködést. De odabent már bárki elkalauzolja.

– Jó, jó, de nem fognak őrizetbe venni? Vagy rögtön ártalmatlanná tenni? Mielőtt elmondhatnám, hogy miért jöttem?

– Ezek? – nevette el magát a lány. Aztán az árnyalatnyi gúny eltűnt az arcáról, és gyorsan helyesbített. – Mi tisztelettel fogadjuk a vendéget. És úgy is bánunk vele mindaddig, amíg jó szándékúnak látszik. Tessék megnyugodni! Viszont... lenne egy kérésem... – Aura habozott.

– Mondjad, kincsem!

– Inkább ne beszéljen arról, hogy találkozott velem. Tudja, nekünk őrködés közben nem szabad idegenekkel szóba elegyednünk.

Rozika kicsit csodálkozott.

– De hát miféle őrködés az, ha az érkezőtől nem kérdezheted meg, hogy mit akar?

– Néma őrködés – vágta rá gyorsan Aura. – És nem hagyhatjuk el a helyünket, a csermely környékét. Csak én fontosnak tartottam, hogy maga épségben ideérjen, azért tettem kivételt. Hiszen fontos üzenetet hozott, aminek mihamarabb célba kell érnie.

Rozika egyetértően bólogatott.

– Bizony, ez most létfontosságú! És persze nem árurom el, hogy elhagytad a helyedet, drágám.

– Nem csak hogy a helyemet nem hagytam el – kötötte az ebet a karóhoz Aura. Aztán szép lassan, nyomatékosan elmondta újra. – Mi ketten nem találkoztunk.

– Mi ketten nem találkoztunk – visszhangozta engedelmesen Rozika, de már csak fél füllel figyelt, mert igazából inkább a sziklakaput fürkészte. Mindjárt meglátja Mihály otthonát!

Aztán búcsúzóul még megölelte Aurát, és elmondta mindazt, amit fontosnak gondolt:

– Köszönöm, kislányom, a segítségedet! Isten áldjon! Vigyázz magadra a hegyen, és kérlek, egyél rendszeren! Az sem lenne baj, ha valami sálat kötnél a nyakadba. Igencsak kiadósak a szelek ott följebb... Na, mit is akartam még?

– Ennyi elég is lesz – mosolygott Aura szomorkásan, és távolodóban még odaintett:

– Járjon szerencsével!

Aztán mint a sebes nyíl, úgy iramodott neki, és hamarosan eltűnt egy sziklacsoport mögött.

Rozika magára maradt.

Akkor most bemegy abba a híres Völgybe. Szív-ből reméli, hogy barátságos fogadtatásban lesz része! Igencsak zokon venné, ha ennyi hegyi túra és horzsolás után még valami sziklatömlőbe is belevetnék!

Megigazította a haját, és elszántan belépett a keskeny kapun.

Aztán jó ideig csak ment, ment egy szűk sziklafolyosón, mely enyhén lefelé lejtett. Koromsötét volt, és a járat néhol annyira elkeskenyedett, hogy Rozika már-már azon volt, hogy visszafordul, mert a végén

még beszorul két nagy kőtömb közé, és sem előre, sem hátra nem lesz majd tovább.

De az ösztönei azt súgták, hogy tegyen meg legalább még egy rövidke szakaszt.

A fáradozásnak pedig megvolt a jutalma. Hamarosan fény szűrődött be a sziklafolyosóra, majd kisvártatva vakító világosság készítette hunyorgásra. És a következő pillanatban ott állt egy apró, pár lépésnyi széles kőpárkányon, melyről lélegzetelállító panoráma tárult elé. Rozika annyira meglepődött, hogy gyorsan a háta mögött magasodó sziklának támaszkodott.

Szédítő mélység nyílt kétlépésnyire a lába előtt, ám ugyanakkor megpillantotta a legcsodálatosabb várost, amit valaha is látott.

A város, ha egyáltalán annak lehet nevezni, a mély szurdok oldalfalába épült. Az épületeket a szikla hatalmas tömbjeibe vájták bele, és meredek lépcsősorok, teraszosan kialakított kertek kötötték össze őket. Némely épületről úgy tűnt, mintha kiszakadni készülne a falból, és már félig-meddig a mélység fölé lógna, mintha éppen most akarná belevetni magát a szakadékba. Ám ha jobban megfigyelte az ember, nyilvánvalóvá vált, hogy a város gondos tervezés és kitűnő építészeti munka eredménye. És az épületek homlokzatát kőből kifaragott növényi indák, virágmotívumok ékesítették. Olyan rajzolatok, melyekhez hasonlót Rozika még soha életében nem látott.

A zöldellő kertek pedig élénk színű virágokkal, dúsan termő fákkal voltak beültetve.

Rozika állt, és hosszú percekig semmi mást nem csinált, csak csodálkozott. Hihetetlennek találta, hogy a hegy kopár, sziklás, kavicsos lejtői után egy ilyen gazdagon burjánzó völgybe jut a vándor, ha átkel azon a keskeny hasadékon. Micsoda rejtett és védett világ ez!

Na, és szépen rendben van tartva. Látszik a gondos kéz.

Rozika helyeslően bólintott, és átjárta valami megnyugvásféle, hogy egy ilyen csodálatos helyen csakis szívélyesen fogadják a messziről jött utazót.

Igen ám, de hogy fog oda lejutni?

A párkány ugyanis jóval magasabban volt, mint a város épületeinek sziklatömbjei, és egyelőre sehol nem mutatkozott megközelítési lehetőség.

Rozika, aki nem is olyan rég egy szál madzagon lengett az erdő borította hegyoldal felett, most úgy gondolta, hogy megengedhet magának némi merészséget. Lassan előrébb araszolt, és körülnézett.

Bátorságát siker koronázta. A párkány egyik oldalán, a sziklafal mentén meredek kőlépcső vezetett a völgybéli város felé. A deszkából tákolt korlát itt-ott hiányzott ugyan, na de ezt már megszokta Rozika Mihálynál, odafent, a hegy belsejébe nyíló

barlangban. Úgy látszik, ezeknek a hegyi népeknek igencsak biztos az egyensúlyérzékük!

Csak ne lenne olyan alacsony a vérnyomása!

Rozika kicsit megszédült. A magasság az oka, meg a mélység!

Ja, és az éhség is!

Leült, és megette az utolsó, kihűlt krumplit. Aztán kortyolt a kulacsából, kifújta az orrát, felcihelődött, és mint egy mindenre elszánt amazon, megindult lefelé a szűk, töredezett kőlépcsőn a Völgy irányába.

8. fejezet

A hegyről jött idegen

Kálmos mester egyedül volt a szobájában.

A ritka pillanatot kihasználva felállt, és néhány nyújtózást, törzshajlítást meg törzskörzést végzett. Jaj, a dereka...!

Eme rövid, de jóleső szünet után kissé körülményesen visszaült az íróasztalhoz, és gondterhelten belemerült a Fejlődés Könyveinek 698. kötetébe. Már vagy huszadszor olvasta el az aktuális bekezdést, és mégsem lett semmivel sem okosabb!

Valami nincs rendben. De micsoda?

Hiszen annak rendje és módja szerint megforgatták a Fejlődés Kerekét, és a kerék kristálytisztán ki nyilatkoztatta a következő küldetést. Rendben van, elismeri, tényleg nehéz ügy. Na de, volt már ilyen... több száz nehéz ügyet megoldottak már! Az első kerék feltalálása például, az űr titkainak fürkészése, a nagy orvosi felfedezések vagy a felbecsülhetetlen értékű műalkotások létrehozása!

Kálmos elmosolyodott. Ezen küldetések legtöbbszöréről ő is csak a Sikerek Könyveiben olvasott, először gyerekként, később ambiciózus ifjú inspirátorként, de még most is dicsőséges borzongás fogja el, ha

csak eszébe jutnak elődei, a hős inspirátorok, akik sikerre vittek több száz, több ezer nehéz ügyet. És milyen néma dicsőség ez! Az emberek észre sem veszik a nagyszabású események mögött rejlő titkos munkát, mindent kizárólag a saját érdemüknek, tehetségüknek, találékonyságuknak tulajdonítanak. Pedig ha tudnák!

Mostanában főleg technikai találmányok ügyében dolgoznak az inspirátorok. Elsősorban a fiúk, bár néhány lány is. Kálmos már alig várta, hogy végre valami más is adódjon.

Na, ez most olyan! Egy korszakalkotó felfedezés van kilátásban!

De valami még sincs rendben.

Szokása szerint azonnal utána is nézett a Fejlődés Könyveiben a küldetéshez fűzött jóslatoknak, kommentároknak. De a megfogalmazás olyan homályos volt! Nem várt nehézségekről, különös

körülményekről, kiszámíthatatlan tényezőkről szólnak a régi mesterek, és Kálmos már elég sok kommentárt elolvasott ahhoz, hogy észrevegye, itt valóban valami szokatlan dologról van szó.

Miért emlegetik például azt, hogy „bezárul a világ”? Hogyhogy bezárul? Ennek nincs semmi értelme! És vajon az mit akar jelenteni, hogy „először hozzá kell nőni a feladathoz”?

Kinek kell hozzá nőnie? Jácintnak?!

Kálmos felsóhajtott. Kedveli a fiút, és mindig is látta benne az inspirátormesterséghez szükséges spirituszt, de a lelke mélyén intő hangok is szóltak. Nem túl meggondolatlan? Befolyásolható... vagy inkább csak gyerekesen szeleburdi, és igen, olykor túlságosan is elragadják az érzelmei.

Márpedig az inspirátormunkához fegyelem kell. Tervezés, időzítés és az alany meg a körülmények alapos, gondos tanulmányozása. E nélkül nem megy! Na persze, szükség van improvizációra és hirtelen ötletekre, sugallatokra is – ezekkel Jácint nem áll rosszul. De a többi...

Kálmos felsóhajtott, és már épp újra neki akart veselkedni a küldetésről szóló kommentár huszonegyedszeri elolvasásának, amikor kopogtak.

– Gyertek csak! – mondta Kálmos, kihúzta magát, és egyetlen szempillantás alatt aggodalmas öregemberből tekintélyt parancsoló, némileg szigorú és kimért rendfőnökké változott.

Nyílt az ajtó, és először Iringó lépett be, őt pedig Jácint követte.

Rossz bőrben van a fiú – gondolta Kálmos. Nem aludt? Vagy csak az izgalom? Persze érthető...

A két fiatal illően köszöntötte a mestert, aztán Iringó röviden beszámolt Jácint utóbbi időben tett előrehaladásáról.

– ...és a próbaküldetéseken általában sikerrel járt. A módszerei... hm... olykor némileg szokatlanok, de meg kell mondjam, mester, hogy a legtöbb esetben eredményesek – Iringó arcán egy árnyalatnyi rosszalás suhant át, amikor felidézte magában, hogy Jácint egy-két esetben talán nem a legtisztességesebb eszközökkel ért el eredményt.

Kálmos is felkapta a fejét. Iringó most épp a bal-sejtelmeit erősíti meg!

– A becsület nagyon fontos erény, Jácint – nézett szúrósan a fiúra, amitől az hirtelen tűzvörössé vált és lesütötte a szemét. – A becstelen módon létrehozott inspirációk nem segítik a Fejlődést, és valahogy, valamikor visszaütnek. Tudod, ugye?

– Igen, Kálmos mester – motyogta Jácint.

Iringó sietett védelmébe venni a fiút.

– Mester, én nagyon bízom Jácintban! És talán azt értékelem benne a legjobban, hogy nem töri össze a kudarc. Kitartóan próbálkozik akkor is, ha szinte kilátástalanul nehéz feladatot kap.

Iringó nagyon okos – gondolta Jácint. És rendes. Ő maga soha nem vette észre, hogy különösebben kitartó lenne, de úgy látszik, Kálmos mesternél célt értek ezek a szavak. Egészen kisimultak a ráncok a homlokán.

Mindjárt átadja a borítékot – találgatott Jácint, ám a kis szertartást váratlan kopogás zavarta meg.

– Elnézést, Kálmos mester, hogy megzavarom a megbeszélést, de a kapu környékén egy idegen nő bolyong, aki azt állítja, hogy magát keresi. Állítólag Mihály küldte... – A belépő, egy fiatal tanító hangjában leplezetlen kíváncsiság csengett.

– Mihály? – Kálmos alig tudta leplezni a döbbenetét. – Ugyan kit küldött volna hozzám Mihály?

De már látta is. Egy rendkívül furcsa, rikító kék kabátot viselő, ismeretlen, idős asszony nyomult be a tanító mögött a szobába. Bocsánatkérően mosolygott, de mégis valami határozottság lengte körül. Minden jelenlévő érezhette, hogy fontos közlendője van.

– Khmmm... Jó napot, és elnézést, ugye, az alkalmatlankodásért! – Rozika egy pillanatra kínosan elmosolyodott, mert rájött, hogy nem tudja, mi az üdvözlési szokás errefelé, különös tekintettel a kolostor élén álló nagymesterre. Elfelejtette megkérdezni Mihálytól. Most vajon hajoljon meg?

Végül nem hajolt meg, hanem próbált egy icipicit pukedlizni, épp csak annyira, hogy aki akarja,

pukedlinek lássa, aki meg nem ismeri a pukedlit, azt gondolhassa, hogy csak megroggyant a lába a fáradtságtól.

Kálmos nem ismerte a pukedlit, és a kezét nyújtva Rozikához lépett.

– Üdvözlöm, a nevem Kálmos. Azt mondja, híreket hozott? Mihálytól? – A hangjába még mindig hitetlenkedés vegyült.

Jácint izgatottan mocorgott. Micsoda fejlemények! Úgy hallotta, az öreg Mihály már több száz éve száműzetésben van odafönt. Nem véglegesen, csak elég hosszú időre. Mennyit találgatták a társaival, hogy mivel töltheti az időt a barlangnál! És most itt van ez az öregasszony, aki szintén ott volt vele?

Hát... igen – Jácint elvigyorodott. Mihály talán megnősült a hegyen! Hiába, azt mondják, mindig is kedvelte a nőket... Ez okozta a vesztét is, ezért rostokol most is ott fön, a barlangnál!

Jácint hiú reményei, hogy most aztán izgalmas értesülésekkel térhet vissza a többiekhez, hamar szertefoszlottak.

– Épp megbeszélést tartottunk – nézett Kálmos szigorú arccal Rozikára. – De ha tényleg olyan fontos, akkor a megbeszélés kicsit várhat. Jácint, kérlek, gyere vissza fél óra múlva!

Jácint fancsali arccal kilépett az ajtón, nyomában Iringóval és az ifjú tanítóval.

Ám utolérte őket Kálmos hangja.

– Iringó, kérlek, te maradj! Szeretném, ha a beszélgetésünknek még egy fültanúja lenne.

Iringó arcán rosszul titkolt büszkeség suhant át.

– Igen, mester – és bezárta Jácinték mögött az ajtót.

– Nos? – nézett most Kálmos felvont szemöldökkel Rozikára, és látszott, hogy borzasztóan igyekszik valamilyen határozott benyomást kialakítani a nőről. De egyelőre nem sikerült.

Öregnek öreg, mégis valami fiatalos lendület árad belőle. Okosnak nem okos, másrészt viszont eléggé határozott. És hogy szavahihető-e? Na, ezt végképp nem tudja!

Közben Rozika diadalmas arccal előhúzott egy levelet a zsebéből.

– Mihály azt mondta, hogy ezt adjam át önnek.

Kálmos átfutotta a levelet, aztán mélyet sóhajtott.

– Ez ő – mondta. – Talán üljünk le!

A tágas szoba egyik sarkában álló kis asztal és a súlyos karosszékek felé intett.

Rozikának nem kellett kétszer mondani. Hatalmas nyögés kíséretében ereszkedett a zöld bársonyhuzatú székbe.

– Jaj... A derekam! – Kálmos erre rosszállóan összevonta a szemöldökét, úgyhogy Rozika némileg úrinősebben folytatta.

– Kérem, uram, tudom, hogy amit most elmondok, azt bizonyára nehezen fogja elhinni. Meg ön is,

kisasszony – fordult a merev arccal, egyenes háttal ülő Iringóhoz. – Pedig szóról szóra igaz.

Kálmos a nagy faliórára pillantott. Annyi dolga lenne még ma!

– Kérem, kezdje el! – mondta határozottan. – Azt meg, hogy elhiszem-e, bízza csak rám!

Rozika nem nagyon szerette, ha kioktatják. Némi-
leg sértetten vágott hát bele.

– Van ez a hegy – mondta, mintha kisiskolások-
nak beszélne. – Ez itt, ni. Amin mi is rajta vagyunk.
Most is.

Iringó a szemét forgatta, Kálmos egy alig hallha-
tót sóhajtott.

– Maguk meg kijárnak a hegyről, a világba. Segí-
teni. Inspirálni... így mondta Mihály.

Kálmos mester hangja most nagyon dühösen
csattant.

– És vajon ki hatalmazta fel Mihályt, hogy a né-
pünk titkos tevékenységét megossza a kívülállókkal?
Mert maga odakintről jött, ugye? A világból?!

– Mihály a... a... társam – vágott vissza Rozika. –
És jobb, ha maga is köszönetet mond neki, hogy ide-
küldött engem, különben könnyen meglehet, hogy
a maga híres népe többé nem fog kijárkálni a világba
segíteni... meg... meg... inspirálgatni!

Iringó levegő után kapkodott. Soha életében nem
hallotta, hogy valaki ilyen hangnemet ütött volna

meg Kálmos mesterrel. A mester is csak bámult,
még a szája is tátva maradt a döbbenettől.

Jácint, fülét a kulcslyukra tapasztva, kiválóan szó-
rakozott az ajtó túloldalán.

Ez igen! Ez aztán a jó kis balhé! Vajon mi lesz en-
nek a vége?

Ám később, amikor kiderült, már nem volt eny-
nyire vidám.

Egy kicsit nehezebb küldetés

Rozika mesélt.

Kálmos és Iringó eleinte merev arccal ültek, és a hosszú éveken át csiszolgatott inspirátori önuralom erényét gyakorolták. Kicsit később, valahol annál a résznél, ami a Mihállyal való első találkozást beszélte el, Iringó kényelmetlenül fészkelődni kezdett, és kérdő arccal meredt Kálmos mesterre. A mester arcán feszültség tükröződött... és még valami. Valami szokatlan. Talán félelem?!

Iringó meghökken. Kálmost látta már dühösnek, szigorúnak, haragosnak is nemegyszer, sőt néhány-szor tanúja volt annak is, amikor a mester az összes keze ügyébe eső dolgot a falhoz vágta mérgében... de félni még nem látta soha!

Rozika pedig rendületlenül beszélt tovább.

– Szóval... én meg a gyerekek, az expedíció tagjai, nem mondtuk el Mihálynak, hogy a hegy le van kicsinyítve, és egy üvegbúrába zárták. Nem lett volna praktikus, ugye. Súlyos fenyegetés hatása alatt álltunk, mert az a bűnöző meg a társai – az egyikük különben szereti a kelkáposzta-főzeléket! –, folyton

ellenőriztek minket. Teljesítenünk kellett a parancsait. Aztán azok a drága gyerekek kiokoskodták, hogy akkor hárman felmászunk a hegytetőre a kulcsért, ami ugyebár nem is kulcs, hanem egy kő... De végül ketten visszajöttek, mert baleset történt, és csak a kisfiú ment föl egymaga. Kismukk a neve. Igazán cukorfalat az a gyerek. Dadog egy iciripicirit, de azt is olyan helyesen csinálja!

(Ilyeneket mondott sajnos Rozika, ezt csak a tény-szerűség és krónikási hűség miatt írtam le.)

Iringó hirtelen az ajtó felé kapta a fejét, mert mintha valami mozgást hallott volna túloldalon.

Jól hallotta. Jácint lábaiból odakint épp kiszállt az erő, és mint egy krumpliszák, lerogyott az ajtó tövébe. Kálmos mester előrehajolt, és félbeszakította a vízfolyás módjára karattyoló Rozikát.

– Kérem... egy pillanat! Hölgyem, ön bizonyítani is tudja valahogyan a szavai igazságát?

Rozika elgondolkodott.

– Melyik részét kellene bizonyítanom, kedves Kálmos?

– A lekicsinyítést – csattant Iringó hangja. – Azt látjuk, hogy találkoztak Mihállyal, különben honnan tudna a kulcsról meg a hegy belsejét borító kövecskéről?

– A lekicsinyítést? – Rozika tanácstalanul ingatta a fejét. – Na de, kedves, hát azt hogy lehetne bizonyítani? Ha körülöttem minden veled együtt zsugorodik,

akkor honnan is tudnád, hogy valójában mekkora vagy?

Eme filozofikus kérdés Iringóba fojtotta a szót, Kálmos viszont felhorkant.

– Elég volt, Jácint! Gyere be!

Néhány másodpercnyi kínos némaság után kitárlt az ajtó, és a tűzvörös arcú Jácint leszegett fejfel lépett Kálmos elé. Iringó a fejét csóválta, a mester pedig tűnődve nézett a fiúra.

– Jácint, miről is beszélgettünk nem sokkal ezelőtt? Segíts már egy kicsit, fiam... nem jut eszembe!

Jácint hallgatott, és Rozika dzsekijének sosem látott neonszínét tanulmányozta elmélyülten.

– Ja, tudom már! – csattant Kálmos hangja. – Hát persze! A becsületről! Meg a tisztességről! Neked mi jut ezekről eszedbe, fiam?!

Jácintnak az jutott eszébe, hogy ugyan nyíljon már meg a színes kövekkel kirakott kőpadló, és nyelje el őt valami szakadék, az sem baj, ha feneketlen.

– Mert, ugye, más dolog egy küldetés ügyében, információ szerzésének céljából hallgatózni, és megint más alattomosan becsapni a feljebbvalóinkat, akik ráadásul épp most akarnak ránk bízni egy kimagaslóan fontos küldetést! Na, de most már legalább tudod, hogy mi vár rád!

– De mester... – dadogta Jácint. Az új információk fényében csak nem akarja a mester, hogy továbbra is ő menjen küldetésre?!

– Mit de? – kérdezte Kálmos. – Akarsz valamit mondani, fiam?

– Igen, mester! – Jácint levegő után kapkodott. – Ha jól értem... ez az idegen nő... azt magyarázza, hogy a hegyet valami műszaki eszközzel lekicsinyítették, így mi most a világban élő emberekhez képest a hangyáknál is kisebbek vagyunk!

– Jó a hallásod, fiam, gratulálok! Fontos készség egy inspirátor számára, különös tekintettel arra a vastag tölgyfa ajtóra!

Iringó elkerekedő szemmel nézett Kálmosra. Van még kedve élcelődni? Mindazok után, amit most megtudtak? És tényleg egy fiatal fiúra bízna, hogy szerezzen további információkat?

Rozika is megrökönyödve bámulta Kálmos mestert. Mihály nem mondta, hogy ilyen különös figura! Talán kősziklából faragták ki? Vagy belül akaritból van, mint maga a hegy?

Mégiscsak különös, hogy ennyire szenvtelen és hideg!

De csak az inspirátormesterség sokéves gyakorlásának volt köszönhető ez a különös, hideg nyugalom. Kálmos belül másként érzett. Nem mutatta, de érezte, hogy a sejtései beigazolódtak: nagy baj van.

Ha mindez igaz... és Jácint... Jácindra kell majd bízniuk a továbbiakat! Ha tetszik, ha nem. Mert a hagyományt nem lehet kijátszani. Iszonyú bajt hozna a népükre. Persze vannak olyanok, akik mindezt

babonás félelemnek tartják, de Kálmos mélységesen tisztelte az ősök iránymutatását, és az ő vezetése alatt egyszer sem fordult elő, hogy nem a rangidős inspirátor lépett ki a világba!

Hirtelen valami váratlan kedvesség költözött a hangjába, ahogy Jácinthoz szólt:

– Fiam, mindent hallottál? Érted, hogy milyen helyzetbe kerültünk?

– Várjon! – kiáltott Rozika. – Hiszen még a felénél sem tartok!

– Igaz – bólintott Kálmos. – Akkor kérem, mesélje el, mi történt a többiekkel! Azokkal a gyerekekkel.

– Kimenekítették őket – magyarázta Rozika. – Egy madzagon. Barna volt, mármint a fonál, középvastag, elég bolyhos. Na, mindegy, ez most nem lényeges. Nem tudom, hogy mi lett velük, de azt remélem, hogy megmenekültek! Olyan ügyesek! És bátrak!

– Szóval – foglalta össze Iringó –, csak maga maradt a hegyen, Mihálynál. De miért? Miért nem menekült el?

Rozika finoman elpirult.

– A szerelem az oka – mondta vonakodva. – Ismeri az érzést, kedves?

Most Iringó is elpirult. Lehajtotta a fejét.

– Szerelem? – szólt közbe Kálmos, majd némi gondolkodás után óvatosan megkérdezte. – Mihály mesélt magának a múltjáról is?

– Nem sokat – mondta Rozika. – Ugyan mi értelmesebb a múlttal foglalkozni? A jövő a fontos, nem igaz? Kálmos most jobban megnézte az idős nőt.

– A jövő a fontos – ismételte meg. – És most a jövőnk Jácint kezében van.

Jácint egyik lábáról a másikra állt, és igyekezett uralkodni azon a heves reszketésen, ami az egész testét átjárta.

– Mester, én még szinte gyerek vagyok – mondta elvékonyodó hangon.

– Inspirátor vagy, Jácint – mondta kedvesen Kálmos. – És te vagy a rangidős.

Iringó hirtelen felállt, Kálmoshoz hajolt, és hosszasan sutyorgott a fülébe. Rozika közben érdeklődve méregette a rangidős inspirátort, akit épp az imént kaptak rajta a kulcslyuknál hallgatózáson. Milyen fiatal! És úgy látszik, errefelé nem divat a fésülködés. Mihálynak is hányszor elmondta, hogy nem higiénikus az a gubancos haj.

Mélyenszántó gondolatait Kálmos torokköszörülése szakította félbe.

– Sokkal tartozol Iringónak, Jácint. Köszönd meg neki, hogy történelmünk során először megengedem neked, hogy kísérővel menj utána!

– Kísérővel? – Jácint teljesen megdöbben. Az inspirátorok mindig egyedül járnak.

– Mihály lesz a kísérőd. És ha jól teljesít, akkor véget érhet a hosszú büntetése, amelyet egy réges-régi

bűne miatt visel fenn, a barlangnál. És ha gondolja – fordult Rozikához –, ön is velük tarthat, hiszen ott-honosan mozog a világban, és a jelenlegi nehezített körülmények között Jácintnak jól jöhet némi gyakorlati segítség.

Rozika elgondolkodott.

– Kicsit sok már nekem ez a jövés-menés, tudja – vallotta be. – De persze nem hagyom, hogy Mihály meg ez a kisfiú egyedül bolyongjon az óriásira nőtt külvilágban.

A „kisfiú”, vagyis Jácint szúrósan nézett Rozikára. Jobb lenne, ha megválogatná a szavait! És különben is, ez nem lehet igaz, hogy egy idős szerelmespárral kell töltenie az elkövetkező napokat! Hiszen ez még rosszabb, mint ha egyedül menne!

Iringó sem volt oda az ötletért.

– Mester – kezdte óvatosan. – Amikor azt mondtam, hogy adjunk kísérőt Jácint mellé, nem kifejezetten Mihályra gondoltam. Ő olyan – keresgélte a szavakat – fegyelmezetlen, és... és hirtelen haragú. Már megbocsásson! – nézett Rozikára.

– Ne is mondja, kedves! Ismerem az én Mihályomat – legyintett Rozika.

– Magadra gondoltál, ugye? – nézett a fiatal nőre mosolyogva Kálmos. – Iringó, rád másféle feladat vár itt, a Völgyben! Mihály pedig az esendőségei ellenére is kiváló emberünk, akiben megbízok. Noha soha nem volt inspirátor, mert őrzőnek lett

kiképezve, de úgy hiszem, nehéz helyzetben képes feltalálni magát. Neked pedig, Iringó, nincs más dolgod, mint hogy elfogadd a döntésemet!

– Igen, mester – Iringó visszaült a karosszékre, és a továbbiakban mély hallgatásba burkolózott.

– De mester – vett új lendületet Jácint. – Hangya méretben hogyan hajtsak végre egy küldetést?

– Ez egy kicsit nehezebb küldetés lesz most, fiam – Kálmos az asztalhoz lépett, és egy nagy borítékot húzott ki a fiókból. – Ez itt az eredeti küldetésed leírása, melyet csak a hegyet elhagyva olvashatsz el. Ezenfelül pedig egyéb dolgod is lesz: kísérőid segítségével fel kell térképezned, hogy hol és milyen körülmények között van most a lekicsinyített hegy, amin élünk, és addig ne is gyere vissza, amíg ki nem deríted, hol van az az eszköz, amelynek segítségével visszanyerhetné eredeti méretét! Ha mindez megvan, akkor visszatérhetsz, fiam, és a Tanács majd eldönti, hogy hogyan tovább. De természetesen csak akkor gyere, ha a borítékban leírtakat teljesítetted, vagy legalábbis mindent elkövettél a siker érdekében. Hiszen tudod, ez egy nagyon fontos fejezete a Fejlődésnek. Kiemelten fontos, fiam!

Jácint eltátotta száját, de hang nem jött ki a torkán.

Tüskés bozótok rejtekében

– Aura, ugye, nem csak úgy kitaláltad ezt az egészet?
Aura vérig volt sértve.

– Hát így ismeresz engem, Encián mester?

A mester finoman elmosolyodott.

– Tőled bármi kitelik, leányom. De tudod mit? Hiszek neked! Legalábbis elhiszem, hogy találkoztál egy idegen nővel a hegyen, aki az inspirátorokat kereste, és egy egészen valószínűtlen és elképesztő történetet adott elő neked.

– Vannak igaz részei – bizonygatta Aura. – Az az asszony tudott arról a férfiről, aki a barlangot őrzi, sőt a kövecskéről is!

– Néha fel-feltéved a hegyre egy messziről jött idegen – bólogatott a mester. – És arról a Mihályról különben is az a hír járja, hogy nagyon kedveli az asszonynepet. Ezért is van ott fönny, hosszú büntetésben.

Aura előtt nem léteztek titkok.

– Persze, elsúrta az egyik küldetését, mert beleszeretett egy szabotőr nőbe, és a kedvéért át akart állni a mi oldalunkra. Már szökésben volt, úgy vitték vissza a Völgybe...

Encián most összevonta a szemöldökét.

– Az az érzésem, Aura, hogy túlságosan sokat hallgatózol. Értem én, kislányom, hogy komolyan veszed a hivatásodat, de jóformán gyerek vagy még, és nem minden értesülés való a te füleidnek.

– Alábecsülsz, mester – mondta Aura, és egy pillanat alatt mélységes szomorúságot varázsolt az arcára, olyat, amitől a szívnek is meg kell szakadnia. – Ha fiú lennék, nem így bánnál velem!

– Nem erről van szó! – A mester felállt, és gondterhelten sétált fel-alá. Alakja különös árnyékokat vetett a félhomályba burkolózó, gyertyafénnyel megvilágított, ódon falakra.

– Úgy érzem, valahogy kimaradt a gyerekkorod. Túlságosan hamar túl sok mindent megtanultál. Soha nem tagadtam meg tőled semmilyen tudást, hiszen érdeklődő vagy, kíváncsi és értelmes. Mégis, néha szemrehányást teszek magamnak, Aura. Sosem látom, hogy együtt szaladgálnál, puszognál a többi lánnyal. Jóformán hozzájuk sem szólsz.

– Mindet utálok – szögezte le Aura. – Mindet.

Encián mester a fejét csóválta.

– Szabotőrként figyelned kell arra, hogy soha ne ragadjanak el túlságosan az érzelmeid. A heves gyűlölet vagy akár a túlzott szeretet is gátolhatja a küldetéseid sikerét.

– Jó, rendben, nem utálok őket. Egyszerűen csak nem érdekelnek. Így már jobb? – kérdezte Aura, és lefegyverzően elmosolyodott.

Encián a fejét csóválta, és kissé hátrahanyatlott a tövises szárú virágokkal ékesített hatalmas székében. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Olyan fáradt... és ezek a hírek!

– Miért gondolod, hogy az a nő hazudott? – tért vissza Aura a Rozália nevű nőszemélyre.

– Nem tudhatom. De hiba lenne azonnal elhinni mindent, amit mond. Ha igazat beszél, egészen könnyű lesz megbizonyosodni róla! Hiszen csak el kell menni a hegy lábához, és még tovább, egészen addig, ahol egy üvegbúrába ütközik az ember. Már ha tényleg van ott ilyesmi...

– Vállalom! – pattant fel Aura, és megragadta a mester karját. – Kérlek, kérlek, Encián mester! Annyira érdekel, hogy milyen egy ilyen üvegbúra,

és hogy tényleg ott van-e! És még sosem hagytam el a hegyet! Csak most az egyszer, kérlek, hadd menjek! Tudok magamra vigyázni, és te is tudod, csak még nem vallottad be magadnak, hogy jelenleg én vagyok a leghűségesebb és legmegbízhatóbb embered!

Kihúzta magát, a szeme szikrákat szórt.

Encián szóra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát. Egy darabig mérlegelte a hallottakat.

– De aztán visszajössz, ugye? Követed az inspirátort az állítólagos üvegbúráig, de ha elérted, visszafordulsz, és beszámolsz nekem arról, amit tapasztaltál!

– Mester! – Aura megfontoltan keresgélte a szavakat. – Az a véleményem, hogy ha már elmentem a búráig vagy kicsodáig, akkor nem hagyhatom, hogy az inspirátor valahogy kiszabaduljon, és elmenjen a küldetésre. Ha már úgylátottam ott vagyok, akkor a nyomába szegődök mint a küldetéshez rendelt szabotőr! Lásd be, ez a legkézenfekvőbb megoldás! Szerintem legalábbis – tette még hozzá, némi szerénységet erőltetve magára.

– Aura, ez a legteljesebb mértékben szabálytalan!

– Mester, te is látod, csak nem akarsz tudomásul venni, hogy itt már senki nem törődik a szabályokkal! Bízzál meg bennem! Én nem hagylak cserben! Ha megkapom a küldetést, akkor szinte biztos lehetsz benne, hogy sikeresen megakadályozom, ráadásul mindent megtudok erről a hógömből vagy miről!

– Rendre kellene, hogy utasítsalak, Aura, a szemtelenségedért – mondta halkán, elgondolkodva Encián, és közben nem nézett a lányra. – Túl sokat megengedsz magadnak.

Aura már épp valami jóvátételen törte a fejét, ám a mester folytatta.

– ...másképp viszont valóban senki más nincs jelenleg a Töviserdőben, akiben ilyen erős küldetés-tudat lobogna, mint benned. Ezért úgy döntöttem, hogy elengedlek! Kövesd az inspirátort, és akadályozd meg a küldetést! És tudj meg mindent az üvegbúráról meg erről a képtelenségről a lekicsinyített hegyvel! Holnap hajnalban indulhatsz! De vigyázz, ne vond magadra senki figyelmét!

Aura a mester széke mellé térdelt, és kezét Encián göcsörtös, öreg kezére tette.

– Mester, ígérem, nem fogod megbánni, hogy megbízol bennem!

– Járj szerencsével, kislányom! – Encián öreg arcán szomorúság tükröződött. – Nagyon fogok aggódni érted. Sőt, máris aggódom... Ha két holdtölte idejéig nem hallatsz hírt magadról, utánad küldök valakit!

– Csak azt ne! – dünnyögte Aura.

II. RÉSZ

KÉT VILÁG TALÁLKOZÁSA

Valahol, odakint

Végvári Adrienn ügyfélkapcsolati munkatárs, gyermekét egyedül nevelő anyuka a másfeledik reggeli kávéját itta a konyhában. Azért a másfelediket, mert a másodikat mindig gyengére főzte, és azzal nyugtatgatta magát, hogy akkor ez így már csak féladagnyi koffeinnek számít. Felpillantott a faliórára, sóhajtott. Ma különösen nehéz napja lesz, és ott van az a reklamáció is, aminek az ügyében még nem merte megtenni a szükséges lépéseket.

Végvári Adrienn egy szépségápolási termékeket gyártó és forgalmazó cég ügyfélszolgálati munkatársaként mélységesen együtt érzett azzal a felháborodott hölgygel, akinek a legújabb csodakrémük hatására piros kitüremkedések nőttek az arcán. Adrienn tegnap egy órán át próbálta elmagyarázni neki, hogy a termék szigorúan hipoallergén, és hogy a hölgy bizonyára evett valamit, amire allergiás, vagy esetleg kezdődő bányahimlője van, de a felháborodott vásárló letorkolta, hogy a bányahimlőn már rég túlesett, és Adrienn elhiheti, hogy amúgy meg káposztán kívül nem evett semmit, ugyanis fogyókúrázik.

Akkor talán a káposzta volt a ludas – vélte Adrienn egyre fogyatkozó lendülettel, mire a hölgy közölte vele, hogy az ő kertjében nem akármilyen káposzta terem ám, és Adrienn csak ne merje a szidni az ő káposztáját, mert különben máris kéreti Adrienn főnökét, hogy milyen stílusban beszélnek itt vele, nahát.

Adrienn már ismerte ezt a vásárlótípust, ezért angyali türelemmel beleegyezett, hogy bizonyára a csodakrém okozta a tüneteket. Vannak olyan hölgyek – mondta –, akiknek olyan finom és érzékeny, hogy ne mondja, exkluzív bőrük van, hogy csak a legeslegmárkásabb – hozzáteszi, egyben legdrágább – termékeket szabad alkalmazniuk.

A hölgy erre megenyhült, és abban maradtak, hogy mivel most siet, másnap újra telefonál, hogy megbeszéljék az ár visszatérítésének részleteit, és ahhoz is ragaszkodott, hogy ingyenes termékmintát kapjon abból a bizonyos exkluzív és méregdrága bőrápolóból.

Végvári Adrienn gyorsan felhajtotta a másfeledik kávé maradékát, futva belepillantott az előszobátükörbe, és megállapította, micsoda szerencse, hogy csak telefonon kell ajánlania a mindenféle kencéket, festékeket és krémeket, mert az ő külleme mostanában nem válna dicséretére a cég termékeinek. Magyarul, borzalmasan néz ki.

És lassan indulnia kéne Pirivel az oviba.

Adrienn bekukucskált a gyerekszobába, ahol Pirike édesdeden aludt. Közelebb lopakodott, és egy pillanatig elgyönyörködött alvó gyermekében. Azok a göndör fürtök, mint a csigák, úgy kunkorodnak... Aztán eszébe jutott a vészesen közeledő fésülködési szertartás, amit Pirike kitartó nyivákolása fest alá – sőt, néha visít is! –, ezért sürgősen visszatért a jól megszokott, lestrapált és ideges reggeli anyuka üzemmódba.

– Pirike! – kezdte azért viszonylag türelmesen. – Ébresztő, kincsem. Vár az ovi!

– Mmmm – mondta Pirike, és anyja karja után nyúlt. – Ül ide, és simogasd a hátamat!

Adrienn odaült, simogatta. És hogy ne vesztegesse az időt, felsorolta a legfontosabb dolgokat.

– Ma a nagyi megy érted, kicsim. Ne követelőzz, hogy vegyen fagyit! És légy szíves, edd meg az oviban az ebédet, vagy legalábbis kóstold meg! És Piri, semmi szín alatt ne mondjál olyat, hogy ez undo-rító... Nincs arra időm, hogy hetente fogadóóra szaladgáljak, ahol elmondják, hogyan kéne nevelnem téged!

– Anya, ne felejtse el a reggeli mesét!

Ez volt a legújabb.

Mivel Pirike rendszeresen belealudt az esti mesébe, úgy érezte, jogos a követelés, hogy az átaludt részekről legalább reggel értesüljön. Adrienn sóhajta kézbe vette a törpés mesekönyvet, és megkérdezte:

– Meddig hallottad?

– Azt hiszem, a címét még igen – mondta Piri álnokul, és kikandikált a takaró alól. Azt figyelte főleg, hogy anya feje vörös lesz-e, vagy csak vág egy grimaszt, és teljesíti a feladatát.

Az első tipp jött be. Adrienn dühösen lecsapta a könyvet az ágy mellett álló kis éjjeliszekrényre.

– Ne szórakozz velem, kislányom! Na, gyerünk, felkelni, öltözés, reggeli, indulunk!

Piri érezte, hogy anya ma nincs reggeli mesehangulatban, és jobbnak látta, ha nem bőszíti tovább. De mivel ezt a csatát elvesztette, úgy döntött, hogy valami kellemetlent neki is muszáj mondania.

– Anya, te mindig azt mondd, hogy ne csapkodjak! Akkor te miért csapkodsz? – ült föl durcásan az ágyban.

– Nekem sem kellene – ismerte be Adrienn és ölbette a lányát. – Csúnya dolog.

– Ha levered a hógömbömet, szét fog törni. És akkor én világgá megyek!

– Nagyon vigyáztam, hogy ne verjem le.

Adrienn óvatosan beljebb tolta a kis üvegbúrát az éjjeliszekrényen. Most is, mint már annyiszor, elcsodálkozott azon, hogy mennyire élethű ez a kis vacak. Néha esküdni mert volna rá, hogy még a hegyoldalt borító mini erdők lombjai is mozognak, mintha fújna a szél, olykor meg mintha felhők úsztak volna a hegycsúcs felett.

Piri is a hógömböt nézte.

– Anya, úgy szeretnék belemenni! – sóhajtotta vágyakozva.

Adrienn tűnődve nézte a kis hegyet.

– Én is – válaszolta.

A polihisztor

A nevem Kismukk, de ezt már mondtam. Én mesélem el ezt a történetet, és épp ezen a ponton fogok belépni az események kellős közepébe.

És hopp! Már meg is érkeztem.

Átlagos kedd van, az utolsó óra tesi volt, utána menza, és Vincével együtt baktatunk hazafelé. Vincét óriási megtiszteltetés érte kábé egy hónapja, és azóta csakis erről lehet vele beszélgetni. Kicsit már unom, de mit csináljak? Egyfelé lakunk. Ja, és haverok is vagyunk.

– Mondom neked, Kismukk, állati jó a lakása! Tök nagy rumli van, de mindenhol érdekes dolgok hevernek szanaszét.

– Aha – mondtam. Ezt már vagy ötvenszer hallottam.

– Direkt bonyolultan magyarázom neki a gépet, hogy sokszor mehessek. Mindig nekem ajándékoz ezt-azt, amit úgy találokra kihúz a kupacból. Múlt héten szereztem kémcsöveket, néhány érdekes ásványt meg valami műszert, amit még nem szedtem szét, de ma este nekilátok. Átjössz?

– Kösz, de nem – mondtam. Valahogy nem volt kedvem.

Vince már három hete jár ehhez az emberhez, aki egy közismert tudós, ráadásul professzor doktor Hangyási Hubának hívják. Kutatási célzattal nála van most az átméretező, vagyis az az eszköz, amelyről már olyan sok szó esett korábban. Ez a gép képes arra, hogy a dolgokat tetszés szerinti méretűre nagyítsa vagy zsugorítsa – már ha valaki tudja kezelni.

És Vince nagyon ért hozzá. Professzor doktor Hangyási Huba viszont egyelőre nem annyira. Ezért Vince abban a megtiszteltetésben részesült, hogy néhány alkalommal felkeresheti a nagy tudóst, hogy gépkezelési oktatásban részesítse, és a kísérleti asszisztense legyen.

– És amúgy tudod már, mit kutat ez a Huba? Mi a célja az átméretezővel? – kérdeztem, csak hogy ne tűnjek irigynek, vagy ilyesmi.

– Nem tudom. Asszem, titok – mondta Vince kelletlenül. – De a múltkor megnéztem, mi van a névtáblájára írva, hátha abból kiderül a kutatási területe.

– És?

– Hát az van odaírva, hogy Professzor doktor Hangyási Huba, a fizika, a kémia, a geológia és a mitológia szakértője, polihisztor, hárfaművész.

– Hárfaművész?!

– Ja. Lehet, hogy kihagytam valamit? – Vince a szemét forgatva próbált emlékezni.

– Mindegy, ettől nem lettem okosabb – legyintettem.

– Csütörtökön megint megyek. Tudod mit? Mi lenne, ha elkísérnél? És akkor kiderítjük, hogy miféle kísérleteket végez a géppel!

– Jó lenne! De... de mit mondunk neki? Mi... mi... miért megyünk ketten?

– Hát, majd azt mondjuk, hogy te is ismered a gépet... meg esetleg mondd azt, hogy szereted a hárfazenét.

Így elsőre nem is tűnt rossz ötletnek.

Vagy két percig némán baktattunk egymás mellett, aztán egyszer csak vettem egy nagy levegőt, és mindent bevallottam Vincének. A hógömbörről. Arról, hogy hova is tűnt valójában.

Egyre jobban nyomasztott már a titkolózás, és abban bíztam, hogy ha bevallom valakinek, akkor nem fog annyira birizgálni a titok ott belül. A társaim közül pedig még Vince tűnt a legkevésbé vérszomjasnak egy ilyesfajta vallomás fogadására. Gekko, Helga vagy Noémi biztosan leharapták volna a fejemet. Virág nem, de ő valahogy távolabb állt az eseményektől. Szinte soha nem emlegette a hógömbös kalandunkat. Vince viszont egyfolytában az átméretezőről beszélt Huba miatt. Ezért döntöttem úgy, hogy neki mondok el mindent.

Először nem hitte el.

– Azt akarod mondani, Kismukk, hogy zsebre vágta a hógömböt, amikor senki nem nézett oda?!

– Ezt mondom – morogtam. Nem tetszett a hangsúlya. Nem meglepett vagy csodálkozó volt, sokkal inkább szemrehányó.

– És aztán elvitted a játékboltba? És ott hagytad?!

– Mondtam már, hogy igen...

– Te normális vagy?! – Vince feje egészen vörös volt. – Nem gondolod, hogy meg kellett volna beszélned velünk is a dolgot?!

Hallgattam.

– Kisajátítottad a hógömböt! Egyedül döntöttél róla! Ez hatunk közös ügye volt. Vagy szólni kellett volna a rendőröknek!

– Ha tovább o...ordibálsz, i...itt hagylak.

Vince fújt egy nagyot.

– Jól van, na. Meg most már amúgy is mindegy, nem? Már nincs a boltban, gondolom...

– Hát, tényleg nincs ott.

– De nem gondolod, hogy jó nagy hülyeséget csináltál, Kismukk? Ki tudja, hova került a gömb! Mi legalább vigyáztunk volna rá... Elrejtettük volna.

– Szerintem jobb, ha nem tudjuk, ho... hol van.

Vince még dühöngött egy sort, de aztán lassan megnyugodott.

– Szólhattál volna – zárta le a témát. – Legalább nekem.

– Lehet – mondtam.

Igen, valószínűleg jobb lett volna. Nagyon sokat gondoltam a hógömbre, és mindig valami bizonytalan, rossz érzés fogott el a gondolatra, hogy talán veszélybe sodortam Rozi nénit és Mihályt.

De hát utólag mindig nagyon könnyű okosnak lenni.

13. fejezet

Eszes, bátor

– Helló, kisfiam!

– Szia, anya! – A hang unott volt, majdhogynem mélabús.

– Jól vagy drágám? Olyan fura a hangod!

– Jól vagyok, ja.

– Bővebben?

– Minden zsír, anya. Hagyjál már!

– Zsír?!

– Ja.

– Vasárnap volt anyák napja, kisfiam.

– Tényleg! A francba!

– Ez a köszöntés volt?

– Nem, nem, az ma este lesz. Hazautazok. Már épp terveztem is. Tényleg! Kapsz virágot vagy izét... na, bonbont. És ha már itt tartunk, csinálhatnál bablevest, meg rántott húst, meg mákos sütit... és ha belefér, süthetnél pár palacsintát is.

– Persze, drágám, hogyan sütnék. Jól vagy?

– Jól.

– A főiskola?

– ...

– Minden rendben a sulival?

– Hát... ja.
– Fiam! Bejársz te még egyáltalán?!
– Be, be. Most is indulok épp. Le is teszem. Majd megyek délután! Csá, anya!
– De...
– Szia, és boldog anyák napját!

A húsz év körüli fiú kinyomta a telefonját, és az asztalra dobta. Aztán visszaült a gépéhez. Most következik a negyvennyolcadik pálya...

Hát igen. Jól elfelejtette az anyák napját. De hát képtelenség mindent észben tartani! És manapság már a kézmosásnak is van világnapja. Minden napra jut valami hülyeség...

Hamarosan visszasüppedt a negyvennyolcadik pálya útvesztőibe, és azt a kis kényelmetlen érzést mintha máris elfújták volna.

A fiút egyébként Eszes Bátorra hívták, ami, ha úgy vesszük, dupla büntetésként is felfogható. Bátor sokszor elgondolkodott már szülei különös döntésén. Miért nem nevezték mondjuk Eszes Zsoltinak vagy Eszes Attilának? Hiszen sok más fiúnak is megfelelnek ezek a nevek. Mit akartak az Eszes Bátorral?

Bátor úgy gondolta, hogy a szülei ezzel akarták biztosítani, hogy ne csak okos, de talpraesett, erős fiú is legyen. Ehelyett csupán azt érték el vele, hogy már az oviban „Bátor, a Gyáva” lett a gúnyneve, és ettől tulajdonképpen azóta sem sikerült megszabadulnia. Mindig volt valaki, aki emlékeztette rá.

Na, de ezeken a pályákon akkor is ő a király! Nem ismer senkit, aki ilyen rekordidő alatt képes lenne végigmenni a Hüllődémonok Labirintusán. És napról napra képes javítani az eredményén... De mi a franc van már? Ki csönget ilyenkor?!

Ja, igen, a pizza!

Bátor a hátizsákja zsebébe kotort, és előbányászott egy meggyötört papírpénzt. Borraival most nem ad, és sajtot sem kért rá, úgy olcsóbb. Már csak vacsoráig kell kihúznia, és aztán lesz bableves meg rántott hús döggel.

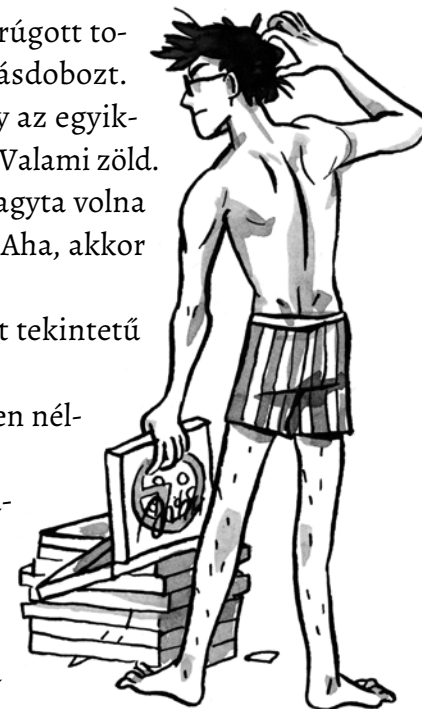
Bátor az előszobaajtó felé menet elegáns mozdulattal félrerúgott tovább a húsz-harminc pizzásdobozt. Mentében még látta, hogy az egyikből ívesen kirepült valami. Valami zöld.

Hú, a francba! Benne hagyta volna múlt héten a maradékot? Aha, akkor az volt az a szag!

Az ajtóban egy zaklatott tekintetű pizzafutár állt.

– Itt a sima pizza, minden nélkül. Jó étvágyat!

Bátor kifizette, és hamarosan már a konyhaasztal egyetlen üres sarkán egyensúlyozta a dobozt. Jóízűen tömte magába

a meleg, paradicsomos tésztát. Végül is jó ez, sajt nélkül is. De aztán hirtelen elment az étvágya, amikor beléhasított a felismerés, hogy ha kifizeti a vonatjegyet, egyetlen fityingje sem marad az anyák napi virágra!

Sebaj. A pályaudvar mellett szed majd orgonát.

Úgyis most nyílik.

14. fejezet

Eközben odabent

Jácint, hátán egy ormótlan hátizsákkal, teljes inspirátori harci öltözetben kanyargott a szűk sziklafolyosón. Mögötte a Rozália nevű asszony szedte a lábát, próbált lépést tartani vele. Jácint csak azért sem könnyítette meg a dolgát. Jól ismert minden kanyart és kiszögellést a sziklákön, úgy mozgott köztük, mint gyík a kövek között.

– Jaj, kisfiam, ne olyan szaporán! Nem vagyok én hegyi zerge!

Hát tényleg nem zerge, az biztos. És folyton kisfia-mozza. Legjobb lesz, ha ezt most rögtön tisztázzák is.

Jácint körülményesen megfordult a hátizsákjával, mire a lendületesen mögötte tipegő idős hölgy egyenesen a mellkasának rohant.

Amikor mindketten feltápászkodtak, Jácint ingerült szónoklatba kezdett.

– Nézze, én egy inspirátor vagyok... ha egyáltalán fel tudja fogni, hogy mi az... De semmiképp sem a maga kisfia!

Rozika Mihály mellett sokat fejlődött a férfiúi önérték méltányolásának tekintetében.

– Jól van, drágám, nem kisfiamozlak. Különben is olyan szép neved van! Jácint! Az egy virág, tudtad? Mifelénk sok helyen nyílik!

– Fogalmam sincs, mi az – morogta Jácint. – Lényeg, hogy Kálmos mester magát segítőként adta mellém, ezért jó lenne, ha előre tisztáznánk, hogy kinek mi lesz a dolga!

– Tudom én, Jácintka, nem kell fölsorolnod! Te inspirálni fogsz, meg a kavicsokat rakosgatod, én meg majd intézkedem, és főzök is, ha kell.

– És mindenben követi az utasításaimat – tette hozzá Jácint, aki egyelőre annyira kényelmetlenül érezte magát az újdonsült inspirátori szerepében, hogy valami új keletű gorombaság költözött a hangjába.

– Hát, mindenben követem, amit jónak látok – mondta az idős hölgy. – Azért hidd el, nekem is megvan a magamhoz való eszem! És nem félek használni!

Jácint is ettől tartott. Ráadásul nemsokára csatlakozik még hozzájuk Mihály is, akit meg híresen összeférhetetlen természettel vert meg a Teremtő. És ez a kettő fogja őt kikísérni a nagyvilágba, ahol ezt a nehéz küldetést végre kell majd hajtania. Ráadásul elképzelhető, hogy a világ méretei is megváltoztak, és először még azt is ki kell találniuk, hogyan nőjenek hozzá a küldetéshez.

Jácint egyébként a szíve legmélyén nem hitt sem az üvegbúrában, sem az átméretezőben. Ekkora

ostobaságot! A vénasszony nyilván bolond egy kicsit, és szeret fontoskodni.

Ám ha mégis igazat beszél...

Erre inkább nem is gondol egyelőre, döntötte el, miközben szorosán egymás mögött botorkálva vak-sötétben folytatták az utat. Első dolguk most az lesz, hogy megvárják Mihályt a szürke macskánál, aztán még az éjszaka beállta előtt leereszkednek a hegy lábához.

Jácint remélte, hogy Mihály szedi a lábát. Már órákkal ezelőtt felküldték a váltást, és azóta bizonyára értesült róla, hogy milyen nagylelkű ajánlatot kapott Kálmos mestertől: bűnei megbocsáttatnak, ha Rozáliával együtt elkíséri Jácintot erre a különösen nehéz, sőt valószínűtlen küldetésre. És persze, ha mindvégig jól viselkedik.

Szegény Mihály! Nehéz dolga lesz.

Jácint, napok óta most először, elmosolyodott. Lehet, hogy nem is lesz olyan vészes. Inkább izgalmas és vicces. Valami visszatért a régi életöröméből, és most, Márkusról is megfélekedve, átjárta a kaland előérzetének különös izgalma.

Kicsi gyerekkora óta csakis erre vár!

A sötét és szűk folyosóra némi világosság szivárgott be, aztán hirtelen ott volt előttük az a nagyon keskeny rés, amelyről első látásra valószínűtlennek tűnt, hogy egy ember képes ott átpréselni magát. Pláne hátizsákkal.

Jácint levette a hátizsákját, és oldalvást fordulva kifurakodott a Völgy kapuján. Rozika kiadogatta neki a zsákokat, majd ő is követte a fiút.

– Phü – nyögdecsejt, miközben egy rongy zsebken-dővel törölgette az arcát. – Ez olyan volt, mint kis-lánykoromban a szellemkastély. Képzeld, Jácintka, teljesen sötétben kellett menni, és időnként vala-mi megcsiklandozta az arcomat. Pókháló vagy egy kísértet keze, nem tudom. A lábunknál meg patká-nyok motoztak és sivítottak. Emlékszem, a Kerék-gyártó Ibolya rosszul is lett, elájult, és alig találtuk meg a sötétben...

Jácint egy mozdulattal félresöpörte Rozika kis-lánykori megpróbáltatásait a szellemkastélyban.

– Remélem, hogy Mihály nagyon siet! – mondta idegesen, és letelepedett a szürke macskát formázó hatalmas sziklatömb talapzatához. – Ha tényleg léte-zik az az üvegúra, még ma el kell kezdeni a fúrást.

– Hova ez a nagy sietség? – érdeklődött Rozika.

– Már mondtam! – Jácint idegesen rágta a kör-mét. – Kálmos annyit mégiscsak elárult a küldetés-ről, hogy a csillagok állása szerint öt nap múlva meg kell történnie az eseménynek. Tudja... annak, amit én fogok inspirálni!

– A mi segítségünkkel! – tette hozzá gyorsan Ro-zika.

– Igen – sóhajtott Jácint. – A magukéval. És értse meg... ööö... Rozália asszony..., hogy ha még egybe

gondok is vannak, akkor összesen ennyi időnk van arra, hogy megoldjuk az átméretezést vagy micso-dát, meg előkészítsük a küldetést. Amiről még nem is tudom pontosan, hogy micsoda!

– Hát, drágám, én azt javaslom, hogy amíg az én Mihályomat várjuk, bontsuk fel azt a borítékot!

Valami halkán megcsikordult, nem messze a fe-jük felett. Néhány apró kavics pergett le a macska mögött magasodó szikláról.

– Van ott valaki? – ugrott föl Jácint. A szemében rémület villant.

Fel-alá sétált, kémlelte a sziklát, de most újra néma csend ülte meg a kopár vidéket. Volt valami kísérteties ebben a csendben. Valami vészjósló. Jácint akaratlanul is megborzongott.

Rozika azonban nem zavartatta magát.

– Hát, elég alattomosak ezek a lemorzsolódó kavi-csok – helyeselt. – Ha tudnád, Jácintka, hány-szor fenékre huppantam idefele jövet! Na, de hol is tar-tottunk? Szóval, tépjed fel, drágám, azt a borítékot, lássuk, mi áll benne!

Gyermeki öröm csillogott a szemében. Jácintot valahogy megnyugtatta a jelenléte, és most azt sem tette szóvá, hogy megint drágámozza. De a szabály az szabály!

Jácint újabban különösen kényes volt a becsületre.

– Mondtam már magának, hogy csak a hegy lá-bánál szabad kinyitni a borítékot! Ezt nagyon

szigorúan veszik! Ott már kisebb az esély, hogy az inspirátor visszafordul, ha túl nehéznek találja a küldetést!

– Te nem fogsz visszafordulni, Jácintka! Látom a szemedben, hogy bármilyen nehéz feladatra készen állsz! És ne feledd, micsoda erős csapat támogat majd!

Jácint majdnem elnevette magát. Aztán újra gondterhelt lett.

– Tudja, az a kő nem hasadt el, amikor ráütöttem a kalapáccsal. Másoknak nyolc-tíz darabra is szét-esik. Nekem egyetleneggyel kell gazdálkodnom. Nem túl jó előjel.

Rozika az elmúlt nap során nyomon követhette a küldetés előkészületeit, és Iringó elmagyarázta neki, hogy Jácint a feladatot rejtő borítékkal együtt kap egy jelvényt és egy darab akaritot is – amit errefelé, a Völgyben egyszerűen csak kövecskének neveznek.

Amikor Kálmos mester egy ezüstitálcára helyezte az akaritot, átnyújtott Jácintnak egy drágakövekkel kirakott nyelű, pici kalapácsot. Jácint erősen rácsapott vele a kőre, de hiába. A kalapács feje viszapattant, és a hegyes végű, kisujjnyi hosszúságú kő, mintha gúnyolódna, továbbra is egy darabban hunyorgott az ezüstitálcán, megsokszorozva az asztalon sorakozó mécsesek titokzatos fényét.

Kálmos arcán aggodalom suhant át, ahogy átvette Jácinttól a kalapácsot. De a szavai nem árulkodtak az érzéseiről.

– Egyetlen darabbal kell boldogulnod, Jácint! Jól fontold meg, hogy mire használsz!

Jácint még most is emlékezett arra a mardosó kétségbeesésére, ami akkor átjárta. A küldetése kezdett csaknem teljesíthetetlen jelleget ölteni. Épp azon volt, hogy aggodalmait megosztja Kálmos mesterrel, de a mester már rátért a szertartás következő elemére, az inspirátori jelvény átadására.

Egy ódon szekrényhez lépett, és a zsebéből előhalászott kulccsal kinyitotta a nyikorgó zárat. Jácint egy pillanatra meghökkent a szekrényből kiáradó ragyogástól. Fényesre csiszolt drágakövek, gyönyörűen megmunkált dísz tárgyak sorakoztak a polcon. A mester a szekrény mélyéből kihalászott egy hatalmas zsákot, és Jácint elé tartotta.

– Válassz magadnak jelvényt! – mondta.

Jácint belenyúlt a zsákba, és sokáig kotorászott a jelvények között. Már nagyon várta ezt a pillanatot. Minden inspirátornövendék tudja, hogy nincs két egyforma jelvény, és minden darab valami fontosat mond el a tulajdonosáról, és lényeges üzenetet, figyelmeztetést, vagy segítséget közvetít számára. Jácint remélte, hogy az ő jelvénye valamilyen erős és nemes állatot ábrázol majd: sárkányt, vagy kígyót, vagy sasmadarat, mint az Iringóé, vagy valamilyen fékezhetetlen természeti erőt – mennydörgést vagy lavinát például.

Ám csalódnia kellett.

A tenyerén tartott pici érme egy gondosan megmunkált, piros virágú rózsaszálat ábrázolt. Erős, szúrós tüskékkel.

– Rózsa – mondta némi csalódottsággal a hangjában, és értetlenül nézett Kálmos mesterre.

– Tövisekkel? – szaladt fel a mester szemöldöke, és ő is a jelvény fölé hajolt.

Mindketten ugyanarra gondoltak. A tüskék talán a szabotőrök lakhelyét, a Töviserdőt jelképezték. Mit kereshet egy tövises rózsa Jácint jelvényén?

– Neked kell kikutatnod az értelmét, Jácint – mondta a mester. – Légy óvatos, fiam! Talán arra utal a jelvény, hogy a küldetést egy igen elszánt

szabotőr is kíséri majd, aki mindent megtesz, hogy akadályokat gördítsen az utadba!

– De mester! – Jácintot újra elfogta a szorongás. – Azt hallani, hogy a szabotőröknek mostanában alig van már hatalmuk! Ritkán tudják a küldetéseket megakadályozni. A fejlődés akadálytalanul halad, sőt felgyorsult, hiszen olyan gyengék lettek!

– Sosem szabad alábecsülnöd őket, Jácint! – szolt a mester. – Fel kell készülnöd a legváratlanabb nehézségekre is! Ezért tanultál, ezért dolgoztál az elmúlt években. És most menj, fiam, járj szerencsével! A mester, kezét Jácint homlokára helyezve, elmondta a küldetésre bocsátó áldást, és végül megölelte Jácintot.

– Nagyon bízom benned, fiam! – súgta neki, noha ez nem volt benne a szertartás szövegében. És Jácint a szürke macska lábánál most újra maga elé idézte, hogyan kellett uralkodnia magán, hogy ki ne csorduljanak a könnyei.

– Mi az ott, a távolban, Jácintka? Nézd csak! – térítette magához Rozika hangja. – Te is látod?

– Végre! – pattant föl Jácint. – Ez Mihály lesz! – Újra tette kész és határozott inspirátor volt. Egy óriási küldetéssel megbízott, elszánt harcos.

Az apró alak tempósan közeledett. Szakadozott rongyok libegtek körülötte minden lépésnél. Rozika titokban megigazította a frizuráját.

Egy megbízható társ

– Még ilyet, Rozália! – Az öregember dohogása immár jól hallatszott. – Még hogy küldetés! Odakint! Előre megmondom, hogy tőlem semmit ne várjatok! Én őrzőnek lettem kiképezve, nem lóti-futinak!

Jácint még sosem látta Mihályt, csak a hírét hallotta, így most döbbenetesen szemlélte a körülötte repkedő, derékig érő ősz tincseket meg a szakadt rongyokat. És az arckifejezése sem tűnt valami bárátságosnak.

– Ööö – kezdte bizonytalanul. – Jó napot! Jácint a nevem, és én kaptam ezt a küldetést.

Próbált magabiztosan beszélni, de Mihálynál nem ért célt.

– Na, jól kifogtad, te szerencsétlen! – vakkantotta az öreg. – Rozália azt mondja, hogy benne vagyunk valami üvegben, először abból kell kijutni! És utána még egyéb dolgunk is lesz?! Most megmondom, hogy tőlem ne várjatok semmit! Mit képzelsz Kálmos? Még hogy megbocsát! Inkább megbüntet, ezerszeresen is!

Rozika Mihályhoz lépett és átölelte.

– Na, ne méltatlankodj, Mihályom! Lehet, hogy egész jól fogunk szórakozni!

– Én ugyan nem – dűnnyögte Mihály megenyhülve, és megsimogatta Rozika ősz fűrtjeit.

Jácint elfordította a fejét, és nem tudta, hogy sírjon-e, vagy inkább nevéssen.

Mihály dohogott.

– Büntetés büntetés hátán! Először néhány száz év egy elhagyatott sziklapárkányon...

– De panorámáson! – sietett hozzátenni Rozika.

– Aztán meg ki kell mennem oda, a vadonba, az eszeveszett nagyvilágba!

– Khmm... Mihályom... – köhintett Rozika. – Felhívnam a figyelmedet arra, hogy ez a hegy sokkal inkább hajazik vadonra, mint az a városka, ahova most készülünk. És legalább megnézheted a lakásomat! Ideje lenne kiszellőztetni, virágot locsolni... és veszek egy forró fürdőt is, azt hiszem.

Rozika kicsit elrévedt, de a férfiak nem osztoztak a hívogató nagyvilágról szőtt ábrándjaiban. Mihály dühösen kotorászott a több száz éves hátizsákjában, Jácint pedig újra a szürke macska mögött magasodó zezgugos, barlangokkal szabdaltsziklafalat kémlelte.

– Maguk tényleg nem hallják? Mintha járkálna valaki ott fenn!

– Képzeldsz, Jácintka! – mondta Rozika néni. – A képzeleted játszik veled. Ismertem egy kislányt, aki napokig egyedül kóborolt egy kihalt épületben.

Ő is mindig hallott valamit, bár, ha úgy vesszük, általában igaza is volt.

Jácintot nem érdekelte a szerencsétlen sorsú kislány.

– Nem szoktam képzelődni – mondta morcosan. – És higgye el, kitűnő a hallásom! Az inspirátorok egyik legfontosabb munkaeszköze a hallgatóság, szóval gondolhatja, hogy gyakoroltam eleget az elmúlt években!

– Jó, jó, Jácintka! Ne kapd föl a vizet! Csak úgy vélem, idegfeszültség alatt állsz, és próbáltam kicsit oldani a kedélyállapotodon.

Erre már Mihály is felkapta a fejét.

– Ez lenne a rangidős inspirátor, mi?! – bökött a fejével Jácint felé. – Fenekén a tojánhéj... és még a kedélyállapotával is nekünk kell majd foglalkozni? Hát az én kedélyállapotommal ugyan ki törődik?!

Rozikánál kezdett elszakadni a madzag.

– Hát, jól figyeljete! – emelte meg a hangját, és nyomatékul még a mutatóujját is felemelte. – Úgy látszik, én vagyok itt az egyetlen, aki nyavalygás nélkül indul neki ennek a nagyon fontos küldetésnek! Ahhoz képest, hogy mit tart magáról a Völgy híres népe, én csak két panaszkodó, folyton nyűgösködő kisleány látok magam előtt! Szégyen és gyalázat!

A két kisleány, Jácint és Mihály megszégyenülten bámultak maguk elé.

– Nem jól látod, Rozália – mondta végül Mihály. – Egy férfinembernek szüksége van arra, hogy időnként kiadja magából a... a... feszültséget.

– Úgy van – helyeselt Jácint. – Meg a dühöt!

– Na, és kiadtátok már? – kérdezte csípősen Rozika néni.

– Igen – mondta kelletlenül Jácint. – Ki.

– Én még nem egészen – közölte Mihály, és már folytatta volna, de ekkor a Völgy keskeny bejárata irányából hangos fújtatás és szuszogás vonta magára a figyelmüket. Aztán a nyílásból először egy sakál feje bukkant elő, majd amikor az állat kicsusszant a résen, nagy erőlködés közepette kipréselte magát a gazdája, Dohos is.

– Akármi legyen, ha ez nem az öreg Dohos! – rikantotta Mihály.

– Szent gleccserek! Mihály, az őrző! – kiáltotta Dohos, és a két öreg egymás nyakába borult.

– Ezer éve nem láttalak, Mihók!

– Csak hatszáztizenhárom! – helyesbített Mihály. – Hú, de meghíztál, öreg cimbora! Aztán vedelsz-e még, akár a kefekötő?

Dohos kicsit zavarba jött. Először Rozikára, majd Jácintra pillantott, akik tátott szájjal bámulták az érzelmes jelenetet.

– Háát, csak úgy, mint szoktam... Egy korttyal sem többet – mondta sejtelmesen Dohos.

A sakál, gazdája lába mellé húzódva, a küldetés tagjait figyelte. Orrcimpái finoman remegtek, néma torkából vészjósló, halk bugyborékolás hallatszott.

– Én meg csak most hallom, hogy a fiú küldetésre megy – mondta Dohos nagy zavartan. – És hoztam neki valamit.

– Nekem? – képedt el Jácint. Sok mindenre számított, például arra, hogy visszahívják, mert Márkus beárulta, vagy Kálmos meggondolta magát, és mégsem őt küldi ki, de erre nem. Hogy Dohos ajándékot hoz neki.

– Hálából – folytatta Dohos, és még zavartabban gyűrögette kövér ujjai között Pajkos hevenyészett pórázát. Aztán hirtelen mozdulattal Jácint kezébe nyomta a szíj végét.

– Tessék, itt van!

Pajkos felhördült, és Jácint gyorsan hátraugrott. Közben kiejtette a kezéből a póráz végét. Dohos fölkapta, és újra Jácint felé indult vele. Pajkos már acsargott.

– Ő az ajándék – magyarázta Dohos. – A vadsakál.

– De... de... – Jácint lassan hátrált, és közben szerencsétlenül hebegett. A lábán időnként még mindig sajgott a sakálfogak nyoma. Nagyon lassan gyógyult a seb.

– Hálából – mondta újra Dohos, és leguggolt az állat mellé. – Na, jól van, Pajkoska, jól van, nyugalom... – Kedvesen simogatta a fogait villogtató sakál

fejét. Mihály óvó mozdulattal Rozika elé lépett, bár ő inkább kíváncsinak, mintsem ijedtnek tűnt.

– Hálából? – visszhangozta Jácint. – Maga nagyon kedves, de... nem tudok most egy állatra is figyelni. Rengeteg dolgom lesz, tudja. Nagyon nehéz ez a küldetés... és... és... egyéb problémák is adódtak.

– Pont ezért hoztam – bólintott nagy bölcsen Dohos. – Mióta adom neki a szurdoki violát, amit te javasoltál, fiam, azóta gyökeresen megváltozott a viselkedése. Néha-néha már szinte olyan, mint egy kezes bárány. Alkalmazkodó lett, szófogadó... Beszélni egyelőre még nem beszél, de úgy látom, az emberek felé is sokkal nyitottabb. Nézz csak rá! Most is szinte barátságosan csóválja a farkát, látod-e?

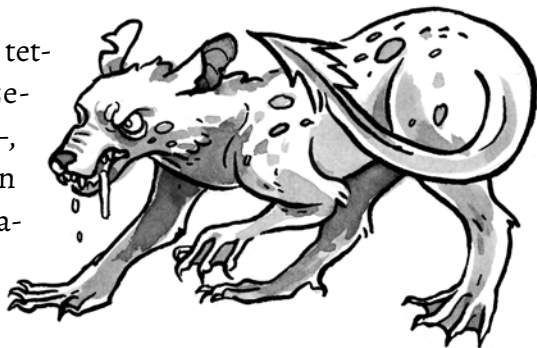
A barátságos vadsakál behúzott farkokkal újra megvillantotta az ínyét.

– Ő... örülök, hogy alakul a dolog – dadogta Jácint. – De lássa be, Dohos mester, hogy nem vihetem őt magammal. Meg aztán maga is nagyon hiányozna neki. Még belepusztulna a gazdája hiányába!

– Fiam, az ajándékot nem illik visszautasítani – kötötte az ebet a karóhoz Dohos. – Titokban távoztál, nem volt ünnepség, mint más küldetések előtt. Kálmos persze semmit sem mond, de azt suttogják, nagy a baj, és hogy rajtad múlik a népünk sorsa! Hát, ne utasítsd vissza ezt a szerény segítséget! Majd Mihály segít a további idomításban!

Mihály határtalanul lelkesnek látszott.

– Meg aztán... – tet-
te hozzá kényszered-
etten Dohos –,
a minap a mezőn
találtam egy szaka-
dékugró nyulat.
Még kölyök, de
eltört az egyik

lába. Most őt gondozom, és meg kell mondjam, hogy Pajkos nincs túl nagy segítségemre ebben.

– Már értem – sóhajtott lemondóan Jácint. Arra gondolt, hogy nem vitázik tovább Dohossal, hanem az első adandó alkalommal szabadon engedi Pajkost a vadonban. Talán még hálás is lesz neki ez a vicsor-
gó fenevad.

– Rendben – mondta kényszeredetten. – De úgy látom, nem rajong értem különösebben.

– Valamiért az asszonynépet egyelőre jobban szereti. Nem te mondtad, fiam, hogy ez a szurdoki viola szerelemhozó növény is? Hát lehet, hogy ezért!

És valóban. Pajkos óvatosan, szaglászva közele-
dett Rozika lábához, és amikor az finoman meg-
simogatta a fejét, heves farkcsóválásba kezdett.

– Na, ugye, mondtam, hogy milyen szelíd lett! – kiáltott diadalmasan Dohos. – Jut eszembe! Ebben a zsákban szárított szurdoki viola van. Minden este egy csészényit kapott belőle, leforrázva, langyosra hűtve. Ezt is vigyétek magatokkal, nehogy baj legyen!

Ezután a két régi bajtárs felelevenített még né-
hány kedves emléket, és amíg Rozika Pajkossal ba-
rátkozott, Jácint elővette a hegy részletes térképét.
Hosszú még az út lefelé. Ideje lenne elindulni! Re-
mélte, hogy mások már nem bukkannak fel, hogy
különbféle küldetést segítő ajándékokkal kedvesked-
jenek. Épp elég megpróbáltatás lesz Pajkos is!

– Indulnunk kell! – mondta határozottan, mire
Mihály és Dohos újra megölelték egymást.

– Isten veled, öreg cimbora! Járjatok szerencsével
odakint!

– Jaj, Dohos, hiszen még be sem mutattam
a menyasszonyomat! Ő Rozália, a legkitűnőbb asz-
szony a világon!

Dohos kényszeredetten Rozika felé biccentett, és
közölte, hogy várja a nyula. Aztán bepréselte göm-
bölded hasát a vékony sziklakapun, és eltűnt a sze-
mük előtt.

A három útitárs is szedelőzködött. Pajkos pórázát
Rozika fogta. A sakál egy darabig némán bámulta
a helyet, ahol gazdája eltűnt, aztán Mihályra és Já-
cinta függesztette átható pillantását, és nem szűnő,
bugyborékoló morgásba kezdett.

Az üvegfal

Átvágtak egy túlevelű ligeten, aztán megint az alattomosan gördülő kavicsalmokkal beszórt lejtők következtek. Rozika egy idő után kénytelen volt elengedni Pajkos pórázát, hogy teljes figyelmét az egyensúlyozás kényes műveletének szentelhesse. Jácint titkon remélte, hogy a sakál egyenest beveti magát a fák közé, de tévedett. Pajkos kitartóan követte új gazdasszonyát, és nem tágított mellőle egyetlen percre sem. Időnként kivillantotta az ínyét, és megvető pillantást küldött Mihály vagy Jácint felé.

– Na, és mi újság a Völgyben mostanában? – kérdezte Mihály, majd a saját tréfáján nagyot kacagva folytatta. – A „mostanában”-t úgy értettem, hogy az utóbbi pár száz évben.

– Hát, én még nem éltem akkoriban – kezdte óvatosan Jácint. – De amúgy semmi különös nincs, minden megy, ahogy szokott.

Most tényleg beszélgetnie kell Mihállyal?

Jácint úgy érezte, hogy némi magányra lenne most elsősorban szüksége. Magányra, hogy egy kicsit megnyugodjon, hogy rendezze a gondolatait, hogy valóban tudomásul vegye, hogy elindult, és

végiggondolja az előtte álló feladatokat. Most, hogy már nem nyomasztotta Márkus közelsége és Kálmos haragjának fenyegető lehetősége, egyszerre érezte magát megkönnyebbültnek és végtelenül magára hagyottnak is.

És ezen nem változtatott ennek a két öregnek a jelenléte sem. Pajkos gyűlölködő pillantásáról nem is beszélve.

Jácint a Völgyben hagyott barátaira gondolt. Biztosan nagyon csodálkoznak, hogy titkon indult el, hogy nem volt ünnepség, még csak el sem köszönhetek egymástól...

– Kálmos nem vonul még vissza? – térítette vissza a valóságba Mihály óvatos puhatolózása. – Tudni már, hogy ki lesz az utódja?

– Mindenki úgy gondolja, hogy Iringó lesz az. De hivatalosan még nem hirdették ki.

– Hát az meg ki fia-borja?!

– Nem fiú – csóválta a fejét rosszállóan Jácint. Zavarta, hogy Mihály így beszél a tanítójáról. – Nagyon okos és képzett inspirátor. Fiatal, az igaz, de ő az egyik legügyesebb közöttünk.

– Kálmos talán megbolondult, hogy egy nőszemélyre akarja bízni az inspirátorok vezetését? – horkantott megvetően Mihály.

Jácint már készült volna valami csípős válasszal, de az előttük haladó Rozika hirtelen megtorpant és hátrafordult.

– Ugyan, nézzétek már, fiúk! – szólt és maga elé mutatott. – Olyan furcsa ott az ég. Mintha tükröződne vagy csillogna, nem is tudom.

Jácint és Mihály a szemüket meresztették. Már a hegyláb lankáin haladtak. Hullámzó fűtenger jelezte, hogy szelídebb éghajlatú vidéke értek. És a nagy mezőkön túl, ott a távolban valami homályos derengés hatotta át a légkört. Talán az alkonyat, talán valami más.

– Az lesz az! – kiáltotta Jácint, és a szíve megdobbant. Szóval mégis igaz! – Az üvegfal!

Kilótt, mint a nyíl, és rohanni kezdett a néptelen mezőkön át a homályos kékség felé. Közben magában azt ismételte, hogy nem, ez nem lehet... nem lehetünk egy üvegbúrában... csak káprázik a szemünk!

De aztán hirtelen ott volt előtte.

Sehogyan sem illett a tájba, a zöldülő fű és a fekete föld mellé. Nem volt semmi értelme. Mégis ott magasodott, bezárva a világot, elválasztva a hegyet mindattól, ami azon kívül volt – ki tudja, mitől.

Jácint meghökkenve állt, kezét a vastag üvegfelületen nyugtatva. Hamarosan a társai is odaértek. Pajkos lustán követte őket, meg-megállt, fejét felvetette, és a levegőbe szimatolt.

– Szavamra, Rozália – kapkodta a levegőt Mihály –, igazat szólta! A világ végéhez értünk, túl az üveghegyen.

– Nem úgy van az, Mihály – helyesbített Rozika, miközben ő is kíváncsian tapogatta az oda nem illő felületet. – Ez nem a világ vége, csak egy búra a hegy körül. Ha kijutunk, te is másként látod majd a dolgot.

Jácint egészen közel hajolt az üveghez. Hát, igen – gondolta. – Ha kijutunk.

Tenyérével kétoldalt leárnyékolta a szemét, orrát az üveghez nyomta és hunyorgott. De az üveg olyan vastagnak bizonyult, hogy valami elmosódó barnás masszán kívül semmit nem tudott kivenni a külvilágból. Csalódottan sóhajtott.

– Még azt sem látjuk, hogy hova kerülünk, ha kijutunk innen. Ez így elég veszélyesnek tűnik!

Mihály az üvegfalra köpött, és a ruhája szélével törölgetni kezdte.

– Mihály, kérlek! – szólt rá Rozika.

– Ugyan, Rozi, ne akadékoskodj! Ki tudja, mikor volt ez utoljára letakarítva! – Kikémlelt, de neki is csalódnia kellett.

– Nincs ott semmi – jelentette ki. – Mondom, hogy ez itten a világ vége.

– Olyan nem is létezik – vetette ellen Jácint.

– Már hogyan létezne, fiam! Ez a fal rá a bizonyíték. Eddig tartott a világ, meg van jelölve a határa. A többivel nekünk nincs semmi dolgunk, úgyhogy menjünk szépen vissza, és mondjuk el Kálmosnak, hogy megtaláltuk az Ismeretlen végső határát, ahonnan nincs tovább. Ebbe neki is bele kell törődnie.

Rozika rosszállóan csóválta a fejét.

– Ne légy gyáva, Mihály! – mondta kedvesen. – Én például pontosan tudom, hogy ennél tovább tart a világ, mert valahol ott van benne a lakásom meg a munkahelyem, a művelődési ház recepciósi fülkéje... Bár onnan lehet, hogy azóta már kirúgtak – tette hozzá némileg elszomorodva. – Hónapok óta nem járok be dolgozni.

Jácint felemelte a tekintetét, és szemével követni próbálta a búra vonalát. De egy idő után semmibe tűnt az üveg, összevegyült az éggel, vagy legalábbis azzal a levegővel, ami körülvette. Jácintot balsejtelmek gyötörték.

– Nem látok más megoldást, mint hogy áttörjük az üveget. De lesz hozzá vajon elég erőnk?

Mihály szeme Jácindra villant. A búrához lépett, és hatalmas rúgott bele.

A következő pillanatban már üvöltve ült a földön és a lábfejét markolászta.

Rozika mellette guggolt.

– Mégis, mire számítottál, drágám? Ezt a vastag üvegfalat nem lehet csak úgy berúgni! Hát ez egy edzett üveg, vagy valami olyasmi.

Jácint még sosem hallott edzett üvegről, de azt már is látta, hogy Mihály nem valami edzett, és Rozikától sem várható nagyobb erő kifejtés. Sőt, ő maga sem azal vált ismertté a Völgyben, hogy különösebben jelentős izmokat fejlesztett volna ki az elmúlt években.

Bezzeg Márkus.

– Vissza kell mennünk az erdőig – mondta komoran. – Hoznunk kell egy nagy farönköt. Az lesz a faltörő kos. Ha hárman nekilendülünk, talán enged az üveg.

Rozika habozott.

– Igazán nem akarok akadékoskodni, Jácintka, de biztosan jó ötlet ilyen durván nekimenni a falnak? A végén a teljes búra megreped, és a nyakunkba ömlik az összes üvegcserep! És abba jobb bele sem gondolni!

– Muszáj kockáztatnunk! Vagy netán van jobb ötlete?

– Rozália bajtársai nemrégiben madzagon jutottak ki – okoskodott Mihály. – A saját tulajdon szemmemmel láttam. A búra felső részén van egy üvegablak, ott húzták ki őket.

– Na, igen, de nekik voltak kinti segítő társaik. Mi pedig csak magunkra számíthatunk...

Jácint még folytatni akarta, ám a szeme sarkában, a lágyan hullámozó fütengerben valami zavarót érzelt. Egy oda nem illő hullám mozdult a fűőceánban. Ez a hullám nem vette fel a társai ritmusát, valahogy kilógott a sorból.

Jácint már futott is. Futásban mindig is a legjobb volt. Alig néhány másodperc múlva már a földön hadakozott egy visító, guruló valamivel.

A visító valami pillanatnyi egérutat nyert, felpatant, és már épp menekülőre fogta volna, de Jácint

elkapta a karját. Egyelőre csak egy hátizsák és rengeteg rézvörös lobonc látszott belőle.

A vadsakál Jácint lába mögött vészjóslóan hörgött.

– Nahát, Aurácska! – hebegte Rozika. – Ejnye, Jácint! Miért rángatod azt a kislányt?! Engedd csak el szépen!

– Szóval maga ismeri? – támadt rá Rozikára Jácint, de a lány karját nem engedte el.

– Hát... khmm... csak futólag. De nem bánhatsz így a társaiddal, kisfiam!

Jácint értetlenül meredt Rozikára. A lány dühödt mozdulattal kiszabadította karját a fiú szorításából, de mivel immár három ellenfél és egy vadsakál gyűrűjében állt, nem próbálkozott újabb meneküléssel.

– Ez a lány nem a társaim közül való – mondta Jácint. – Ha jól sejtem, ő egy szabotőr.

17. fejezet

Az átállás

– Hogy mondtad, drágám? – Rozika közelebb hajolt Jácintához. – Ugye, nem valami csúnyát mondtál Aurára?

– Nem csúnyát, csak igazat – válaszolta Jácint, és a lányhoz fordult. – Az vagy, ugye? Szabotőr!

A lány lehajtotta a fejét, nem válaszolt. Úgy bújt a haja függönye mögé, hogy az arca nem is látszott.

– Az lesz, fiam. Szabotőr. Semmi más nem lehet – mondta Mihály, aki az elmúlt pár száz évben a lábát sem tette a Völgybe, így a fiatalok közül egyet sem ismert. – Ilyen színű hajat nem hord egy tisztességes inspirátor vagy őrző.

A lány most kikukkantott a rézvörös hajsátor alól, és villámló tekintetet vetett Mihályra.

– Na, és ha az vagyok! Maga meg biztosan az a hegyi vénember, aki majdnem átállt hozzánk! Szóval jobb, ha nem szidja a népemet!

Mihály eltátotta a száját, ám a szó valahogy a torlán akadt.

Jácint a lányt figyelte.

Érdekes lány. A haja nagyon hosszú, rézvörös, a bőre sápadt, szinte tejfehér. A vonásai élesek,

felnőttek, pedig egyébként vézna és törékeny, szinte még kislány. Van benne valami – Jácint nem tudta pontosan megfogalmazni a benyomását –, valami elbizonytalanító, valami nyugtalanító. Nem lehet hova tenni.

Rozika egy darabig tűnődve nézte a partra vetett halként tátogó Mihályt. Mi az, hogy majdnem átállt? Egy újabb titok! És kik lehetnek ezek a szabotőrök?

Aztán úgy döntött, hogy gyakorlatias síkra tereli az eseményeket.

– Tőlem akár szabotőr is lehet, vagy akáremicsoda, de másrészt meg akkor is csak egy kedves kislány, akivel nem bánhatunk ilyen csúnyán. Jácintka, kérjél bocsánatot! Mihály, veled meg még számolunk!

– Rozália! – Mihály úgy döntött, hogy legjobb védekezés a támadás. – Mit ajnározod itt ezt a girhes teremtést?! Hát azt sem tudod, hogy miket beszélsz! Nehogy egyetlen további szót is szólj bármiről! Ez a lány népünk esküdt ellensége. Egy szabotőr, aki azért követett minket titokban idáig, hogy megakadályozza a küldetésünk sikerét.

Így mondta, küldetésünk. Jácintban egy pillanatra fellángolt az igazságérzet. Ki akarta javítani Mihályt, mondván, hogy ez az ő személyes küldetése, de aztán inkább fontolóra vette az öreg szavait.

Igaza lehet. Ugyanakkor mégiscsak különös, hogy a szabotőrök ilyen fiatal és gyenge lányt küldenek egy ilyen nehéz feladatra. Jácintban fel sem merült

annak a lehetősége, hogy ő maga is legalább ilyen fiatalnak és tapasztalatlanak látszik.

Rozika most a lányhoz fordult. Hangjába valami szemrehányásféle költözött.

– Aura, szívem, már megbocsáss, de te azt mondtad nekem, hogy a Völgyben élsz. Az inspirátorok között.

Aura a földet nézte, hallgatott.

– Hazudott – mondta ki az ítéletet Jácint.

– Szóval ti már találkoztatok a hegyen? – rakta össze az eseményeket Mihály. Aztán rosszat sejtve feljajdult. – Mondd csak, Rozália! Mennyit árultál el neki?

– Mindent, amit tudtam – mondta Rozika, és szemét nem vette le a lányról. – Mindent.

Mihály felszisszent, Jácint a szája elé kapta a kezét.

– Az üveggömböt is? A lekicsinyítést? Mindent?

– Mindent – bólintott Rozika.

– Akkor most mit csináljak vele? – fordult Jácint kétségbeesve Mihályhoz.

– Csak egyetlen dolgot tehetsz...

– Nem... azt nem... én nem vagyok rá képes!

– Mire nem vagy képes? Te vagy a rangidős inspirátor!

– Én nem ölok meg senkit!

– Ki mondta, hogy öld meg? Bolond vagy, fiam?! Hát mire tanítanak titeket ott, a Völgyben? Én arra céloztam, hogy vissza kell kísérni a kolostorhoz,

és ott majd bezárják, míg vissza nem érsz a küldetésből.

Jácint szemlátomást megkönnyebbült. De aztán újra aggodalmas hangra váltott.

– Túl kevés az idő! Maguk csak kísérjék őt vissza, én meg továbbmegyek.

– Ugyan, hogy mész tovább egymagad? – károgott Mihály.

Jácint hallgatott.

– Én tudom, hogyan juthatnánk ki ebből a gömbből – szólalt meg hirtelen a lány.

Dermedten bámultak rá.

Aura lassan az üvegfalhoz sétált, kicsit megkocogtatta az irdatlan fényes felületet, aztán leült a földre, és hátát az üvegnek vetette.

– Gyere csak ide! – súgta a sakálnak, és most először elmosolyodott.

Pajkos megcsóválta a farkát, és mellételepedett. Aura úgy vakargatta a füle tövét, mintha csak egy házőrző kutya lenne. Mihály, Rozika és Jácint valami különös lenyűgözöttség hatása alatt bámultak a lányra, aki látszólag nem zavartatta magát, a sakálnak dűnnyögött félhangosan.

– Aranyos sakál... kedves sakál...

Elsőként Mihály tért magához.

– Na, ide figyelj, aranyoskám! Én nem tudom, hogy Encián küldött-e ennek a legénynek a nyomába, de az biztos, hogy szabotőr vagy. Már csak a zöld

gúnyád is elárulja. Úgyhogy jobban teszed, ha nem reménykedsz abban, hogy szabadon engedünk, abban meg kiváltképp ne bízzál, angyalom, hogy magunkkal viszünk. Hogyisne! A végén még majd azt is megkérdezzük, hogy miben segíthetünk neked, hogy elrontsd a küldetésünket.

Mihály vijjogva nevetett a saját tréfáján, Rozika viszont szomorúan csóválta a fejét.

– Ej, ej Aurácska! Hát ilyen csúnyán becsaptál engem? Muszáj lesz visszamenned a Völgybe, szívem. Ott legalább majd kapsz valami rendes ételt... Én nem tudom, mit csinálnak ezek a szabotőrök, de ha jól értem, semmi jót, úgyhogy jobban teszed, ha nem keveredsz többé rossz társaságba!

Aura elnevette magát.

– Tudja, Rozika asszony, ez nem kívánságműsor! Bár... – elhallgatott, az arcán elmélyült töprengés látszott, aztán hirtelen csupa szomorúság lett. – Ha maguk csak sejtenék, hányszor kívántam, hogy bár csak a Völgybe születtem volna! Akkor inspirátor lehetnék, ami az én legtitkosabb vágyam!

– Tényleg? – Jácint szájtátva bámulta a lányt, akinek egy óriási könnycsepp gördült ki a szeméből. Önkéntelenül is mellétérdelt a földre. – Te tényleg inspirátor akarsz lenni?

– Mióta az eszemet tudom – bólintott lány, és megtörölte a szemét. Aztán Mihályra pillantott. – Vagy őrző.

– Bizony, az még sokkal nehezebb feladat – helyeselt Mihály. – Túrni kell a monotóniát, a magányt, és bármi gond van, sosincs kéznél semmilyen segítség.

– Tudom – bólogatott szaporán Aura. – És magáról az a hír járja, hogy már iszonyú hosszú ideje őrzi a barlangot. Sokszor eszembe jutott, hogy én biztosan nem bírnám... És azon gondolkodtam, hogy milyen lehet vajon az az ember, aki testileg-lelkileg kibírja ezt borzalmasan nehéz munkát.

– Hát éppen ilyen! – mondta Mihály, és kihúzta magát.

Rozika szemében aggodalom villant, de a lány már belelendült, folytatta. Ezúttal Jácinthoz beszélt.

– És ha tudnád, hogy mennyire irigyellek, hogy küldetésre mehetsz! Ráadásul azt beszélük, ez most fontos fordulópontra lesz az emberiség történetében. Én... én... á, inkább nem is mondom el...

– De! Mondd el! Ha már belekezdted, akkor mondd! – sürgette Jácint.

– Elszöktem – suttogta Aura, és egy pillanatra félelem költözött a hangjába. – Lehet, hogy már keresnek. És ha elkapnak, annak nem lesz jó vége.

– Elszöktél? – visszhangozta Mihály. – Akkor nem azért jöttél, hogy megghiúsítsd a küldetést?

– Á, dehogy! – legyintett a lány. – Ahhoz én még túl fiatal vagyok! És amúgy sem vesznek komolyan. Én... arra gondoltam, hogy ha lehetne... ha szabad... csatlakoznék az inspirátorokhoz, és segítenék nekik.

Jácintra mosolygott, akinek hirtelen valahogy melege lett.

– De... ez... Ezt nem lehet – dadogta. – Szabályellenes.

– És ők? – kérdezte Aura, és Rozikára meg Mihályra mutatott. – Ők segíthetnek neked?

– Az más! – vágta rá Jácint, de hirtelen nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért más.

És a lány máris folytatta.

– Utálok szabotőr lenni! Én segíteni akarok, nem akadályozni. És mióta az eszemet tudom, az a vágyam, hogy inspirátor lehessenek! De tudom, hogy sose lehetek, nem vennének át a Völgybe, és nem kaphatok képzést, hiszen a Töviserdőben

születtem... De akkor legalább annyi örömöm hadd legyen, hogy segíthetek egy valódi inspirátort!

Jácint egy ideig a kabátja szélét babrálta, aztán a lány felhevült arcába bámult. Rozika halk figyelemzető hangja térítette magához:

– Jácintka...! Ne!

Aura szeme Rozikára villant.

– Kérem, bocsásson meg nekem! – kiáltotta, és újra elsírta magát. – Azért hazudtam, mert teljesen tanácstalan voltam! Már egy ideje szeretnék átállni a Völgy népéhez, de amikor találkoztunk, még nem szántam el magam. Nagyon félttem...

– Kislányom, túl jól hazudsz – nézett rá elgondolkodva Rozika. – Ahhoz képest, hogy milyen fiatal vagy.

– A hazugság tudománya is része a képzésünknek – bólintott megadóan Aura. – Ahogy az inspirátorokénak is – tette hozzá.

– Ej, Rozália, miért vagy ilyen szigorú ehhez a kislányhoz? – szólt közbe Mihály. – Okos leánykának tűnik. Nem ő tehet arról, hogy rossz helyre született.

Aura hálásan mosolygott Mihályra.

– És mégis... hogy akarsz nekem segíteni? – kérdezte Jácint.

– Bárhogy! Sok mindenhez értek! És nem félek a nehéz feladatoktól sem. Ó, annyira csodálatos lenne, ha valami értelmes, nagyszerű küldetésben vehetnék részt! Ugye, nem zavarasz el?!

– Hát... – Jácint habozott. Rozika mellélépett, és elkapta a karját.

– Jácintka! Jól gondold meg! Lehet, hogy csak így akar a közeledbe férkőzni, aztán meg hátba támad. Gondolj a jelvényedre!

Jácint szigorúan nézett a lányra.

– Hogyan tudod bizonyítani, hogy nem fogsz átverni?

– Hogyan is tudnám? – vont vállat szomorúan Aura. – Persze hogy nem tudom. Ha nem hiszel nekem, nem tudok mit tenni. – Rozikára pillantott. – Sajnálom, hogy ilyen gyorsan ítéletet mondtam fölöttem! Úgy látszik, maga még soha életében nem hazudott, ugye?

Aura felállt, újra megtörölte a szemét.

– Csak egyet kérek! – fordult újra Jácinthoz. – Ha nem mehetek veled, kérek, ne zárass be a Völgybe! Felmegyek a hegyekbe, és majd ott bujkálok ezután. Haza már nem mehetek, hiszen súlyos büntetés várna rám, de abba belepusztulnék, ha fogolyként kellene élnem.

Fürgén elindult visszafelé, elszántan lépkedve a magas fűben.

– Várj! – Jácint és Mihály egyszerre szóltak utána. Aura megtorpant, és a válla felett hátranézett. Az arca teljesen elázott a könnyektől.

– Mi az? – kérdezte durcásan.

– Én... én megengedem! – kiáltotta Jácint. – Segíthetsz, ha tényleg komolyan gondolod!

– Nem volna helyénvaló egy ilyen fiatal teremtnék egyedül bolyongania odafenn, a hegyen – dörögte Mihály. – És most már tényleg nem mehetsz vissza a Töviserdőbe.

Rozika a kezét tördelte.

– Ne érts félre, Aurácska, dehogy akarok én neked rosszat, kincsem! Csak hát... tudod... az ördög nem alszik, mifelénk így mondják... és... és...

– Semmi baj – mondta Aura. – Én is óvatos vagyok, és megértem, ha maga is az.

Aztán Jácintra nézett.

– Tényleg megenged?

– Tényleg.

Aura arca felragyogott.

– Rendben! – mondta. – Nem fogod megbánni!

Aztán mindentudó mosollyal hozzátette:

– És akkor most elmondom, hogyan fogunk kijutni innen!

18. fejezet

A küldetés

– Ne szaladjunk ennyire előre! – figyelmeztette Jácint.

– Jó, bocsánat, persze – motyogta Aura. – Te vagy a vezető.

Jácint is tudta, hogy ő a vezető. Kicsi bizonytalanság mocorgott még benne, vajon jól tette-e, hogy bizalmába fogadta a lányt, de aztán elhessegette a rossz érzést. Hiszen csak a vak nem látja, hogy mennyire szeretne közékük tartozni! És nem engedheti azt sem, hogy magányosan bolyongva a hegyen valami baja essen! Úgyhogy ezen kár is tovább merengeni... El van döntve, és kész.

– A küldetést még nem ismerjük – mondta. – És most az a legfontosabb!

Előhúzta hátizsákjából a borítékot, és törökülésben a földre telepedett. A többiek köré gyültek. Pajkos a közelben kószált, és a fűben mozgó apró állatokra vadászott. Most szinte jámbornak tűnt.

Aura szeme csillogott. Ez hát a nagy esemény! Az első találkozás a küldetéssel. És most ő is tanúja lesz ennek a kiemelkedő pillanatnak!

Rozika és Mihály közelebb hajoltak, még a lélegzetüket is visszafojtották.

Jácint remegő kézzel tépte fel a vastag borítékot. Finom, szinte áttetsző papírt húzott ki belőle, melyen sűrűn írt, cirádás betűkből álló sorok követték egymást.

– Na, mi az? – noszogatta Mihály a fiút. – Mi lesz már? Olvassad, fiam!

Jácint elhatározta, hogy a fiamozást majd később megbeszéli Mihállyal. Ez sem sokkal jobb, mint a kisfiam. Egyelőre azonban túlságosan lekötötte a kezében tartott papír.

– Khmm... Akkor olvasom. Harminchatezer-négy-százkilencvenharmadik küldetés. A kövecske felfedezése.

– Miii? – Mihály éles hangja szinte visszapattant a hatalmas üvegfelületről. – Az emberek elfoglalják a barlangomat?! Hát mégis elrabolják a kövecskét?

– Csss! – intette le Rozika. – Mihály, Jácintka nem ezt mondta!

– Nem, szerintem sem jönnek ide a hegyre... – Jácint szeme sebesen cikázott a sorok között. – Valami más lesz... – Idegesen markolászta a papír szélét.

– Add ide! – szólt váratlanul Aura, és a kezét nyújtotta a papírért. Olyan határozottan kérte, hogy Jácint önkéntelenül is engedelmeskedett. Volt valami láthatatlan erő a lány mozdulatában.

Aura, immár papírral a kezében Jácintra mosolygott, és szelíden hozzátette:

– Szívesen elolvasom, te most biztosan túl izgatott vagy. Nekem meg nem jelent olyan nagy érzelmi terhet.

Újra Jácintra mosolygott, aki valahogy nem volt képes arra, hogy tiltakozzon. Valami halovány ellenérzés azért felébredt benne, hiszen épp csak hogy maguk közé fogadták a lányt, de aztán megadóan bólintott.

– Igazad van – motyogta. – Kicsit izgulok. Olvasd csak, én meg figyelek!

Aura tisztán csengő hangon olvasni kezdte az ősi szöveget.

„És íme, eljött végre az ideje annak is, hogy a hegyen túli világ lakói felfedezzék a maguk számára a hegy legféltebb kincsét, az inspirátorok legősibb segítőtársát: a kövecskét. Az emberek más néven emlegetik majd ezt a különleges kristályt: hívják például akaritnak, vagy csendkavicsnak, de számos más névvel is illetik, ha megvalósul a felfedezése.

Ez a felfedezés az ősi tervek szerint egy különös véletlenen múlik majd. Rejtőzik ugyan néhány darabka akarit már most is a külvilágban, de akik birtokolják, nem tudják,

hogy a kavics néhány hónap leforgása alatt a levegőn elporlad, semmivé lesz. Így egyedül azok tudják hosszan megőrizni, akik felfedezik, hogy vízbe téve nem tudnak a részecskéi a levegőben oldódni, és kizárólag így képesek hosszan megőrizni az eredeti méretét.

Az akarit felfedezése egy fiatal férfi sorsában van megírva. Nem törvényként, csupán lehetőségként. Ő az, aki nemcsak hogy felismerheti, hogy valami különlegesre bukkant, de elég öntörvényű ahhoz, hogy ne adja a kavicsot azonnal a hivatalos tudomány szolgálóinak kezébe, hanem maga kezdjen el vele kísérleteket folytatni. A felfedezés pillanatában az ő elméjében van meg ugyanis egyedül annak a lehetősége, hogy az akarit különleges tulajdonságait feltérképezze, és a tudomány, a technika és a gyógyítás szolgálatába állítsa. Ez természetesen évtizedek kutatómunkáját veszi majd igénybe. Ennek a fiatalembernek, ha a küldetés sikeres lesz, erre kell feltennie tehát az egész további életét.

Ám ha a küldetés nem sikerül, az akarit sorsa nem más, mint a feledés lesz. Vagy ha esetleg rá is bukkannak valahogyan, előbb-utóbb felveszik a Földön fellelhető ásványok katalógusába, ám értékes tulajdonságai sosem kerülnek napvilágra.

Az inspirátor küldetése az előbbieknél fényében tehát a következő: meg kell találnia az akarit leendő felfedezőjét, és elő kell segítenie, hogy az illető rábukkanjon a kristályra,

majd önszántából kísérleteket folytasson vele. Mindezt anélkül kell végrehajtania, hogy a kiválasztott személy akár csak megsejtené az inspirátor mesterkedésének célját.

A kiválasztott fiatal férfi neve: Eszes Bátor.

Az akaritot kizárólag a világi számítás szerinti folyó év, folyó hó, holdtölte utáni harmadik napján fedezheti fel. A felfedezésben egy Kloé nevű fiatal lány lesz a segítségére, abban az esetben, ha az inspirátor eléri, hogy a Bátor nevű férfi beleszeressen ebbe a lányba. Egyelőre még nem ismerik egymást, de a lány fogja – tudtán kívül – elvezetni Bátort a kövecskéhez. Ennek részleteiről nem mondhatunk többet, egyedül a helyszínre tehetünk utalást: a kövecské olyan helyen rejtőzik, ahol vadállatok népes seregletei veszik körül.

Amennyiben a kitűzött napon a felfedezés nem történik meg, az akarit hamarosan feloldódik a levegőben, és évszázadokig nem nyílik újabb lehetőség arra, hogy az emberi faj tudomást szerezzen a létezéséről.

Az inspirátor feladata tehát röviden: megkeresni a kiválasztottat (Eszes Bátort), elérni, hogy megismerkedjen a Kloé nevű lánnyal, és ha egy mód van rá, bele is szeressen. Ezután támogatni kell az akarit felfedezését, majd inspirálni a fiatal férfit arra, hogy tanulmányozza a követ, és ő maga végezzen vele kísérleteket, anélkül, hogy ebbe a hivatalos tudomány szolgálóit is bevonná.

Várható nehézségek:

- *Eszes Bátor jelleme, életmódja erősen ellentmond annak a lehetséges, nagy ívű és tartalmas életútnak, ami reá várhat.*
- *A Kloé nevű leány nem olyasfajta nőszemély, aki egykönnyen maga felé fordítja egy férfi figyelmét.*
- *A kövecske lelőhelye nehezen átlátható terület, a fedezés esélye mérhetetlenül csekély.*
- *Az inspirátornak szüksége lesz külvilági segítségre, hogy hozzá tudjon nőni a feladathoz. (E mondat valós értelmét hamarosan megéri a jelölt).*
- *Az inspirátornak jól meg kell válogatnia, hogy mely emberekbe helyezi a bizalmát, hiszen a küldetés során bármikor fennáll annak a veszélye, hogy valaki elárulja őt.*
- *Ezen a küldetésen számos ember dolgozik majd együtt: a hegy népe és a külvilág képviselői is. Az inspirátornak fel kell vállalnia a küldetésen dolgozó közösség irányítását, ehhez pedig el kell nyernie a bizalmukat, és ki kell vívnia a maga számára a tekintélyt.*

A Mesterek és a Fejlődés Kerekének összes Lendítői azt kívánják, hogy az Inspirátor járjon szerencsével, és segítse hozzá az embereket a Fejlődés új mérföldkövének eléréséhez. A jövő ugyan mindig nyitott, de mi, a Mesterek, úgy érzékeljük, hogy az esélyek jók, a csillagok támogató fény-szögekkel segítenek, és bizalomra érdemes azon emberek

többsége is, akik a jelölt útjába kerülnek a küldetés során. Az óvatosság azonban sosem árt.

Áldásunkat adjuk rád, Inspirátor, járj szerencsével az utadon!”

– Hát, ennyi – Aura letette a fűre a papírt, és kíváncsian pillantott Jácindra.

A fiú tátott szájjal, hitetlenkedve bámulta az írómányt.

– Biztos, hogy ez van odaírva?

– Elég jól tudok olvasni – vágott vissza csípősen Aura.

– Jácintka nem úgy értette – igyekezett elsimítani a kedélyeket Rozika. – Csak meglepődött szegénykém, hogy ennyi mindent kell egyszerre csinálnia, meg ilyen nehéz dolgokat... Ugye, szívem?

– Hát... én nem nehéznek mondanám – dünnyögte Jácint. – Hanem egyenesen lehetetlennek!

– Bizony – bólogatott nagy bölcsen Mihály. – Az inspirátorok mindig is az ilyen típusú küldetések-től rettegtek a legjobban. Még hogy valaki szeressen bele valakibe! Ekkora örülséget! Hát hogy lehet az ilyesmit kívülről manipulálni?!

– Miért? – kérdezett vissza ártatlan arccal Aura. – Nekem például máris lenne néhány ötletem.

– És amiatt is aggódom, hogy ha még meg is találja ez a fickó a követ... mégis hogyan érjem el, hogy ne beszéljen róla másoknak?

– Odáig még el is kell jutni, fiacskám! – Mihály komoran csóválta a fejét. – Ha jól olvasok a sorok között, az alanyod egy mihaszna naplopó, egy semmirekellő, egy rongy ember!

– Nanana, Mihályom! – csitította Rozika. – Én ilyen szavakat nem hallottam Aurácskától.

– Hát, nem dicsérte az alanyt a szöveg – értett egyet finoman Aura. – De azért talán mégiscsak fejlődőképes. Ha minden igaz, egyszer hatalmas tudós lesz! Mindenkinél okosabb, és világhírű...

– Persze. Ha nem rontom el – morogta Jácint.

– Segítünk – mondta erre Aura, olyan elszántan, hogy Jácint egy kicsit megnyugodott.

Szinte hálásan nézett most erre a három emberre. Milyen jó, hogy mellette vannak! Elképzelte, hogy ha egyedül olvasta volna el ezt a levelet, itt, az áthatolhatatlan üvegfal tövében – hát, azóta már biztosan a földre borulva zokogna.

Gyorsan elhessegette a rémképet, és eszébe idézte, hogy ennek a csapatnak mostantól ő a vezetője. Egy pillanatra azon is eltűnődött, hogy nemsokára újabb, külvilági emberek is csatlakoznak majd a küldetéshez. Ez azért egy kicsit elbizonytalanította. Hiszen, Rozáliát leszámítva, még sosem volt semmi dolga a hegyen túli néppel. Vajon ők is ugyanolyanok, mint a Völgy lakói?

Hát, majd kiderül.

19. fejezet

A mihaszna

Eszes Bátor orgonát szedett.

Ehhez a művelethez fel kellett kapaszkodnia a vasútállomás melletti romos kőkerítés málladozó tetejére, amelyből rozsdás, hajlított vasak kígyóztak a szélrózsa minden irányába. Bátor már a művelet kezdetén elszakította az egyetlen jó farmerjét.

Nem baj. Majd anya megvarrja.

Fújtatva, szuszogva tépte a vastag, fás szárazakat. Nem volt nála semmilyen vágóeszköz. Egy dühödött méh a tarkójának támadt, a májusi nap elviselhetetlenül tűzött, és Bátor kénytelen volt beismerni azt a tényt, hogy ez az orgona már elnyílt.

Szóval inkább halványbarna, mintsem orgonalila.

Másrészt, ha úgy vesszük, a jó szándék a fontos.

Néhány erőteljes, csavaró mozdulattal sikerült egy nagyobb ágat teljes egészében letörnie, így hamarosan élő, bár már kissé hervadt májuszaként volt végig a csendes kisvárosi utcán.

A köszöntést gyorsan letudta. Anya pedig igenis örült.

De hogy fogja ezt a két napot kibírni? A faggatózást, az aggódást, az eleinte szelíd, ám idővel egyre

kétségbeesettebb puhatolózást? Legalább itt lenne a gépe, és játszhatna!

Apa meg majd beszélni akar veled. Mint férfi a férfival. Brrr!

De legalább van sok kaja, és süti is.

Bátor a közlgő vacsora gondolatára hirtelen felvidult. A bableves illata nyugtatóan hatott a felborzolt kedélyállapotára.

Végül is nem kell azonnal közölnie, hogy ki fogják rúgni a suliból.

Mert még nem is biztos. Csak nagyon valószínű.

– Minden oké, fiam? – kérdezte nemsokára apa, amikor már a levest kanalazták.

– Ja – felelte Bátor, aztán igyekezett összeszedni magát. – Minden oké. Ja.

– A suliban mi újság? – érdeklődött anya, de a hangjában több volt a szorongás, mint a kíváncsiság. – Már vizsgaidőszak van, ugye?

– Ja. Tegnap is volt egy vizsga – Bátor azt már nem tette hozzá, hogy ő azon a vizsgán sajnos nem vett részt. Nem tartotta célszerűnek a megjelenést, hiszen nem volt miről beszámolnia a tanárnak.

– És? Hogy sikerült? – firtatta apa.

– Hát... nem is tudom. Írásbeli volt.

Bátor repetázott a rántott húsból, majd hirtelen hangnemet váltott.

– Figyeljete csak! Arra gondoltam, hogy kihagynék egy évet... és elmennék dolgozni valahova.

Izé... Na. Tapasztalatot szerezni. Csomóan így csinálják.

– Szó sem lehet róla! – csattant apa hangja. – Ha elkezdted az iskolát, fejezd is be! Aztán felőlem annyit dolgozhatsz, amennyit csak akarsz!

– Miért akarod most abbahagyni? – tördelte a kezét anya. – Kisfiam! Valami baj van? Olyan hallgató vagy mostanában... Semmit nem mesélsz soha! Tudod, szívem, nekünk nyugodtan elmondhatod. A szüleid vagyunk!

Bátor majdnem elbőgte magát. Egyrészt szívesen elmondta volna, hogy igen, tényleg nagy a baj, és minden nagyon rossz, és utálja a főiskolát, és mindenből eleget van, másrészt viszont az is igaz, hogy hamarosan betölti a huszonegyet, és nem fog itt könnybe lábadt szemmel siránkozni a szüleinek.

Olyan égő lenne.

– Gondoltam, hogy letiltjátok, hogy évet halaszok – dűnnyögte bele a krumplipürébe, és a vacsora hátralevő részében fensőbbes hallgatásba burkolózott. Szobormerev arccal tömte magába egymás után a linzereket.

Apja és anyja időnként aggodalmas pillantásokat váltottak egymással a desszert fölött.

Akaritról, őszintén

– Van egy jó hírem, Kismukk! – ujjongott a telefonba délután Vince. – Beugrottam Hubához, és elintéztem, hogy legközelebb te is meglátogathasd, velem együtt!

Aztán azt is részletesen elmondta, hogyan is zajlott az engedélykérés.

Elég ravaszul.

– Tudja, Huba bácsi, Kismukk is nagyon ért az átméretezőhöz – magyarázta neki Vince. – Ráadásul ő többféle méretet is kipróbált már a saját bőréen, például hangya nagyságút, kerti törpe nagyságút, meg minden...

Hangyási Huba egy kémcsövet rázogatót, melyben világos rózsaszín folyadék lötyögött.

– Aha... Figyelj csak! Nem tudod, mit öntöttem tegnap ebbe a kémcsőbe?

– Tegnap nem voltam itt – mondta Vince, és egy picit hátrébb lépett.

– Ja, akkor az nem te voltál? – mosolygott rá doktor Hangyási, majd újra a kémcső fölé hajolt.

– Az illata kellemes – mondta elgondolkodva. – Még soha nem találkoztam ilyesmivel.

– Szóval akkor eljöhét Kismukk? – kötötte az ebet a karóhoz Vince, bár időközben rájött, hogy teljesen mindegy, hogy egyáltalán megkérdezi-e, mert Hangyási Huba azt sem venné észre, ha egy egész osztály vonulna végig örületes hangzavarban a lakásának nevezett irdatlan káoszban.

– És aztán mit csináltatok? – kérdeztem Vincét, amikor beszámolt erről az eredményes beszélgetésről.

– Hát, az átméretezővel foglalkoztunk. – Vince habozott. – Megkért, hogy egyelőre ne sokat dumáljak arról, hogy milyen kísérleteket végzünk vele. De ha nem mondod el senkinek, akkor elárulom, hogy főleg a felnagyítás érdekli.

– És miket nagyít föl? – kérdeztem. Izgalmasnak találtam a dolgot.

– Eddig főleg tárgyakkal próbálkozott, tudod, mikor mi akad a kezébe. Mindenféle tárgy bőven van nála. De... azt mondta, hogy a következő alkalommal áttérhetünk az élelmiszerekre.

– Hú! Az jó! – kiáltottam. – Én egy gi... gi... giga nagy cso... csokit szeretnék!

– Szerintem krumplira meg ilyesmire gondolt – hűtött le Vince.

– Aha. Izgi – mondtam.

Kicsit haboztam. Előző este elhatároztam, hogy szóba hozom azt a dolgot, ami már egy ideje piszkálta

a csőrömet. Most, hogy a hógömbös vallomáson túl-
estünk, rátérhetünk a kavicsra is.

– Figyi, Vince! – kezdtem. – Neked megvan még
amúgy az a... a... akaritod? Tu... tudod, amit a hegy-
ről hoztunk, és Gekko hatfelé törte a kalapáccsal.

– Persze, tudom! Tök jó helyet találtam neki! Be-
tettem az akváriumba a színes kövek közé. Úgy csil-
log ott, mint valami kristály! És ahányszor ránézek,
mindig minden eszembe jut!

– Az jó – mondtam.

– Miért, te mit csináltál vele, Kismukk?

– Hát ez az, hogy semmit – sóhajtottam. – Ott
volt a ti... titkos fiókomban, ahol a ki... kincseimet
tartom. Aztán pá... pár hete néztem, és egyszer csak
nem volt már ott.

– Hú! Aztaa! Azt akarod mondani, hogy elcsórták?

– Az összes kincsem megvan – vontam vállat. –
A ka... kagylók, meg a cápa fog, meg a fé... féldrága-
kövek, meg az a csont, ami valószínűleg egy ö...ö...
őseemberé volt... Tudod, mutattam már.

– Ja, igen.

– Csak az a... akarit nincs ott. És tudod, mi a leg-
furább?

– Na, mi?

– Hát, hogy a mu... múltkor No... Noémi bevallot-
ta, hogy az övé sincs már meg. Azt hiszi, elhagyta
valahol.

Vince arcán gyors egymásutánban a legvegyesebb
érzelmelek suhantak át.

– Ez szervezett lopásnak tűnik! – kiáltott föl lelke-
sen. Aztán elkomorult, és rémület költözött a hang-
jába. – Te jó ég! Kismukk! Lehet, hogy Johnék újra
visszaméretezték magukat, és elkezdtek begyűjteni
a köveket? Tudod, hogy már egy kis darabja is mil-
liókat érhet!

– Én... én nem hinném – mondtam vonakodva. –
De ma... majd megkérdezem a többieket, ho... hogy
az övék is eltűnt-e.

Ebben maradtunk.

Az üvegfalón át

Jácint az üvegfalat tapogatta. Nem szívesen ismerte be, de a leghalványabb fogalma sem volt arról, hogyan tovább. Az imént mintha Aura említette volna, hogy van egy ötlete, hogyan juthatnának ki innen, de Jácint méltóságán alulinak érezte, hogy újra rákérdezzen. Ehelyett összevont szemöldökkel sétált a fal mentén, és remélte, hogy a lány újra szóba hozza majd a dolgot.

De Aura egyelőre hallgatott. Sőt, mintha egy gunyoros kis mosoly is ott játszott volna a szája sarkában.

Rozika Mihály holmiját szortírozta, és közben félhangos megjegyzéseket tett.

– Nem azért mondom, Mihályom, félre ne érts, de teljesen felesleges ennyi szárított fűszert meg mi egyebet magaddal hozni! Nem a világ végére megyünk, ugyebár.

– Honnan tudhatod te aztat, Rozália?! Azt az üveget pedig csak ne nyitogassad, szárított sakálhús van benne, végszükség esetére!

De Rozika sajnos már kinyitotta. Pajkos hirtelen felkapta a fejét, nyugtalanul a levegőbe szimatolt,

majd vészjóslóan hörögni kezdett. Aura mellételepedett, nyugtatgatta.

Jácint egyre feszültebben figyelte őket. Miért nem csinálnak már valamit? Csak ülnek ott, és várják, hogy ő mondja meg! De hát mit mondjon?

– Mit is mondtál az előbb? Van valami ötleted a kijutásra? – szólt oda végül flegmán Aurának.

– Ó, semmi különös – legyintett a lány. – Te biztos sokkal jobbat találsz ki. Meg amúgy is, te vagy a vezető. Szóval én nem szeretnék itt okoskodni.

Jácint keze ökölbe szorult, körmei a tenyerébe vájtak. A lány szórakozik vele! Azt várja, hogy beismerje, fogalma sincs, hogyan tovább! Na, de majd ő megmutatja neki!

– Nézd – mondta Aurának hűvösen –, arra kérlek, hogy ha kérdezek valamit, akkor válaszolj rendesen! Elfelejtetted, hogy épp most vettelek be a csapatomba? Szóval csak nyugodtan mondd el a kiváló ötleteidet... már amennyiben megkérlek rá. Most megkértelek.

Aura felvonta a szemöldökét, aztán rövid vívódás után bocsánatkérően elmosolyodott.

– Persze, persze – mondta. – Ne haragudj, csak... úgy éreztem, az ötletem túl nagy áldozatot kíván... és te biztos sokkal jobbat találnál ki.

– Először összegyűjtök minden elképzelést, aztán majd kiválasztjuk a legjobbat – mondta szigorúan Jácint. – Miféle áldozatról beszélsz?

– Nagyon is nagy áldozatról – mondta tiszteletteljes borzongással a lány. – A kövecskéről.

– Miii?

– A kövecskét kellene az üveghez tenni, és aztán ráütnénk valamivel. Ha mástól nem is, attól aztán biztosan megrepedne az üvegfal... Tudod, azt a csúcsos végét kellene a búrához illeszteni...

Hirtelen elhallgatott.

– Honnan tudod, hogy csúcsos a vége?! – csapott le Jácint.

Aura a szája szélét rágta, nem válaszolt.

– Ezt is kilested, ugye? Mondd, hogy így történt! Láttad, amikor Kálmos átadta nekem a kövecskét, azért tudod, hogy néz ki! Hiszen mindegyiknek más alakja van!

– Igen, láttam – ismerte be Aura. Hangjában nyoma sem volt nyugtalanságnak vagy mentegetőzésnek. – Aznap ugyanis be akartam szökni Kálmoshoz, hogy beszéljek vele. Arról, hogy fogadjon be a Völgybe. És amikor odaértem, belestem az ablakon, és láttam, hogy épp veled beszélget... és aztán odaadja neked a kövecskét.

– Akkor miért nem mentél később be hozzá? – vont a felelősségre Jácint. Mihály és Rozika is elnémultak, egyikükről a másikra néztek.

– Nagyon rosszkedvűnek láttam – sóhajtott Aura. – Gondterheltnek. Arra jutottam, hogy kivárom, amíg

jobb hangulatban lesz. Félttem, hogy ha betoppanok hozzá, biztosan elzavar.

Ez hihetőnek tűnt. Jácint kieresztette a levegőt, aztán némileg keserűen hozzátette.

– Akkor azt is láttad, ugye, hogy amikor ráütöttem, nem tört el?

– Miért kellett egyáltalán ráütni, Jácintka? Miért nem adnak oda inkább egy marokra való kavicsot? Hiszen van a hegy belsejében elég! – kotyogott közbe Rozika, de Mihály letorkolta.

– Rozália, ne kotnyeleskedjél! Mit nem értesz? Egy inspirátor – egy kő! Így mondják a vének! Minél több darabra törik az inspirátor kövecskéje, annál több alkalommal tudja igénybe venni a bűvös erejét. Ha csak egy köve van, akkor csak egyszer használhatja. Utána pukk! Volt-nincs!

– És nekem csak egy darabom van – dünnyögte elkeseredetten Jácint. – Pedig nagyot ütöttem rá, mégsem tört darabokra. A Völgyben élő inspirátorok általában öt-hat darabbal kelnek útra. Nagyon ritka, hogy egyáltalán nem törik szét.

– Biztos nem a te erődön múltott – mondta vigasztalóan Aura. – Ezeket a dolgokat bizonyára magasabb erők irányítják.

– Jól mondja a leányzó, Jácint – szólalt meg váratlanul Mihály. – A küldetés a tiéd, de nem mindent befolyásolsz egymagad. A titkos erők és ellenerők

végigkísérik az utadat, úgy, hogy még csak nem is tudsz róla. Kísérhet ugyanúgy áldás, mint átok. Talán valami szabotőr bűvölte meg a követ, azért nem tört szét.

Jácint a vállát vonogatta.

– De ha a gömbből való kijutáshoz felhasználom a követ, akkor onnantól erre a lehetőségre nem számíthatok többé.

– De ránk viszont számíthatsz, Jácintka! – csicse-regte Rozika. – Mi is érünk annyit, mint néhány csillogó kavics, nem igaz?

Aura elnevette magát, és Jácint is elmosolyodott egy pillanatra.

– De, persze. Maguk óriási segítséget jelentenek nekem.

Mihály most már a fal mellett állt.

– Jácint, a leányzónak igaza van. Nincs az a farönk, vagy kőszikla, vagy akármi, ami ezt a vastag, ördög-től való anyagot áttörheti. De a kövecske talán elbír vele.

– Belátom – dünnyögte Jácint. Nagyot sóhajtott, és belekotort a zsákjába. – Hát, akkor ennyi volt a közös utazásunk – mondta pár pillanat múlva a tenyerén heverő, szivárványosan csillogó kődarabnak. – Kilyukasztod az üvegfalat, aztán szépen elporladsz.

– Jaj, drágáim! – kezdte Rozika. – Én igazán nem szeretnék belekotyogni, mert, ugye, mit értek én

a falfúráshoz meg miegyébhez, csak, ugye, azért üveget láttam már életemben, nem is egyet. És ugyebár, ha egy helyen betöröd, akkor az egész elengedi magát... Szóval, csak azt akarom mondani, hogy ha a nyakunkba hullik egy egész nagy üveg-búra, ahogy már korábban is mondtam, nos, akkor drágáim, a további küldetésről már nem is igen érdemes beszélni.

Jácint eltöprengett.

– Egy lyuk, és tényleg az egész a nyakunkba zuhan?

– Törtem én már üveget. Legalább három jénai tálat mosogatás közben, meg persze poharakat is – bólogatott buzgón Rozika. – Nem is egyszer, drágám... Az nem úgy van, hogy kifúrod, aztán kész, passz.

– Hát akkor... – Jácint a kövecske hegyét vizsgál-gatta –, akkor majd a hegyével ajtónyílást karcolok az üvegbe, és a kezünkkel óvatosan kinyomjuk.

– Nem rossz gondolat – szólta Mihály. – Bár jónak sem nevezném.

– Tud jobbat?

– Nem azt mondtam. Csak azt, hogy egyáltalán nem biztos, hogy működik a terved. De persze működhet is. Mit tudom én.

Vitatkoztak még egy sort, aztán Jácint nagy óvatosan 1×1 méteres négyzetet karcolt az üvegbe az akarit tűhegyes végével. Pajkos a csikorgó hangtól rémes hörgésbe kezdett. Rozika a kezét tördelte, és

Aura is sápadtan állt, csak Mihály nem szűkölködött a jó tanácsokban.

– Ez elég görbe lett, fiam... Ott fent még egy kicsit erősítsd meg... Jobban... Rajzold át még egyszer, az a biztos!

Jácint felegyenesedett, az arca vörös volt.

– Csinálja akkor maga! – nyújtotta a követ Mihálynak.

– Én?! Dehogyan csinálom! Világéletemben rühelltem rajzolgatni. Mire jó az?! Csináld csak, fiam, de ha már elkezdted, legalább csináld rendesen!

Rozika gyorsan közbeavatkozott, és megkínálta Mihályt egy kis szíverősítővel, amit a hátizsákban talált. Aura Jácint mellé lépett, és azt súgta:

– Ne törődj vele! Szerintem tökéletesen csinálod.

– Kösz.

Jácint már vagy tizedszer rajzolta meg az ajtó körvonalát. Érezhető volt, hogy az akarit tűéles hegye új és új barázdákat váj a gömb üvegfalába, de olyan finoman és precízen, ahogyan talán egyetlen külvilági vágóműszer sem lett volna rá képes.

– Szerintem most már próbáljuk meg kitolni – mondta Jácint, mire Rozika és az orra alatt halkan dűnyögő Mihály is közelebb lépett. Mindannyian rátapasztották a tenyerüket az üvegre, és lábukat megvetették a füves talajon.

– Most! – kiáltotta Jácint, és a nyolc tenyér egyszerre préselődött az üveglapra. A következő pilla-

natban pedig, mintha lassított felvételen látnák, az üveg négyszöge kiszakadt vastag keretéből, repedések futottak végig rajta, aztán egy pillanatig még kapaszkodott, majd kibucskázott, és a szilánkok szerteszt repülve, csörömpölve hullottak a mélybe.

A négy bajtárs meg az izgatottan szimatoló sakál egy ismeretlen, félhomályos térbe bámult bele a nyíláson keresztül. Alattuk, szédítő mélységben valami csillogó, barna felület nyújtózott, a távolban pedig szabályos kockák és más mértani testek homályos körvonalai sejlettek.

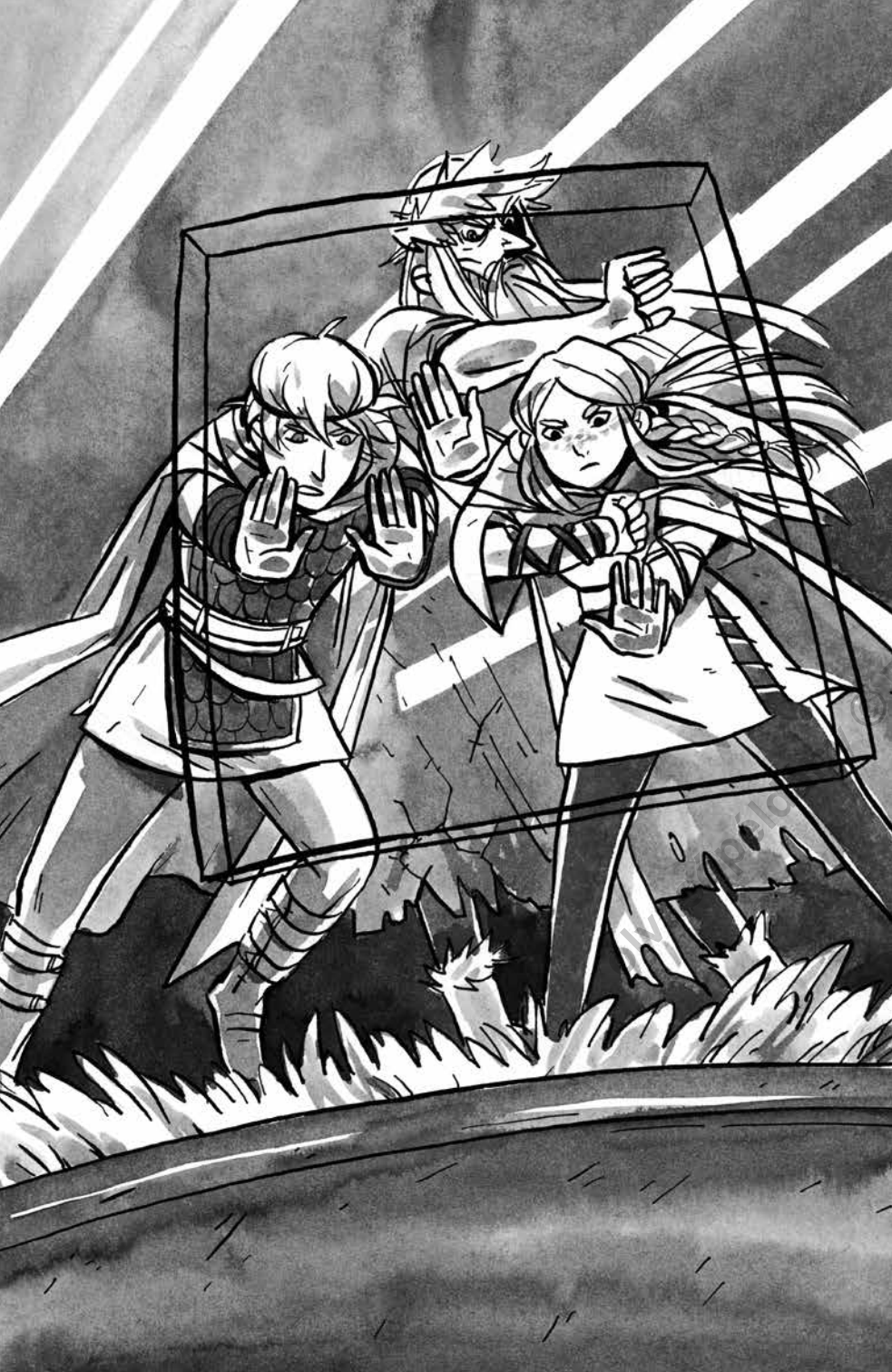
Az akarit hegyes, vékony darabja Jácint kezéből a fűbe hullott. Mintha máris kopni, fogyni kezdett volna. A vésés hatására hajszálrepedések keletkeztek a felszínén, de immár nem foglalkozott vele senki, hiszen a levegőn úgymint hamarosan elporlad. Senki, kivéve Pajkost. A sakál a csillogó kő fölé hajolt, nyalogatta, izgatottan morgott és szimatolt.

Aura, Jácint és Mihály a résen át pislogtak kifelé a hógömbből, és megpróbálták értelmezni a látványt. De nem volt semmi kapaszkodójuk, semmi, amit ismerősnek vagy érthetőnek találtak volna.

– Ajjaj! – szólalt meg kisvártatva Rozika.

– Mi van, Rozália? – kapta el a karját Mihály. – Azt mondd, hogy mit látsz? Miféle hely ez? Mire készülünk?

– Kicsik vagyunk még mindig – mondta Rozika. – Csak most még sokkal kisebbek, mint annak előtte.

– Hogy érti ezt?! – Jácint szívébe jeges rémület markolt. – Ismeri ezt a helyet?

– Ez egy szoba, kisfiam. De még sosem jártam itt. Ez nem az a hely, ahol én bekerültem a hógömbbe.

– Akkor milyen hely? – érdeklődött Aura.

– Ha jól látom, kislányom, ez egy gyerekszoba. Azok a hatalmas tarka dolgok ott messzebb, nos, azok szerintem gyerekjátékok a polcon. És ez itt közelebb... ez lehet az ágya. Mi pedig az ágya melletti éjjeliszekrényén lehetünk. Azon van rajta a gömb.

Hirtelen a homlokához kapott.

– Jesszumpepi! – kiáltotta. – Már értem! Mi most egy gyerekjátékban vagyunk benne! A hógömb valójában dísz tárgy egy kisgyermek éjjeliszekrényén! Nem tudom, hogy kerülhetett ide, de ha jól sejttem, ennek a családnak fogalma sincs róla, hogy egy valódi hegyet tárolnak dekorációként a gyerekszobában!

– Egy valódi hegyet és egy valódi hegyi népet – mondta dühösen Mihály.

– Két hegyi népet – hebegte Aura, és nagyon rémültnek látszott.

– Pirike, kislányom, gyere lefeküdni! – kiabálta a messzeségben egy óriásira nőtt lény, és felkapcsolta a villanyt, kiszorítva az alkonyt a gyerekszobából.

Jácinték kezüket a szemük elé kapva hunyorogtak. A magasból vakító villanyfény ömlött a szobára. A négy bajtárs meg Pajkos már hosszú percek óta a meglékelt hógömb tövében, az alapzat mellett ücsörgött. A kihullott üvegcserepeket nem találták meg, talán lezuhantak a szekrény tetejéről a mélybe. Megfeszített munkával, néhány erős kötél segítségével jutottak le az éjjeliszekrény barna, lakkozott bútorlapjára, és éppen azon morfondíroztak, hogyan tovább, amikor az óriásira nőtt fiatalasszony benyitott, és bántó fénybe borította a szobát.

A távolból egy kényeskedő és duzzogó hang szűrődött be:

– Anya, neeee! Hadd játsszak még egy kicsit!

– Holnap korán kell kelned, Piri! Gyere már! – kiabálta ingerülten az óriásnő, és tenni-venni kezdett a szobában. Hatalmas alakja időnként fenyegetően megközelítette a kis éjjeliszekrényt, ám aztán

gyorsan el is távolodott, ügyet sem vetve a hógömbre meg annak környékére.

Bár Mihály ezúttal is az egymásra halmozott háti-zsákok védelmében keresett menedéket, Rozika, Aura és Jácint a kis szekrénykén védtelenül állva bámulták a fejleményeket.

– Hamar! Fedezékbe! – reccsent rájuk Mihály, de Rozika csak nevetett.

– Hidd el, drágám, ha tízszer ekkorák lennénk, akkor sem venne észre minket senki! Tökéletes biztonságban vagyunk, legalábbis addig, amíg el nem kezd port törölni ez a fiatalasszony.

– Hogy tetszik mondani? – nézett rá szorongva Aura.

– Mondjuk, az az igazság, hogy néha én is kihagyok egy-két hetet – ismerte be Rozika. – Csak sajnos ezek a csecsebecsék – fejével a hátuk mögött magasodó hógömb felé intett – vonzzák magukhoz a porcicákat. Igazán bosszantó!

Közben a szócsata anya és gyermeke között megújuló lendülettel folytatódott.

– Csak még egy kicsit, légyszí, anya!

– Szó sem lehet róla, kislányom! Na, gyere már, mondok egy rövid esti mesét.

Szapura slattyogás hallatszott, majd kisvártatva az előbbinél jóval alacsonyabb termetű óriás lépett a szobába. Az ágy felé közeledve félelmetesnek és

fenyegetőnek tűnt, de Jácinték állták a sarat. Csak Pajkos hörgött egyfolytában, ám ezúttal senki nem figyelt rá.

Mihály kelleetlenül előbújta a fedezékéből.

– Az óvatlanság nem egyenlő a hősiességgel – kezdte volna kioktató hangon, de Jácint lepisszegte.

– Majd később elmondja a magáét, Mihály bácsi. Most figyelünk kell, hogy tudjuk, mire számítsunk!

Az óriási kislány, akit Pirinek hívtak, nagy duzzogva bemászott az ágyba. A hógömbre meg az éjjeliszekrényre ügyet sem vetett. Az anya időközben az ágy mellé húzott egy széket, és hanyag mozdulattal egy mesekönyvet dobott a kisszekrényre. A súlyos és irdatlan méretű kötet épp csak néhány centire landolt a szekrény közepén tébláboló Aurától. Iszonyatos döndülés hallatszott, mindenki el-esett, és még a hógömb is megrezzenett fenséges és tartózkodó magányában.

Aura felsikoltott, és futásnak eredt.

– Siess már! – sürgette a rémült lányt Jácint. – Mostantól maradjon mindenki a hógömb tövében, ott biztonságosabb!

Aura fejvesztve visszaroht a többiekhez, épp csak hogy elkerülve az anyuka hatalmas ujjait, amint azok megragadták a gigantikus méretű könyvet.

Utána pedig esti mese következett. Piri duzzogó arcán a szemrehányást lassacskán felváltotta a feszült érdeklődés, majd a tökéletes nyugalom – elaludt.

– Micsoda borzalmas történet volt – dohogott Mihály, amint csend lett. – Még hogy törpék! Ki hisz manapság az ilyesmiben? Ezek a külvilági népek ilyenekkel tömik az utódaik fejét? Még hogy törpék!

– Nem akarlak elkészeríteni, drágám – mondta kedvesen Rozika –, de jelen pillanatban te is éppen a törpék nemzetségét gyarapítod. És még a szakállad is illik az alkalomhoz... Viszont, hogyha esetleg megengednéd, hogy lenyírjam... egy csinos fazonra...

– Elég! – dörrent rá Mihály olyan hangosan, hogy egy hosszú, különös pillanatra az anyuka keze is megállt a takaró igazgatásában. Egy kósza pillantás erejéig tekintete a hógömbre tévedt. Aztán megrázta a fejét, nagyot sóhajtott. Leoltotta a lámpát, és kiment a sötétbe borult szobából.

Jácint elégedetlenül morgott.

– Itt nem fogunk tudni tüzet rakni. Így meg az orromig sem látok.

– Na, látod-látod, Rozália, milyen jó, hogy hoztam pár maréknyi szárított füvet? Meg van itt szurdoki viola. Az is jól ég – Mihály a hátizsákjában kotorászott, majd előbányászott bő köpenye zsebéből egy apró tűzcsiholó készletet, és azonmód meg is gyújtotta a földre szórt ágacskákat.

– Mit csinál?! – kiáltott rá Jácint. – Fel fogja gyújtani a kisszekrényt!

– Ugyan – legyintett Mihály. – Egy ekkora tűz annak meg sem kottyán!

Így hát vígan lobogott az apró tábortűz az éjjeli szekrény tetején, Jácint pedig a kulacsát szorongatta, hogyha mégis belekapna a láng a lábuk alatt a talajba, legyen mivel eloltani.

A többiek tanácskoztak.

– Az a helyzet – mondta Rozika egy bennfentes magabiztosságával –, hogy egy kedves családnál vendégeskedünk. Szerintem ez a nő egyedül neveli a gyermekét. Csak ketten élnek ebben a lakásban.

– Honnan veszi? – képedt el Aura.

– Hát, csak onnan, hogy nem jött be egy apuka a kislányhoz, hogy jó éjszakát kívánjon neki.

– Lehet, hogy nem ért még haza – vetette közbe Jácint.

– Ó, szívem, nem úgy van az. Akkor a kislány megkérdezte volna, hogy mikor érkezik haza apa. De nem kérdezte meg. Tehát a helyzet úgy áll, hogy mi most egy anyuka és a kisleánya vendégszeretetét élvezzük itten, bár ők erről mit sem tudnak.

Mindenki leplezetlen tisztelettel bámult Rozikára.

– Továbbá – folytatta ő egészen belelendülve a helyzetelemzésbe –, ha jól értettem, holnap reggel mindketten elhagyják az otthonukat, és minden jel szerint csak délután térnek haza. Úgyhogy egész nap egyedül leszünk.

– És az jó nekünk? – nézett rá kételkedve Aura. – Ugyan mire megyünk ilyen méretben?

– Hát, azt nem tudom, szívem. De ha kapcsolatba akarunk lépni ezekkel az emberekkel, azt mihamarabb meg kell tennünk.

– Így is túl sok időt elvesztegettünk már! – morogta ingerülten Jácint.

– Másrészt viszont – merengett Aura – rosszabb is lehetne. Hiszen ezek viszonylag barátságos népnek tűnnek, akik talán hajlandók lesznek segíteni.

– Bölcsen szóltál, kislányom – mosolygott rá Rozika. – Bizony, sokkal rosszabb is lehetne.

Jácint nem tudta, mi lehetne még ennél is sokkal rosszabb. Hiszen nem volt még a világon olyan inspirátor, akinek úgy kellett teljesítenie a küldetést, hogy előtte homokszemnyire zsugorították! Így aztán tényleg képtelenség cselekedni.

Az esélytelenek nyugalmával vetette fel.

– Rozália asszony! Maga tud valami módot arra, hogy visszanyerjük az eredeti méretünket?

– Hát, van az a bizonyos gép, drágám. Egy ropant bonyolult műszer... – Rozika hosszú beszámolóba kezdett az átméretező nevű szerkezetéről, de a történet végére kiderült, hogy fogalma sincs, hol található meg.

– Akkor ezt a nőt kell meggyőzni arról, hogy segítsen nekünk! – vetette föl Mihály. – Bár elég butácskának tűnik. Még hogy törpék!

– Ismerek néhány fiataalt – szolt elgondolkodva Rozika. – Bárcsak tudnám, hogy még mindig a mi

kis városunkban vagyunk... Akkor rögtön tudnám, hogy kit is keressek. Van egy kisleány... Noémi a neve... meg az ő kis barátai... Na, ők biztos tűvé tennék a környéket, hogy megtalálják azt a gépet. Már ha a városban van – fejezte be fejcsóválva.

– Túl sok a „ha”! – vakkantott dühösen Jácint. – És különben is! Még ha a maga városában vagyunk is! Hogy fogjuk megtalálni a barátait, amikor esélyünk sincs rá, hogy az emberek észrevegyenek minket?

– Küldjünk füstjeleket – mutatott a kihunyóban lévő tábortűzre Aura. – Arra biztosan felfigyelnek.

– Ha meg is érzi a nő a füstöt, legfeljebb kiszellőztet. Egyáltalán nem biztos, hogy felfigyel ránk. Ugyan miért gondolná, hogy a hógömb mellett ég a tábortűz?

Tanácsztalanul tébláboltak a szekrény tetején. Hol a Pantherát rejtő hógömböt nézték, hol a szekrényke széléig merészkedve bámultak bele a szoba feneketlen mélységeibe.

– No, most akkor én megmondom nyíltan, hogy itt van a vége a küldetésednek, fiam – okoskodott Mihály. – Másszunk vissza szépen a hógömbbe, és menjünk haza!

– Anélkül, hogy bármit is megpróbáltunk volna?! – Jácint szúrós szemmel meredt az öregre. – Máris feladjuk?

– Mit máris?! Hát már eddig is csupa rémségen mentünk keresztül! Én mondom, fiam, túl sok itt

a veszély. Ugyan mit használunk a Völgy népének, ha itt hagyjuk a fogunkat? Az ő helyzetük attól még nem változik.

Aura óvatosan közbeszólt.

– Szerintem még az is lehet, Jácint, hogy Mihály bácsinak igaza van. Az a legfontosabb, hogy tájékoztassuk Enciá... öööö... Kálmos mestert a helyzetről. Hiszen ha valami bajunk esik, és nem tudunk visszatérni, akkor a Völgy népe továbbra sem tudja meg, hogy milyen kiszolgáltatott helyzetben vannak.

– És a küldetés? – csattant Jácint hangja. – Öt nap múlva meg kell történnie a kövecske felfedezésének!

– Igazad van – fújt visszavonulót Aura. – Csak arra gondoltam, hogy mit ér a küldetés, ha a hegy ilyen szörnyű helyzetben van. Talán nem is lesz több küldetés. Csak meglökik egyszer ezt a szekrényt, legurul a hógömb... és akkor...

Jácint fontolóra vette.

– Nem bánom, ha valaki visszamegy, és értesíti Kálmos mestert a helyzetről. De bárki megy is a Völgybe, nem tudjuk megvárni, amíg visszatér. Ha gondolja – fordult Mihályhoz –, legyen maga a hírvivő. Úgysem volt sok kedve a küldetéshez.

Rozika eddig a gondolataiba mélyedt, de most felcsattant.

– Még mit nem! Mihálynak kísérőként kell teljesítenie a kötelességét! Kálmos mester világosan

megmondta, hogy csak akkor bocsát meg neki, ha segíti az inspirátort.

Jácint tétovázva nézett Aurára. Ő hevesen csóválta a fejét.

– Én ugyan vissza nem megyek, az biztos! Ugyan ki hinne nekem a Völgyben? Egy szabotőrnek?!

Jácint bólintott. Valahogy megkönnyebbült.

Minden tekintet Rozikára szegeződött.

– Ne is pislogjatok rám így, drágáim! – jelentette ki az idős hölgy. – Ha tetszik, ha nem, igenis szükségetek van rám! Én ismerem azokat az embereket, akik majd felnagyítanak titeket. Szóval részemről a téma le is van zárva. Punctum.

Jácint megvonta a vállát.

– Akkor nem lesz hírnök. Kálmoséknak várniuk kell, amíg visszatérünk.

– Már ha visszatérünk – dünnyögte Mihály.

– Most fontosabb, hogy kitaláljuk, hogyan kérjünk segítséget ettől a nőtől – vetette fel Aura. – Szerintem elájul, ha meglát minket.

– Nem fog minket meglátni – mondta keserűen Jácint. – Hiszen éppen ez a baj.

– Valami olyasmit kell tennünk, ami feltűnő vagy szokatlan... Például idecipelünk egy tárgyat, ami eddig nem volt itt – merengett Aura.

– És majd azt hiszi, hogy a kislánya tette oda – morgott Mihály.

– Valami megdöbbenő kell. Valami szokatlan... – ismételte Jácint.

– Megvan! – Rozika néni akkorát rikkantott, hogy a többiek rémülten kapták fel a fejüket. A hógömb tövében szunyókáló vadszakál is felrezzent, és fogait villogtatva hatalmasat ásított.

Jácint szigorúan nézett Rozikára.

– A szívbjait hozza ránk! – Aztán némileg kíváncsian folytatta:

– Kitalált valamit, Rozália asszony?

– A por! – mondta talányosan Rozika, és körbe mutatott.

– Por? – kérdezték hárman egyszerre.

– Ne mondjátok, hogy nem látjátok! Hisz majd' kiszúrja a szemünket!

– Szerintem nem olyan vészes – mondta Jácint. – Ha nem lennénk ilyen aprók, talán észre sem vennénk, hogy milyen vastag porréteg fedi a szekrényt.

– Nem is olyan vastag – vélte Aura. – Bár egyik-másik porszemcse akkora, mint mi magunk! Elég mókásan gurulnak ide-oda. – Kezével meglökött egy méretes szemcsét, mire az lágyan tovagördült. – Biztosan nem töröl port mindennap ez az anyuka. Van jobb dolga is.

– Mi van a porral? – kérdezte türelmetlenül Jácint. Néha igazán az idegeire ment Rozika néni a kotnyeleskedésével.

– A port halmokba fogjuk gurítani meg söpörni – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Rozika néni. – Mégpedig betű formájú halmokba!

Jácint eltátotta a száját.

– Ez óriási! – kiáltotta Aura, és megölelte Rozi nénit. – Zseninek tetszik lenni!

– He? Miket mondasz te a menyasszonyomra, leányzó? Mi ez az egész a porsöpöréssel? Rozália, majd otthon takarítasz. Most ne avatkozz a férfiak dolgába!

Jácint azonban izgatottan dobálta ki a hátizsákja tartalmát, és közben magyarázott.

– Hát nem érti, Mihály bácsi? A porral üzenünk! Fogunk egy seprűszerű valamit – kihúzott egy csokor szárított szurdoki violát a zsákjából –, és a port óriási, betű formájú kupacokba sepregetjük. Amikor a nő este bejön a szobába, egy feliratot talál majd az éjjeliszekrényen.

– És ettől elájul – vélte Aura.

– Hát, majd óvatosan fogalmazzuk meg – mondta Rozika. – Például úgy, hogy „Kérem, őrizze meg a nyugalmát!”. Azt hiszem, így szokták mondani.

– Visítva ki fog rohanni a szobából – mondta rosszmájúan Mihály. – Azt fogja hinni, hogy valaki járt itt. Talán egy tolvaj.

– Akkor inkább írjuk, hogy S.O.S.! – vetette fel Jácint. – Tudtommal a kinti világban ez a segélykérés rövid jele. Tanultuk a Völgyben.

– Úgy van, Jácintka. Akkor majd látja ez a fiatalasszonyka, még ha először elájul is, hogy itt valakinek segítségre van szüksége. És mivel jóra való teremtésnek látszik, szerintem segíteni fog.

– Akár sikerülhet is – bólintott Jácint. – Ami pedig a feliratot illeti, lehet, hogy az S.O.S. alá oda kéne írni, hogy hozzon valami nagyító üveget is. Hogy könnyebben észrevegyen minket a betűk mellett.

– Jó ötlet! – mondta Aura. Ő is egészen lázba jött. – Csak kéne még több seprű... Hogy gyorsabban haladjunk... Nézzék!

Rohanni kezdett a szekrény széle felé, és hamarosan egy hosszú, göndör hajszállal tért vissza. Úgy húzta maga után, mint egy hajlékony, nehéz csövet.

– Ez a Pirike hajszála – érzékenyült el Rozika. – Az a kislány szakasztott úgy fest, akár egy angyal... Azokkal a huncut, göndör kis fürtökkel!

Jácint előszedte a kis bicskáját, és egyforma darabokra kezdte szeletelni a hajszálat, majd hosszában is többször végighasította a hajlékony, vastag szálakat.

– Értem már! – csapott a homlokára Mihály. – Eből is seprűt csináltok! Nahát!

Aztán hirtelen észbe kapott.

– Elég suta ötlet. De a semminél jobb, na.

Másnap reggel, a kis család távozása után az inspirátorcsapat is lázas ténykedésbe kezdett. Az éjszaka

viszonylagos nyugalomban telt a hógömb tövében, és az előző nap megpróbáltatásai után mindannyian úgy aludtak, mint a bunda. A szerény reggelit követően (Völgyben sült lepény volt a menü) nekiláttak a felirat elkészítésének, melytől olyan sokat reméltek. A felaprított hajszalakat kis csokrokba kötötték, és hamarosan mind a négyen kezükben tartottak egy-egy méretes seprűt. Pajkos izgatottan szimatolta Jácint kezében a szárítottviola-csokrot. Jácint észbe kapott, és néhány adagra való violát visszatett a hátizsákba. Hiszen Pajkos állítólagos szelídsége azon múlik, hogy vajon megkapja-e a szokásos langyos, esti gyógynövényteáját.

Az üzenet szövege kapcsán aztán újabb hosszú vitára került sor.

– Az én javaslatom a következő – kezdte Jácint. – Legyen a szöveg ez: S.O.S.! Ne féljen! Hozzon egy nagyítót!

– Ez túl kevés – vélte Rozika. – Írjuk meg a kis hölgynek, hogy mi jó szándékú barátok vagyunk, nem pedig gonosztevők, és hogy egy létfontosságú átméretezési művelethez kérnénk a segítségét.

– Ennyi hely nincs a szekrényen – mondta Jácint.

– Szerintem – szólt Aura – az S.O.S. és a nagyító jó ötlet, csak még kellene valami megnyugtató. Hogy ne rohanjon segítségért, vagy ilyesmi.

– Tehát? – nézett rá Jácint.

– Írjuk, vagyis söpörjük össze neki, hogy ha segít, nem zavarjuk többet, csak ne beszéljen erről senkinek!

Aztán még hosszasan elvitatkoztak a szövegen, és a könnyű ebédet követően egész délután port görgettek meg sepregettek.

Adrienn mindjárt megbolondul

Piri kézmosás után berohant a szobájába, és plüsskutyáját a szőnyegre dobta. Unottan lekapott egykét játékot a polcról, és miközben egy kis dalt dúdolt, céltalanul ide-oda ténfergett a szobában.

Egy pillanatra megtorpant, elhallgatott, és kíváncsian bámulta az éjjeliszekrényt.

Milyen szép minta. Porminta.

Piri néhány másodpercig elragadtatottan bámulta az éjjeliszekrényt, aztán az ujjával újabb, csodálatos kacskaringókat rajzolt a porcsíkokba. Egy csigát. Egy virágot. Most meg mintha bárányfelhő lenne.

– Kislányom, gyere vacsorázni! – hangzott a távolból.

– Rajzolok!

– Majd utána rajzolsz, kicsim!

– De ez most másféle, anya. Az ujjammal rajzolok.

Mi a vacsora?

– Csoki, süti és fagyi! – tréfálkozott Adrienn. – Gyere már!

Piri egy mozdulattal elsöpörte az utoljára készült felhőcskét, és kitrappolt a szobából.

– Na, tessék! A nagy ötlet! – dohogott Mihály a hógömb tövében lapulva. – Egy egész napi munkánk! A kis haszontalan egy mozdulattal tönkretette!

Rozika kicsit fáradtan tördelte a kezét, de Jácint és Aura már újra söpörtek.

– Mire várnak? – kiáltotta Jácint. – Újra megpróbáljuk! Újra és újra, míg az anya észre nem veszi! Segítsenek!

Egyre rutinosabb mozdulatokkal sepregettek. Mindenki egy-egy hatalmas betűn dolgozott, és jóval gyorsabban haladtak, mint délután. Aurának még arra is maradt ideje, hogy apró tüzet gyújtson

és vizet forraljon egy edényben, hogy Pajkosnak ne kelljen nélkülöznie az esti szelídítő főzetet.

– De hiszen utálja! – kiáltott fel Aura, amint Pajkos orra alá nyomta a lábost. – Egy kortyot sem iszik belőle!

– Ezért nem tud még mindig beszélni – vigyorgott Jácint.

A konyhából edénycsörömpölés hallatszott, aztán fürdőszobai vízsubogás, majd rövidesen megkezdődött a lefekvés szertartás.

Adrienn belépett a szobába, felkattintotta a vilanykapcsolót, és az ágyhoz lépett. Tett-vett, pakolászott, előszedte Piri pizsamáját, majd kikiabált a szobából.

– Piri, gyere lefeküdni!

– De anyaaaa... – hallatszott a távolból.

Adrienn fáradtan leült az ágyra, közben gépiesen sorolta:

– Holnap korán kell kelniük, kislányom! Gyere már, mondok egy esti me...

Elhallgatott.

– Mi a szösz... – suttogta maga elé.

Közelebb hajolt az éjjeliszekrényhez. A hógömb tövében öt feszülten várakozó szempár bámult az arcába. Ám ezt Adrienn nem tudta. A porból készült feliratot bámulta.

„S.O.S.! Barátok vagyunk. Mindent elmagyarázunk! Hozzon egy nagyítót!”

– Megbolondultam – jelentette ki tárgyilagosan Adrienn. Becsukta a szemét, majd újra kinyitotta.

A felirat még mindig ott volt.

– Iszom egy pohár vizet – mondta Adrienn önmagának, és kihátrált a szobából.

Bepillantott a nappaliba. Piri elmélyülten játszott a szőnyegen.

Adrienn a fürdőszobátükörbe meredt. Milyen nyüzött az arca! Pihenni kéne. Kivenni pár nap szabadságot!

De mi van, ha mégis megbolondult? Feliratokat lát a lakásában!

Megmosta az arcát, ivott egy kis vizet. Aztán remegő térdekkel, szinte lábujjhegyen osont vissza a gyerekszobába, mintha a tigris barlangjába készülne.

Nincs ott semmi, nincs ott semmi, ismételte. Vett egy nagy levegőt, és igyekezett lazán, feszetlenül lépegetni ezen a teljesen hétköznapi, szokványos estén.

Biztos, hogy nincs ott semmi!

Ott volt.

Adrienn hátrált egy lépést, és hirtelen összerázkódott.

Valaki járt a lakásban! És lehet, hogy még mindig itt van!

Az ablakhoz ugrott, félrerántotta a függönyt. Benézett az ágy alá, a szekrénybe.

Sehol senki. Csak az a felirat.

Lehet, hogy földönkívüliek! Mintha látott volna egyszer valami tévéműsort...

Újra a betűkre meredt. Mit akarhatnak azzal a nagyítóval?

– Anya, mi lesz az esti mese?

Piri állt az ajtóban.

Adrienn összerezett, és próbált úgy helyezkedni, hogy eltakarja a kis szekrényt.

– Pirikém, tudod mit? Játshatsz még néhány percig. Menj csak vissza a nappaliba, kislányom! Nincs még olyan késő.

Ennek muszáj utánajárnia. És nem engedheti Pirit a földönkívüliek közelébe!

Hol az a nagyító?

Adrienn remegő kézzel kutatott egy régi dobozban, a kamrapolcon.

Megvan! Visszarohant a szobába, és reszkető kézzel pásztázta a betűket.

Sehol semmi... csak por. Vagyis... ó, te jó ég! Mintha valami mozogna a betűk mellett. Több valami. Mint az egészen apró állatok, bolhák vagy ilyesmik.

Az, ugye, nem lehet, hogy bolhák üzengetnek neki?

Közelebb tartotta a nagyítót, aztán hirtelen eldobta, és halkán felsikoltott.

A szobaajtóig hátrált.

Emberszerű alakok mozognak a szekrényen, olyan aprók, hogy alig látszanak. De mintha ugráltak és integettek volna neki!

Most már biztos, hogy megbolondult!

Adrienn a szobaajtónak támaszkodott, és mélyeket lélegzett.

Talán a törpék másztak ki Piri könyvéből, és most a segítségét kérik! Hisztérikusan felnevetett. Aztán eszébe jutott valami, és a karjába csípett, hogy kiderítse, nem álmodik-e. De a csípés fáj. És nem tűnt álomnak.

Újra közelebb merészkedett, közben lehajolt a nagyítóért. A gondolatai szélesebben kergették egymást.

Állítólag barátok. És még magyarázkodni is akarnak.

Hát akkor, csak rajta!

Adrienn megrázta magát, és a keze ügyébe tett egy könyvet, hogy ha esetleg önvédelmi fegyverre lenne szüksége, majd azt ejti rá ezekre az üzengető bolhákra. Egyelőre – úgy tűnik –, nála van az erőfölény... Idegesen felnevetett.

Aztán úgy döntött, hogy még ha megbolondult is, akkor sem hajlandó megijedni holmi törpéktől vagy bolháktól. Adriennek életében néhányszor már szüksége volt a lelkierejére, és úgy tűnt, szerencsére még mindig maradt belőle valamennyi.

Újra közelített a nagyítóval, és roppant ostobának érezte magát, amikor suttogva, nehogy Piri valamit megneszeljen, megkérdezte a bolháktól:

– Nekem írták ezt?

A dermedten álló bolhacsoport a kérdés hatására lázas sürgés-forgásba kezdett. A nagyító lencséjén keresztül látszott, hogy mindannyian a porkupacokat kezdik kergetni. Négy kis alak mozgott céltudatosan, egy még kisebb pedig valamivel távolabb céltalanul lődörgött. Úgy tűnt, az alakok mindegyike külön álló porkupacot alakítgat, és munkájuk nyomán hamarosan olvashatóvá vált egy szó: IGEN.

Adrienn a körmét rágta. Semmi kétség, ezen a hétköznapi szerda estén törpékkel beszélget a lakásában.

– Mindjárt jövök! – ugrott fel hirtelen, mint ha csak a vendégeitől kérne elnézést, és kiszaladt a nappaliba.

Piri elaludt a kanapén. Jobb is így. Adrienn betakarta egy pléddel, lekapcsolta a villanyt, és visszatért a gyerekszobába. Útközben halvány remény suhant át rajta, hogy mindez csak valami képzelődés, és még sincs ott semmi. De ahogy belépett, azonnal

látta, hogy hiú reményeket dédelget. A törpék időközben új üzenetet fogalmaztak meg a számára.

– KICSINYÍTETT EMBEREK VAGYUNK – írták.

Aha, végre bemutatkoztak! Adrienn egy pillanatra elrévedt.

Sosem érdekelte különösebben a tudomány és a technika, de azért annyit ő is tudott, hogy nincs a világon olyan eszköz, amely képes lenne embereket tetszés szerinti méretűre növelni vagy zsugorítani.

Legalábbis eddig nem volt.

– Mit akarnak tőlem?

Végül is ez a lényegi kérdés... Adrienn egy pillanatra úgy érezte, hogy talán lehetne egy fokkal barátságosabb is, de attól, hogy valaki le van kicsinyítve, még lehet aljas szándékú vagy rosszban sántikáló gazember is. Szóval nem árt az óvatosság.

A picike alakoknak csak a körvonalait tudja kivenni... nem látszik, hogy vajon felnőttek vagy gyerekek, férfiak vagy nők lehetnek... Az biztos, hogy az ötödik nem is ember... talán valami kutya.

Lehet, hogy igaz, amit állítanak?

Közben a szekrényen további lázas sepregetés folyt. Adrienn hamarosan a következő szavakat olvasta.

– MELYIK VÁROSBAN VAGYUNK?

– Hol lennénk? Hát Újhegyesen – válaszolta értetlenül.

Aztán, lehet, hogy nem jól látta, de mintha valami örömnep-szerűség vette volna kezdetét a bolhák körében. Talán megölelték egymást, vagy ugráltak, és mintha cérnavekony visítás is jelezte volna a boldogságukat. Ezek szerint ebbe a városba készültek, akárhonnán érkeztek is.

– Honnan jöttetek? – kérdezte Adrienn, ha már így eszébe jutott.

És hamarosan összeállt a válasz.

A HÓGÖMBBŐL. ÓVJA A HÓGÖMBÖT!

Adrienn-nek ez azért már sok volt. Na persze!

Közben a hógömb tövében parázs vita folyt:

– Nagyszerűen haladunk – ujjongott Jácint. – Rozi néni, mondja el neki, kit keressen!

– Szerintem pedig nem hisz nekünk – dünnyögte Mihály. – Nézzétek, hogy ki van guvadva a szeme. Még ma megbolondul, de segíteni, azt nem fog.

– Szerintem meg fog segíteni – csattant fel Aura. – Bátor nőnek látszik! Csak most meg van ijedve egy kicsit.

– Munkára! – kiabálta Rozika, seprűjét lengetve, mint egy porcicákkal hadakozó, feldühödött házi-asszony. – Írjuk azt, hogy keresse Kulcsár Noémit! Piros iskola a park mellett, 5. osztály!

– ...Kulcsár Noémit... Ötödik osztály?! – Adrienn csodálkozott. Egy iskolás lány fog segíteni ezeknek az embereknek?

– NOÉMI JÖJJÖN IDE! FONTOS. ROZI NÉNI KÉRI. JELSZÓ: HÓGÖMB! – olvasta jó néhány perc múlva Adrienn a hosszú utasítást.

– Holnapra szabadságot veszek ki! – sóhajtott fel, bár úgy tűnt, ez nem tartozik szorosán a tárgyhoz. Mégis, a józan megfontolás diktálta a döntését, mert úgy vélte, jobban jár, ha felkutatja Kulcsár Noémit, aki esetleg megszabadíthatja az új lakóitól, mintha bemegy a munkahelyére, és egész nap azon gondolkodik, hogy vajon tényleg megbolondult-e. És ha marad ideje, délután felkeresi a körzeti orvost, és kiíratja magát egy hétre pihenni.

– Tehát – foglalta össze Adrienn –, én nem tudom, kik maguk, honnan jöttek, és mit keresnek a házamban. És nem is akarok semmilyen gyanús dologba belekeveredni. De annyit megteszek, hogy holnap megkeresem a piros iskolában Kulcsár Noémit, ha megígérik, hogy velem együtt távoznak a lakásomból, és el is felejtjük egymást... Bár nekem elég nehéz lesz a felejtés, hogy őszinte legyek. Nos? Jó lesz így?

– MAGA CSODÁLATOS! – olvasta hamarosan a gyorsan alakuló feliratot.

– Én?! Csodálatos?! – hökkent meg Adrienn, és tényleg csak egy pillanatra még a szeme is könnybe lábadt. Majd bosszúsan hozzátette:

– A csuda gondolta, hogy ilyen poros ez a szekrény.

Két világ találkozása

Másnap, utolsó óra után Noémivel együtt baktatunk lefelé a lépcsőn.

– Kölcsönadod a matekfüzetedet, Kismukk? Te legalább olvashatóan írsz – Noémi három napot hiányzott, mert meg volt fázva.

Odaadtam neki.

– Azóta sem találtad meg az akaritot? – kérdezte váratlanul.

A fejemet ráztam.

– Én sem – mondta búsan.

– Vincének még megvan.

– Jó neki! – Noémi nagyot sóhajtott.

Kiléptünk a sulis kapuján. Búcsúzóul odaintett, és a házuk felé vezető útra kanyarodott. Már épp elindultam az ellenkező irányba, amikor észrevettem, hogy egy nő lép oda hozzá, és halkán, izgatottan magyaráz neki valamit. Nem is tudom miért, de megálltam. Vajon mit akar ez a nő Noémitől? Talán az ismerőse?

Közelebb léptem.

Biztosan azért lettem olyan kíváncsi, mert a nő nagyon furcsán viselkedett. A kezét tördelte,

szerencsétlenül mosolygott, és látszott, hogy óriási zavarban van.

– ...és azok a lányok, ott, azt mondták, hogy te vagy Kulcsár Noémi... én meg pont téged kereslek – hadarta éppen.

– Engem?! – Noémi megrökönyödve bámult rá. – Miért keres engem?

– Üzenetet hoztam – vett egy nagy levegőt a nő. Aztán engem is észrevett. – Nem is tudom... – motyogta. – Azt hiszem, bizalmas üzenet.

Noéminek nem tetszett a dolog. Jó szokása szerint némi gyanakvás ébredt benne.

– Kismukk az osztálytársam – mondta a nőnek. – És jó barátom. Meghallgathatja az üzenetet.

– Oké – mondta gyorsan a nő. Pont úgy festett, mint aki attól fél, hogy Noémi bármelyik percben faképnél hagyhatja az üzenetével együtt. Ezért inkább mindent megtett, hogy elnyerje a kegyeit. – Ó, még be sem mutatkoztam!

A kezét nyújtotta.

– Végvári Adrienn vagyok, és itt élek a városban... És... tegnap valami nagyon furcsa dolog történt velem... amit te állítólag majd érteni fogsz. Lényeg, hogy üzenetet hoztam neked.

– De kitől!?

– Egy bizonyos Rozi nénitől.

Úgy tűnt, Noémi mindjárt elájul. Erre aztán nem számított! Az arcából kifutott a vér, sápadtabb volt,

mint valaha, és egy kicsit megtántorodott. Megfogtam a karját. A szívem hevesen vert.

– Ho... hol van? – bukott ki belőlem a kérdés. – Hol van Rozi néni?

A nő úgy eresztett le, mint egy felfújtt lufi.

– Akkor tényleg ismeritek! – nyögte. – Hát az az igazság, hogy a lakásomban van!

– A ho... ho... hógömb is ott van? – szinte kiabáltam, a nő meg úgy meredt rám, mint egy eszelősre.

– Akkor ti tudjátok?! Ti értitek, mi folyik itt? – hápogta.

Noémi most bírt először megszólalni.

– Jól van Rozi néni? – kérdezte Végvári Adrienn-től. – Biztonságban van?

– Amennyire én láttam, igen – hebegte a nő. – És van vele még három másik. Ugyanolyan aprók... Mondjátok, mi folyik itt?

– Beszélhetünk vele? – tette fel a kérdést Noémi. – Beszélünk kell vele!

– Hogyne! Hiszen ezért vagyok itt! – magyarázta a nő. – Azt kérik, hogy Noémi sürgősen jöjjön segíteni! De... – tétovázva nézett rám – másról nem volt szó...

– Én... én is ismerem – mondtam mogorván. Ki nem hagytam volna ezt a találkozást.

Micsoda sorsszerű fordulat kellett ahhoz, hogy a hógömb, amelyet magam rejtettem el egy játékarúház polcán, most a vakszerencse folytán újra az

utunkba akadjon! Ráadásul Rozi néni akar valamit mondani. Szóval legalább él!

Aztán valami szöveget ütött a fejembe.

– De ho... hogyan ü... üzent magának a hógömbből?

– Nincs benne – vonogatta a vállát Adrienn. – Mellette van, a három másikkal együtt.

Noémivel egymásra meredtünk. Hogy jöttek ki? És ki lehet a másik három? Abban biztosak voltunk, hogy Mihály, a Recepció, Rozi néni szívszerelme lehet az egyik. De a többiek? Hiszen mi úgy tudtuk, hogy a hegy lakatlan!

Az unalmas csütörtök délután hirtelen borzongató titkokkal telt meg. Milyen kár, hogy a többiek már mind hazamentek!

– Induljunk! – mondta Noémi, aki közben némileg magához tért.

Azt hiszem, azóta is nagyon hiányzott neki Rozi néni. Sosem emlegette, de ha nagy ritkán szóba került köztünk a Panthera, mindig valami különös szomorúságot láttam az arcán. Mint aki elveszített valamit.

– Persze, hogyne – mondta sietve a nő, és mutatta az utat. – Arra egyenesen, csak tíz perc gyalog.

Furcsa séta volt, az biztos. Olyan izgatott voltam, hogy egyetlen kérdést sem bírtam volna összefüggően végigmondani, így inkább hallgattam, Noémi viszont annyira fel volt zaklatva, hogy valószínűleg

egyetlen kérdés sem jutott eszébe. Így jobbra az Adrienn nevű nő próbált csevegni, bár ő sem tűnt különösebben nyugodtnak.

– Hogy őszinte legyek, egy szemhunyaszt sem aludtam... Biztosan megértitek. Van egy kislányom... és... Szóval azt hittem, talán megbolondultam, értitek. Úgy üzentek nekem, hogy a port sepregették halomba. Betűket irkáltak belőle az éjjeliszekrényre... Nem mintha nem szoktam volna port törölni. Ja, és nagyon aprók... szabad szemmel nem is láthatók.

Szinte futottunk az utcán egymás mellett. Mókás látványt nyújthattunk.

Noémi hirtelen megtorpant.

– Hogyhogy nem láthatók? – vonta össze a szemöldökét.

– Most kisebbek, mint mi voltunk – magyaráztam. – Majd elmondom.

Noémi kérdően bámult rám, Adrienn meg tovább darálta a magáét.

– Szóval, őszintén szólva, az azért megnyugtat, hogy ti értitek, miről van szó... Ugye, elviszitek őket a lakásomból? Nem azért, hogy szívtelen lennék, vagy rossz vendéglátó, vagy ilyesmi... De hát mégis csak... Négy vadidegen!

– Nem hallott a pár hónappal ezelőtti esetről? Ami a művelődési házban történt? – tette fel a kérdést Noémi.

– A művelődési házban? – töpregett Adrienn. – Valami idős hölgy eltűnt, ugye? Meg voltak valami bűnözők, akik bezárkóztak oda... Tudjátok, elég zűrös időszak volt akkoriban az életemben, és nem nagyon követtem a helyi híreket.

– Az idős hölgy, aki eltűnt... na, az Rozi néni – közölte kíméletlenül Noémi. – Aki a maga lakásában söprögeti a port.

– Hogyan? – Adrienn csavargatni kezdte a nyakában csüngő, szív alakú medált. – Az eltűnt néni van a lakásomban... és akkor ti... Már emlékszem! Néhány iskolás is benne volt a dologban. Valami fantasztikus eset volt. Sci-fibe illő. Bocsánat, de tényleg alig rémlik valami.

Közben megérkeztünk a négyemeletes kis társasházhoz. Adrienn kinyitotta a kaput.

– Első emelet – mondta.

Noémire sandítottam. Magához képest nagyon is sebesen rohant fel a lépcsőn, aztán Adriennre várva a lábtörlőn toporgott, és az arca pont olyan volt, mint egy ugrásra készülő macskáé. Nekem meg iszonyúan izzadt a tenyerem. A farmeromba töröltem.

– Balra, a gyerekszobában – mondta Adrienn mint egy idegenvezető, és kitérte előttünk a lakásajtót. – Az éjjeliszekrényen. Nagyító is van a gömb mellett! Csak óvatosan!

Berohantunk. A cipőt sem vettünk le, ami nem vall valami jó modorra. De kinek jutott eszébe a jó modor? Mintha egy másik bolygóval készültünk volna felvenni a kapcsolatot... vagy nem is tudom. Azt hiszem, erre mondják, hogy teljesen abszurd.

Noémi meg én a hógömböt bámultuk.

Ott volt a Panthera, a hegy, amit nemrég egyesegyedül másztam meg. Láttam a csipkézett csúcsokat, ahol úgy süvített a szél, és kavargott a hó. Most minden nyugodtnak és némának látszott odabent.

Közben Adrienn a hátunk mögött folytatta a monológját.

– ...szóval mire hazahozom Pirikét az oviból, szeretném, ha nem lennének itt. Megértitek, ugye? Kérlek, ne ítéljetek el ezért!

Noémi lassan, óvatosan kézbe vette a nagyítót, és pásztázni kezdte a szekrényt a gömb körül.

– Ott vannak! – Aztán suttogóra fogta a hangját, mint aki hirtelen észbe kap, és rájön, hogyan is kell a törpékkel beszélgetni. – Rozi néni! Noémi vagyok, és Kismukk is itt van!

Négy pici alak kezdett keringeni, ugrálni a nagyító üvege alatt.

– Örülnek – jelentette ki Adrienn egy bennfentes törpeszakértő hangján. – Így szokták.

– Mi is örülünk – súgtam a porszemnyi alakoknak, bár az azért furcsa volt, hogy néhányukat nem is ismertem.

Aztán csodálkozva figyeltük, ahogy a bolhaemberkék módszeres munkába fogtak, majd kisvártatva értelmes szavak rajzolódtak ki a szekrényen.

– GOND VAN – szólt az üzenet.

– Jaj, milyen kár, hogy nincs hangszórójuk! – sóhajtott a Noémi. – Így nagyon hosszú lesz, mire mindent elmesélnek. Illetve összesepregetnek.

– Ké... kérdezzünk mi – javasoltam. – I és N betűkkel válaszolhatnak. Mint a barkochba játékban.

Az alakok bizonyára hallották, mert már söpörték is az I és N betűt. Nem vádolhattuk azzal őket, hogy lassú lenne a felfogásuk. Csupán egy furcsa, négy-lábúnak tűnő alak ténfergett céltalanul a közelükben. Néha felfelé sandított, aztán mintha hátrált volna egy kicsit, majd újra előreszökött. Úgy tűnt, nem tudja eldönteni, támadjon-e, vagy inkább meneküljön.

Adrienn közben rájött, hogy ő itt a vendéglátó.

– Ja, jut eszembe, kértek valamit inni? Van limonádé. Vagy egy kis ropit esetleg?

– Kismukk, szerintem azért rajzolnak két betűt, hogy ide-oda mozoghassanak köztük! Milyen okosak!

Közben odalent a két főokos, Jácint és Mihály javában vitatkoztak.

– Sose jutunk a végire – dünnyögte Mihály.

– Kész vannak már azok a betűk? – türelmetlenkedett Jácint.

– És mi a jégverése az a „barkóba”? Valami ördög-től való találmány, igaz-e?!

– Drágám, az egy olyan igen-nem játék. Most a drága, okos kis gyerekek felgyorsítják a beszélgetést. Úgy bizakodtam az éles eszükben! Majd te is meglátod, milyen ügyesek.

Aura felfelé bámult, épp az arcunkba, és kicsit ijedten megjegyezte.

– Biztos ügyesek, de nem valami barátságos a kinézetük.

– Ó, az csak a méret miatt van, szívem. Mindkettő nagyon helyes gyerek, nekem elhiheted.

Közben elhangzott az első kérdés.

– Má... mások is é... élnek a ho... hógömbben?

Nekem jutott eszembe ez a logikus következtetés, és mi tagadás, büszke voltam rá.

A kis csapat hangyarajként vonult az I betűhöz. Csak az egyikük szakadt le kissé. Mintha megmaka-

csolta volna magát, úgy vánszorgott ímmel-ámmal az élcsapat után.

Noémin volt a kérdés sora.

– Nincs hangszórójuk?

A csapat ezúttal az N betű felé vette az irányt.

Tanácstalanul meredtünk egymásra. Mit kérdezzünk? Hiszen fogalmunk sincs, mi zajlik, így egyetlen épkezláb kérdést sem tudunk föltenni.

– Jó lenne, ha tudnánk beszélgetni! – sóhajtott Noémi, mire a csapat újra az I betű felé rohant.

Eszembe jutott valami.

– Rozi néni... csa... csak nem azt akarják, hogy felnagyítsuk magukat?!

Ott maradtak az I betűnél, és mintha ugráltak meg integettek volna.

Noémi kétségbeesetten rágta a körmét, míg az én fejemben csak úgy kergették egymást a gondolatok.

– A gép... Én tudom, hol van a gép! Nem könnyű ho... hozzáférni, de nem is le... le... lehetetlen.

Most újabb porbetűk kezdtek kirajzolódni a szekrényen.

– NAGYON SÜRGŐS!

Végvári Adrienn mindeközben a lánya ágyán ücsörgött, ropit evett, limonádét iszogatótt, és figyelte az előadást. Már-már természetesnek vette, hogy Pirike szobájában vadidegen iskolások beszélgetnek porbetűk segítségével olyan törpékkel, akik épp most másztak ki egy játék hógömbből.

– Lehet, hogy eladom a sztorit egy újságnak... így mondják, ugye? És kilépek a munkahelyemről... Elviszem Pirit a tengerhez – ábrándozott.

Noémi szigorúan nézett rá.

– Nagyon fontos, hogy ne beszéljen erről senki- nek!

Adrienn most kissé összevonta a szemöldökét.

– Már megbocsáss, kedves Noémi, de kicsit sokat vártok tőlem, nem gondolod? Nem elég, hogy bele lettem rángatva ebbe a gyanús és bizarr ügybe, de még hallgassak is róla?

Noémi rájött, hogy nem volt valami kedves.

– Kérem szépen! Legalább egy ideig ne szóljon senkinek! Vannak, akik... ööö... nagyon keresik a hógömböt... és jó lenne, ha még egy darabig titokban tudnánk tartani.

Adrienn fontolóra vette.

– Nos, rendben – mondta végül. – De csak ha el- viszitek innen az egész pereputtyal együtt. Ha pedig jön a rendőrség, és kérdezősködik, akkor mindent el fogok mondani! Jaj... és mehetek a játékboltba, mert óriási hiszti lesz, ha nem lesz itt a hógömb, mire Piri hazaér!

Amíg Adrienn és Noémi a jövőt latolgatták, nekem kész terv körvonalazódott a fejemben:

– Rozi néni! E... El tudom vinni magukat a gép- hez. A hógömböt is vi... vigyük?

Igenlő válasz érkezett. És egy felirat:

– NAGYON ÓVATOSAN!

Aztán újabb technikai probléma merült fel.

– Hogyan szállítsuk el Rozi nénit meg a társait?

Adrienn a vállát vonogatta, miközben Noémi szemrevételezte Piri játékpalcát.

– Azt már nem! – csattant Adrienn hangja. – Nem elég, hogy elveszitek a kislányomtól a hógömbjét, még a játékait is lenyúlnátok?

– Van egy gyufásdoboz? – kérdeztem.

Adrienn vágott egy grimaszt, kiment a konyhába, és egy üres gyufásdobozzal tért vissza.

– Azért, majd ha már jobban ráértek, valaki eljöhét- ne újra, és elmagyarázhatná, hogy miről is van szó!

– Persze – ígérte Noémi. Hirtelen ráébredt, hogy Adrienn-nek sem lehetett túl egyszerű megemész- teni ezt az esetet. Hiszen még csak tegnap este szembesült azzal, hogy igazi – bár mini – emberek mászkálnak a lakásában. Ahhoz képest egészen la- zán kezeli a dolgot.

– Rozi néni! – hajolt Noémi most a szekrény fölé. – Nem lenne jobb, ha mégis itt maradna a gömb? Itt nem keresi senki, és a szállítás amúgy is túl sok rázkódással jár... Ha Adrienn megengedi...

RENDBEN – jött kisvártatva a válasz. – DE HE- LYEZZÉTEK BIZTONSÁGBA!

Adrienn, mintha értékes műkincshez nyúlna, óvatosan ujjai közé fogta a talapzatot, és feltette a gömböt a szekrény tetejére.

– Itt biztonságban lesz – mondta. – Itt csak a leg-
ritkább esetben takarítok. Vagyis szinte soha.

Amíg Piri egyik ceruzájával szellőzőlyukakat fúr-
tam a gyufásdoboz tetejébe, addig az éjjeliszekré-
nyen is nagyszabású utazási előkészületek zajlottak.

– Pajkosra tegyétek fel a pórázt!

– Hol a bicskám?

– Hol a sapkám?

– Rozália, miért kellett megtömni ennyire ezt
a zsákot?! Fel sem bírom emelni!

– Jaj, a szurdoki viola itt ne maradjon!

– Drágáim, nem kéne magunk után összetakarí-
tani? Rengeteg a por!

– Ugyan, Rozi néni, hagyjunk valami elfoglaltsá-
got ennek az Adrienn-nek is!

Aztán ott álltak útra készen. Négy bajtárs meg egy
sakál.

A gyufásdobozt a szekrény pereméhez tettem,
és egy apró papírfecni csúszdát illesztettem hozzá,
amit az egyik füzetborítómról téptem le. A homok-
szemnél alig nagyobb alakok pedig egyesével bele-
csúszdáztak a papír zsebkendővel bélelt dobozkába.
Csak a négy lábú vonakodott egy kicsit. De őt erővel
tuszolták le a csúszdán, míg végül mind az öten ott
csücsültek a zsebkendő ráncai közt.

– Ezzel megvolnánk – fordultam Adriennhez. –
Köszönjük, hogy segített!

– Igazán nincs mit – sóhajtott. – A nagyítót nektek
adom. És majd valamikor a gömbtől is megszaba-
dítotok, ugye? Remélem, éjszaka nem másznak elő
belőle újabb alakok.

Végül is nem mondott olyan nagy butaságot.

Hangyási Hubának mindegy

Mintegy fél óra múlva Noémi meg én Vince apró és zsúfolt szobájában ültünk, amit az anyukája nemes egyszerűséggel csak „A disznóól”-nak hívott. Noémi a tenyerén egyensúlyozta a kis gyufásdobozt, és időnként megszámolta, hogy mindenki megvan-e.

Megvoltak, ha nem is túl vidáman.

– Szóval, ez volna az a híres külvilág! Mondhatom, gyönyörű – dohogott Mihály.

Jácint és Aura megilletődötten fészkelődtek a furcsa anyagban. Rozika igyekezett megnyugtatni őket.

– Ez úgynevezett papír zsebkendő, drágáim. Bár, bevallom, ilyen közélről még én sem láttam. Ki hitte volna, hogy csupa lyuk az egész?! Ha belegondolok, nem is igazán higiénikus.

– És hogy járkál ez a leány? A lelket is kirázza az emberből!

Pedig Noémi, tenyerén a dobozzal, szinte suhant Vincének lakása felé. Mire odaértünk, már viccelni is volt kedve.

– Vince, ki nem találnád, mi van ebben a dobozban! – mondta köszönés helyett.

Vince kicsit meglepve nézett rá. Nem igazán értette, minek köszönheti a látogatást. Aztán a dobozra fordította a figyelmét.

– Valami különleges alkatrész? Vagy egy ritka bogár?

Elnevettem magam. Mihály például elég furá bogár. Ritkaságszámba megy.

– Vince, ülj le! – mondtam, mire ő engedelmesen lehuppant az ágyára.

– Ma megszólított egy nő a sulí előtt – kezdte Noémi. – Azt mondta, hogy üzenetet hozott nekem. – Tartott egy kis hatásszünetet. – Bizonyos Rozi nénitől.

– Miii? – Vince úgy ugrott fel, mint akit kígyó mart meg. Aztán a dobozra meredt.

– Csak nem azt akarod azt mondani, hogy... De hol a hógömb?

Mondtam már, hogy Vince elég gyors felfogású fiú?

Elismerően néztünk rá.

– Az a nő vette meg a gömböt. A kislányának – mondtam.

– És hogy jött ki belőle Rozi néni?

– Nem tudjuk – ismerte be Noémi. – Egyelőre csak annyit tudunk, hogy az átméretezőt keresik. Négyen vannak.

– Négyen?! – Vincének ezt meg kellett emésztenie. – Megnézhetem őket?

– Úgysem látsz semmit. Iszonyú picik.
A lényegre tértem.
– Ma mész Hangyási doktorhoz, ugye?
– Megyek, igen. Ma beszéljük meg az aránytalanító funkciót az átméretezőn. Aminek az a lényege... – kezdte nagy levegővel, aztán ránk nézett, és legyintett. – Mindegy...
– Hát, akkor ez nagyszerű! – lelkesedett Noémi. – Veled megyünk, és amikor ez a Huba nem figyel, felnagyítjuk őket, aztán gyorsan lelépünk a lakásából.
– Éppenséggel meg lehet csinálni – tűnődött Vince. – Például amikor átmegy a másik szobába, ahol a hárfát tartja. Néha órákig pengeti.
Izgatottan, egymás szavába vágva tervezgettük az akciót. Egy óra múlva pedig már Hangyási Huba polihisztor és hárfaművész lakása előtt álltunk. Vince teljes súlyával rátenyerelt a kapucsengőre.
– Mit csinálsz? – kérdezte megrovóan Noémi, tenyerén a gyufásdobozzal.
– Nem mindig hallja meg, hogy szól a csengője – magyarázta Vince. – Néha teljesen kikapcsol, és akkor, elmondása szerint, megszűnik számára a külvilág.
– Ez nekünk csak jó – dünnyögtem.
De úgy tűnt, Hangyási Huba ezúttal éppen nem vágott semmilyen lebilincselően izgalmas kísérletet, mert hamarosan a kis kerti úton caplatott a kapu

felé. Az igaz, hogy az egyik lábán nem volt papucs, de attól még komoly tudósnek tűnt.

– Sziasztok! Valami kérdőívvel jöttetek? Nem tudok válaszolni... Nem vagyok túl tájékozott, sajnós... Ja, te vagy az?! Szia, Vince.

– Ők az osztálytársaim, akikről már beszéltem önnek! – Noémiről ugyan szó sem volt, de Vince úgy érezte, ha nagy meggyőződéssel mondja, Noémi is átcsúszhat Hangyási Huba figyelmének laza szűrőjén.

– Aha... Tényleg? Jó. Persze, igen. Mit is akartam? Vakargatta a homlokát, aztán lenézett a lábára.

– Ja, igen! A papucsomat kerestem. Nem láttátok valahol?

Benézett egy-két bokorba, sőt még az utcára is kipislantott. Kihasználtuk az alkalmat, és beoldaltunk a kerítésen.

– Vince, remek ötletem támadt az átméretezővel kapcsolatban. – Aztán észbe kapott, és rémülten meredt ránk. – Mármost... öö... ez titkos dolog, szóval, majd később megbeszéljük.

– Ne is tessék velük foglalkozni, Huba bácsi! – legyintett ránk Vince, elég bántó módon. – Amúgy is ismerik a gépet.

– Valóban? – Huba alaposabban szemügyre vett minket. Aztán hirtelen kiszúrta a dobozt Noémi kezében. Felcsillant a szeme.

– Mi van a kezében, kislány? Csak nem valami érdekes mintát hoztál?

– Mi... mintát? – dadogta Noémi. – Ööö... ez nem minta, csak elszakadt a nyakláncom, és ebbe gyűjtöttem a szétgurult gyöngyöket.

– Vagy úgy... – Huba érdeklődése hamar lepattant a női cicoma témájáról.

Már az előszobában álltunk. Körbepillantottam, ám a különböző irányba nyíló helyiségekről képte-

lenség volt megállapítani, hogy melyik

lehet a nappali, a hálószoba vagy

a konyha. Nagyjából egyformán

nézett ki mindegyik. Mindenütt

halmokban álltak a tudományos

könyvek és dossziék, közülük pe-

dig furcsa műszerek, trükkös

szerkezetek, kémcsövek és

ételmaradékos tányérok buk-

kantak elő. A falakat a legvált-

ozatosabb stílusban készült

képek borították. Volt ott perió-

dusos rendszer meg valamilyen

bonyolult molekula szerkeze-

ti ábrája, mellette megfakult

fénykép egy idős úriemberről,

majd naplementét ábrázoló

festmény és egy ősrégi, meg-

fakult, száraz rózsacsokor.

– Üljetek le... – tüsténkedett Huba, bár hogy hova, azt nem mondta meg. A székeket is könyvkupacok borították, kivéve azt, amelyiken egy ötnapos zöldborsófőzelék szomorkodott egy piros lábosban.

Noémi biztonságba helyezte a gyufásdobozt az egyik polcon. Előtte óvatosan lehúzta róla a tetejét, hogy Rozi néniék is nyomon követhessék az eseményeket. Ehhez azonban először is lépcsőt kellett készíteniük a papír zsebkendőből, ami nem volt egyszerű vállalkozás. Tolták, cibálták, gyúrték a lyukacsos anyagot, míg végre Jácint óriási erőfeszítéssel felkapaszkodott a doboz pereméig. Ott gubbasztott, és kandikált kifelé. Lenyűgözte a számára teljesen idegen környezet, a nagyvilág...

Aura a nyomában igyekezett, ám amikor felkapaszkodott mellé, a lendülettől nagyot taszított Jácinton. A fiú az utolsó pillanatban belemélyesztette ujjait a vastag papír szálaiba.

– Mi van? Le akarsz lökni? – kiáltott rá Aurára. – Nem tudsz vigyázni?!

– Ezer bocsánat – pirult el Aura. – Tényleg sajnálom. Túl nagy volt a lendületem.

– Mi van már? – türelmetlenkedett odalent, a dobozban Mihály. – Mit csinálnak amazok odakint? Én mondom nektek, ez a tudós ember örült! Bizony, örült! Én nem adnám az életemet a kezibe, annyi szent!

– Ha őrült is egy hangyányit, de azért kedves – védte Rozika.

– Kedves?! Rozália, nem azért mondom, de a te ízlésed igencsak ki van facsarodva! Még hogy kedves!

– Ne vitatkozzanak! – szólt le Jácint. – Most a Vince nevű fiú meg ez a Huba átmentek a másik szobába. Vince kérdezett valamit, amit nem tudok megismételni, mert egy szavát sem értettem. A másik fiú most idejön. Az a Kismukk vagy kicsoda...

Amíg Noémi őrt állt az ajtó előtt, én a polchoz léptem, és belesuttogtam a gyufásdobozba.

– Az á... átméretező valamelyik há... hátsó helyiségben van. Most átmegyünk oda, és e... e... előkészülünk... Az átméretezést Vince csinálja majd... csak valahogy le kell foglalnunk közben ezt a Hu... Hu... Hubát.

– Mi van már? – suttogott Noémi ingerülten. – Mindjárt visszajönnek! Siess már, Kismukk!

Felkaptam a dobozt, és azt nem is láttam, hogy a mozdulattól két pici alak ívesen visszarepült a skatulya belsejét borító zsebkendőhalomba. Kisurrantam a szobából, és egy apró, hátsó helyiség felé vettem az irányt. Noémi továbbra is Vincét és Hubát tartotta szemmel, akik egy fura szerkentyű gombjait csavargatták a másik szobában.

És hamarosan megpillantottam az átméretezőt!

Ott állt a kis, ablaktalan, kamraszerű helyiség végében, egy virágmintás ronggyal letakarva.

– Jó szűken leszünk itt ennyien – dűnnyögtem.

A gép mögött, a falnál épp csak annyi hely volt, hogy a kezelője mögé állhasson. Félredobáltam egyikét törött virágcserepet, széklábat és kiszuperált horgászbótot a padlóról, majd a földre helyeztem a gyufásdobozt.

– Így ni... Most pedig be... beállítom a fókuszot.

A géphez léptem, és lekaptam a tetejéről a rongyot. Közben szörnyű bizonytalan érzés kerített hatalmába. Egyáltalán benne vannak még ezek a dobozban? A zsebkendő gyűrődései között már nem is láttam az apró pontokat. Lehet, hogy elvesztettük őket valahol útközben?

Aztán hirtelen a fejemhez kaptam. Ha dobozzal együtt méretezzük át őket, akkor egy gigászi papírdoboz és egy hatalmas papírzsebkendő-tenger fogja betölteni a kamrát. Talán agyon is nyom minket.

Úgyhogy gyorsan a földre hasaltam, a skatulyához.

– Re... remélem, mindenki megvan – mondtam a doboznak. – Má... másszanak ki... gyo... gyo... gyorsan!

Előkaptam a zsebemből a nagyítót, és mérhetetlen megkönnyebbüléssel figyeltem, ahogy öt apró alak masírozik kifelé az oldalára billentett dobozból.

A létszám tehát stimmel!

– Jó. Ott álljanak meg!

Engedelmeskedtek.

A gyufásdobozt behajítottam a többi lom közé, és visszamentem a géphez. A hosszú csövet oda fókuszáltam, ahol a padlón tartózkodó öt homokszemet sejtettem. A kapcsolókhöz viszont hozzá sem nyúltam. Az már a Vince asztala... Most pedig valahogy ide kéne hívni őt. De akkor ki fogja elterelni Huba figyelmét?

– Kész – szóltam ki a folyosóra Noéminek. – Te... te nem tudnád megcsinálni?

Egyszer már Noémi is használta az átméretezőt, ráadásul sikerrel. De az elég régen volt, és lehet, hogy most más beállításokra van szükség.

– Szó sem lehet róla – rázta a fejét. – A végén még aránytalanítanám őket, vagy ilyesmi. Ki tudja, mi minden van most beállítva a gépen... Inkább találjuk ki, hogyan cserélhetnél helyet Vincével!

– Nem tudom – tétováztam. – Se... se... semmi nem jut eszembe.

– Jellemző – dünnyögte Noémi. Mondtam már, hogy nem mindig kedves? Illetve elég ritkán az.

De már ment is elszántan előre, egyenesen Hangyási Hubához. Engem meg rángatott maga után.

– Huba bácsi! – mondta, mire a tudós csodálkozva felnézett a mikroszkópból.

– Ó, vendégeim jöttek? Sziasztok!

Úgy tűnt, nem fogta fel, hogy kábé negyedórával ezelőtt már köszöntött minket.

– Milyen kedves... igazán. Valami kérdőívvel jöttetek?

– Nem – hadarta Noémi. – Igazából azért vagyunk itt, mert Kismukkot nagyon érdekli a hárfazene.

– Miii? – akartam mondani rémülten, de Noémi maga elé lökött, és közben intett a szemével Vincének, hogy minden elő van készítve.

– A hárfazene? – csillant fel Huba szeme. – Jó ízlésed van, Kis Vuk! – mosolygott rám. – Igazán kitűnő ízlésed.

Mogorván néztem Noémire. Ezt aztán jól kitalálta! Most hallgathatok hárfazenét, amíg ők Vincével átméreteznek!

Óriási keserűséget éreztem. Azt hittem, hogy láthatom a nagy eseményt. Már alig vártam, hogy végre nyugodtan végignézhessek egy ilyet. A múltkor valahogy nem tudtam tudományos igénnyel követni a folyamatot. És úgy tűnik, most is elmulasztom.

Igazán, néha olyan önző ez a Noémi!

Duzzogva vonultam Huba után, aki a hárfa említésére hirtelen egészen lelkesé vált.

– Van egy új szerzeményem – kacsintott rám. – Annyira örülök, hogy megmutathatom valakinek. Majd elmondod a véleményedet, hogy kell-e még valahol csiszolgatni. Tudod, hogy van ez, Kis Vuk, az ember sosem elégedett az alkotásával. Ti meg... – fordult hátra a feszülten várakozó Vince és Noémi felé –, ti meg esetleg egyetek addig valamit! Van...

öö... van valami biztos a hűtőben... csak nem tudom, be van-e dugva a konnektorba... Na, mindegy. Nem csak evés van a világon, igazam van?

Rám mosolygott, és belépett a kamrával szemközti kis szobába, mely valószínűleg a hálófülkéje lehetett. Legalábbis erre utalt, hogy a berendezését egy földre dobott matrac és egy majdnem szobányi hárfa alkotta.

Élég csúnya pillantást vetettem Noémire, és karba tett kézzel nekitámaszkodtam az ajtófélfának. Így azért valamennyire láttam a kis kamrában zajló eseményeket is.

– Nem ülsz le? – kérdezte Huba.

– Nem, én mindig állva hallgatok zenét – mondtam mogorván.

És be kellett ismernem, Noémi tényleg ügyesen elintézte a dolgot. Huba se nem látott, se nem hallott. Leült a hárfa mellé, behunyta a szemét, és ujjait végigfuttatta a húrokon.

Közben Noémi és Vince beléptek a kamrába, és elfoglalták helyüket az átméretező mögött.

– Vigyázz, Kismukk, benne ne legyél a gép hatókörében! – kiáltott oda nekem Vince.

– Psszt, ne ordíts! – szólt rá Noémi.

– Ugyan... – legyintett Vince. – Ilyenkor egyáltalán nem a földön jár.

És ez igaz volt. Huba szemét lehunyva, átszellemült arccal egy titokzatos és szomorú dallamot

pengetett a hárfán, olyat, amire egy kicsit muszáj volt odafigyelni, még ha közben a szomszédban nagyszabású átméretezés folyt is.

Azt hiszem, tényleg tehetséges hárfaművész volt.

Úgyhogy már csak a villanást láttam, azt a vakító fényt. Egy pillanatig hunyorogtam, aztán arra lettem figyelmes, hogy a kis kamrából valaki kiesett a folyosóra. Nyögések, halk jajgatás és egy különös, vészjósló hörgés hangjai vegyültek össze. A kamrában alig volt hely, néhányan kiléptek a folyosóra, és fojtott szitkozódás hallatszott.

Hangyási Huba lehunyt szemmel játszott.

Hamarosan aztán jobban szemügyre vehettem a társaságot. Noémi épp Rozi nénit ölegette a folyosón.

– De megnőttél, kislányom! – szipogta Rozika néni.

Mihály is ott volt. A ruháját igazgatta, és morgott. Nem sokat változott.

És még ketten voltak velük. Csodálkozva bámultuk őket. Ők meg minket. Pillantásuk felváltva ugrott Vincéről Noémire, aztán rám, aztán meg a lakást bámulták értetlen, csodálkozó arckifejezéssel.

A fiú magas volt, és úgy öltözött, mint egy fiatal harcos. Igaz, a ruházata nem hasonlított semmilyen általam ismert viseletre. Csodálkozva forgatta a fejét, de látszott, hogy inkább izgatott, mint rémült. Valami elszánt vakmerőség áradt belőle. A lány

öltözete is hasonló volt, igaz, más színű. Nagyon hosszú, rézvörös haja a derekáig ért, és különös mossollyal bámulta Noémit meg Vincét. A kutya pedig, ahogy rémülten láttam, valójában egy igazi sakál volt. Olyasféle, amilyen minket is megkergetett néhány hónapja odabent, a hógömbben.

Szóval pontosan úgy festettek, mintha épp most érkeztek volna egy másik világból.

Ám csak néhány másodpercig tudtuk zavartalanul bámulni egymást, mert a hárfazene hirtelen megszakadt. Huba, felfigyelve a nagy nyüzsgésre, kinyitotta a szemét, és csodálkozva meredt a kamrájából kitóduló népes seregletre.

– Jó napot! – mondta bizonytalanul. Látszott, hogy nagy erővel kutat az emlékezetében, kiket is hívhatott mára vendégségbe.

Ezúttal még Noémi is csak dermedten állt. Ennyire sajnós nem terveztünk előre, és hirtelen még neki sem jutott eszébe semmi. Hogyan magyarázzuk meg Hubának, hogy újabb négy ember meg egy kutyának tűnő, ideges vadsakál tartózkodik a kamrájában?

– Helló! – köszönt fesztelenül Rozika néni Hubának, de az idegen fiú gyorsan odasúgta neki.

– Nehogy elárulja, kik vagyunk!

– Bízd csak rám, Jácintka! – vetette oda Rozika néni a jól ismert modorában, és a még mindig elmélyülten töprengő Hubára mosolygott.

– A takarítócégtől jöttünk – közölte vele. – Ön rendelt takarítást, ugyebár, mégpedig ma délután – gyorsan a falióraára sandított –, 16 órára. Jól mondom?

– Rendeltem volna? – vakarta meg a fejét Hangyási Huba. – Nem is tudom... Lehet, hogy a szomszédasszony volt? Na, majd megkérdezem. Az biztos, hogy ráférne a lakásra a takarítás, na, de hogy juthatott ilyesmi egyáltalán eszembe?!

– Biztosan látott egy hirdetést – vetette fel Noémi, mire Huba elgondolkodva nézett rá.

– Hirdetést? Hogyne... persze. Meglehet, meglehet.

Aztán a vadsakálra esett a pillantása.

– És... öööö... elnézést, hogy így rákérdezek, de kutyát is alkalmaznak a takarítócégnél?

– Pa... patkányfogó kutya – mondtam gyorsan. A rézvörös hajú lányból kipukkadt a nevetés. Roszszallóan néztem rá.

– Patkányfogó? – Huba megborzongott. – Úgy vélik, hogy esetleg szükség lehet rá?

Rozika szemrehányóan meglengetett egy ételmaradékos edényt.

– Kedves uram, a rágcsálók bármelyik pillanatban megszállhatják az otthonát. De sajnós most már mennünk kell. Mihály, gyere!

Mihály, aki az egyik ablakon bámult kifelé, zord pillantást vetett mindnyájunkra.

– Hogyhogy már mennek? – csodálkozott Huba. –
Én azt hittem, hogy takarítani fognak.

– Helyszíni felmérést tartottunk – magyarázta
Rozika, és a harcos öltözetű fiú hozzátette:

– Hamarosan visszajövünk!

– Rendben, akkor várom önöket! Sok szeretettel! – mondta Huba, és gyors váltással Vincére pilantott.

– Akkor talán lássunk is munkához!

Vince azonban feljajdult.

– Ó, Huba bácsi, most jut eszembe, megígértem
nagyamámnak, hogy megjavítom a fűnyíróját.
Még ma este, a nagy esőzés előtt.

– Nagy esőzés? – csodálkozott Hangyási profesz-
szor.

– Zápor, zivatar. Esetleg jégeső – bólogatott Vince.

– Szóval sürgős.

– Hát jó. Akkor majd holnap – vont a vállát
csüggedten Huba, aztán kissé felvidulva hozzám
fordult.

– Na, és hogy tetszett a hárfajáték, Kis Vuk?

– Szu... szupcsi volt – mondtam. – Illetve... izé,
na... Szép.

Vince és Noémi felvihogtak, aztán nyomukban
a négy, furán öltözött bajtárssal meg egy folyton
hörgő, pórázt rángató sakállal a kijárat felé vették
az irányt.

III. RÉSZ

A KÜLDETÉS

A főhadiszállás

Rozika néni úgy negyedórányi sétára lakott Hangyási Huba lakásától. Ez a negyedórás séta pedig éppen arra volt elég, hogy Rozi néni és Noémi élénken megvitassák az elmúlt hónapok eseményeit, meg arra is, hogy néhány suta mondatot váltsunk azzal a két fiatallal, akik állítólag most másztak ki közenk a hógömbből a fura ruhájukban. Különös menetként vonultunk végig az utcákon, észrevettem, hogy többen is megfordultak utánunk.

A vörös hajú lány pórázon vezette a sakált, aki egyfolytában hörgött, és ha elsuhant mellettünk egy-egy autó, rémült és néma vinnyogásba kezdett. Látszott rajta, hogy nem városi sakál.

– A nevem Jácint – mutatkozott be a fiú, miközben hol nekünk szentelte a figyelmét, hol meg a nyüzsgő délutáni várost bámulta. – Ő pedig itt Aura. Mihályt és Rozália asszonyt, ha jól tudom, már ismeritek.

A lány is felénk biccentett, aztán megszólalt.

– Ti már jártatok fenn a hegyen, ugye?

– Mi ketten – intett felém Vince a fejével. – Én Vince vagyok, ő meg Kismukk. És az a szőke lány, aki Rozi nénivel beszélget... ő Noémi.

– Hallottunk róla – Jácint némi kíváncsisággal méregette Noémit. – Rozália asszony szerint ő a legbátrabb lány a világon.

Noémi meghallhatott valamit, mert hirtelen hátrafordult, és Jácintra pillantott. Aura csípősen megszólalt.

– Nem hiszem, hogy Rozália asszony dönti el, ki a legbátrabb lány a világon.

Vincével egymásra néztünk. Aha, szóval ezek is folyton veszekednek – ez volt a néma párbeszédünk lényege. Mindkettőnknek Helga és Gekko járt az eszében. Iszonyú fárasztó volt folyton a vitakozásukat hallgatni ott fenn, a Pantherán.

– Mi ez az egész? – fordultam a fiúhoz. – Miért jöttetek ki a gö... gömbből?

– Mi azt sem tudtuk, hogy benne vagyunk – jött a válasz. – Elég rossz vicc, hogy üvegbe zárták a hegyünket! De majd később elmeséljük, miért is vagyunk itt. Hosszú történet.

Úgy tűnt, nagyon óvatos, és azt mérlegeli, hogy egyáltalán mennyit osszon meg velünk a történetükből. De végül is érthető volt a bizalmatlansága. Hiszen éppen csak tíz perccel azelőtt ismerkedtünk meg. Másrészt viszont, úgy tűnt, ő meg a lány eléggé elveszetten pislognak körbe a mi jól megszokott világunkban. Egyszóval úgy láttam, jól jön majd nekik némi segítség.

Az addig némán bandukoló Mihály hangja váratlanul csattant a hátunk mögött.

– Gépszörnyetegek, füstölgő fenevadak! – Egy piros lámpánál álló teherautó vívta ki a rosszállását. Fenyegetően lengette az öklét, és tovább szidalmazta a járgányt.

– Úgy okádja a füstöt, mint egy pokolfajzat, és milyen ocsmány hangja van! Ni... ott meg még egy! Kénköves füstöt eregető pokolfajzat! – Ezúttal egy busz kanyarodott be a sarkon, az váltotta ki az újabb dühödt szitkozódást.

– Rozália, én mondom, ebben a világban minden füstöl, tülköl meg villog! Bárhova nézek, csak a lárma meg dögvész mindenütt! Azonnal térjünk haza!

Jácint csitítóan mellé lépett.

– Mihály bátyám! Hát nem tanulta ifjú korában? Ezeket a gépeket meg találmányokat egytől egyig a mi népünk inspirálta.

– Én ugyan nem! – bődült el Mihály. – És nektek sem kellene ebben részt venni! Még hogy fejlődés! Inkább a rothadás, a bűzös zagyalék! Iszkoljunk mind haza!

Úgy láttam, hogy nem kéne neki kétszer mondanivaló, már mászna is vissza a gömbbe.

– Drágám, már itt is vagyunk – csiripelte ekkor Rozika, és befordult egy csendesebb utcába, ahol kicsi, régimódi kertes házak sorakoztak. Benyitott az egyik kapun, és felsóhajtott:

– Hú, de gazos a kert! Jaj! A virágaim! Mind elszáradtak!

Sorban benyomultunk mögötte a kis, nyikorgó kapun. Aztán váratlanul egy kellemetlen érzés suhant át rajtam. Az imént még jó ötletnek tűnt, hogy az ő lakásában, ezen a nyugodt szigeten tartsuk meg a titkos megbeszélést. De vajon megvan még a lakáskulcsa? Hiszen annyi minden történt vele azóta, hogy utoljára kilépett a háza kapuján! Biztosra vettem, hogy nincs nála a kulcs.

Ám Rozi néni a szokásos huncut mosolyával felemelte az egyik ablakban álló muskátlis cserepet, és kihalászott alóla egy pótkulcsot.

– Kicsit izgultam, de még megvan! – mondta vidáman. Kinyitotta az ajtót, és jó vendéglátóhoz illően beteretelt mindenkit.

– Csak tessék, erre, szép sorban! Mindjárt ki is szellőztetek. És főzök nektek egy finom teát! Vagy kávét innátok inkább?

Aztán kicsit szigorúbb hangnemre váltott.

– Kutyát a házba bevinni tilos!

– Ez nem kutya, ez sakál – mondta Aura, aztán gyorsan hozzáette. – Nem hagyhatjuk kint a kertben. Még megtámadna valami járókelőt!

Rozi néni belátta, hogy a lánynak igaza lehet, és megengedte Pajkosnak, hogy a megbeszélés ideje alatt az előszoba padlóján tanyázzon.

Elfogódottan betódultunk a kis nappaliba. Mihály nagyot nyögve azonnal beleroskadt az egyetlen kényelmes karosszékbe. Jácint és Aura a földre telepedtek. Jácint csillogó szemmel bámulta Rozika néni ősrégi tévékészülékét.

– Ennél léteznek már újabb példányok is, ugye? – kérdezte.

– Hajjaj, hát persze – mondta Vince, és mellételepedett. Hamarosan élénk eszmecserebe kezdtek a tévék legújabb generációjáról. Noémi meg én a kanapé szélén ücsörögtünk kínosan, és valahogy egyikünk sem tudta, hogy kinek és mit is kéne most mondani. A vörös hajú lány viszont kitartóan bámult minket, és volt a pillantásában valami zavarba ejtő. Igyekeztem nem ránézni, majd kisvártatva Noémi is felugrott, és kiment a konyhában sürgölődő Rozika nénihez.

– Mossatok kezet! – hallatszott pár perc múlva Rozika hangja. – A... khm... a toalettet a folyosó végén találjátok.

Mihály útra kelt, hogy megnézzze magának, mi lehet az a toalett. Közben Vince kérdése ütötte meg a fülemet:

– Ha tudod, hogy vannak új típusú tévék, akkor hogyhogy nem láttál még egyet sem? Honnan tudod akkor, hogy léteznek ilyenek? Nem értem.

– Én még sosem hagytam el a hegyet. De a világ fejlődését folyamatosan nyomon követjük, bár a vívmányait nem használjuk.

– De miért nem?

– Épp ez a lényeg! Tudjátok, nekünk a jég hátán is meg kell élnünk. Egy hómezőn vagy akár egy lakatlan szigeten is. Mindenféle segédeszköz nélkül is fel kell találnunk magunkat bárhol és bármikor! Hiszen sosem tudhatjuk, hogy a sors milyen helyzetbe, milyen küldetésre vezérel majd minket.

Ebből ugyan nem sokat értettünk, de további kérdezősködésre nem nyílt alkalom, mert a fiú megelőzött minket.

– Úgy hallottam, ti megmászátok a hegyünket. Felmentetek a csúcsra. – Tekintetében elismerés villant. Kicsit kihúztam magam.

– Csak Kismukk mászta meg. És ő sem örömeiben – magyarázta Vince. – Szóval mondd csak, ti amolyan... hegylakók vagytok?

– Inkább völgylakók – válaszolta Jácint. – A hegy túloldalán élünk, a rejtett szurdokban. Rejtőzködő nép vagyunk, titokban tartjuk a kilétünket és a munkánkat.

Rozsi néni, nyomában Noémivel, hét csésze gőzölgő teát és kistányérban némi száraz kekszet szolgált fel. Láttam Noémi arcán a fintort, ahogy körbekínálta a háztartási kekszet. Bizony, ő több napon át csakis ilyenén élt, amikor a művelődési házban bujkált a hógömbös kalandunk idején. De az illatos tea mindenkinek jólesett, még Mihály is elfogadott egy csészével, amikor visszatért a toalettről.

– Egy újabb förtelmes szörnyeteg lakozik abban a hátulsó, kis helyiségben – mondta figyelmeztetően Jácintéknak. – Bűzös víz bugyborékol a torkában, és hogy mi mindennel táplálkozik! Jobb, ha bele sem gondoltok!

De addigra már belegondoltunk, és Vincének ki is fordult a keksz a szájából.

– Térjünk is akkor a tárgyra, kedveseim! – mondta gyorsan Rozika néni, és kezében egy rózsamintás csészével kecsesen helyet foglalt a kanapén.

Jácint felállt, és megköszörülte a torkát. Úgy tűnt, elszánta magát arra, hogy mindjárt beszédet mond. De aztán elég furán érezhette magát úgy, felénk magasodva, ezért inkább törökülésben visszaült a padlóra. Láttam, hogy a lány, Aura futólag elmosolyodik.

– Nagyon köszönjük, hogy segítettetek nekünk – kezdte a fiú –, és bízom abban, hogy továbbra is a segítségünkre lesztek majd.

– Hát persze! – rikkantotta Vince, pedig fogalma sem volt, miről is van szó.

– Aura, Mihály meg én... Nos, mi tényleg a hegyen élünk, és fogalmunk sem volt arról, hogy valami technikai találmány segítségével – amit minden biztonnyal szintén a mi népünk inspirált –, rossz szándékú emberek lekicsinyítették az otthonunkat.

– Hogyhogy ti i... inspiráltátok? – kérdeztem.

– Ez a munkánk – mondta, aztán egy hosszú pillanatra tűnődve Aurára bámult, majd kis szünet után folytatta. – Minden, ami az emberek világában találmányként, felfedezésként vagy nagy műalkotásként jelenik meg, az valójában a mi népünk háttér munkájának köszönhető. Mi alakítgatjuk a körülményeket, befolyásoljuk a találkozásokat, az eseményeket... mindig úgy, ahogy a Fejlődés Könyveiben az előre meg van írva.

– Előre meg van írva?! – háborgott Noémi. – Hát ez nekem nagyon meredek! Semmi nincs előre megírva!

– De bizony, meg van írva – nézett rá nagy komolyan Jácint. – Sajnálom, ha ez csalódást okoz neked. Ráadásul még így is sokkal több minden meg van írva, mint ahány dolog végül tényleg megjelenik a világokban. Ugyanis sokszor előfordul, hogy nem sikerül a küldetés. Vagyis az inspirátor kudarcot vall, és a felfedezés nem történik meg, vagy egy értékes műalkotás mégsem tud megszületni.

– Műszaki fejlesztésekre is célozol? – Vince szeme csak úgy csillogott a szemüveg mögött.

– Azokra is. Meg másfélékre is. Orvosi, földrajzi, csillagászati meg régészeti felfedezések, híres zeneművek, festmények és építészeti alkotások, vagy a feltalálók munkái, egészen az idők kezdete óta.

– És a többi? – kérdeztem kételkedve. – A nem túl nagy zeneművek? Meg a közepesek? – Valamiért Hangyási Hubára kellett gondolnom.

– Valamit hagynunk kell az embereknek is – mosolygott Jácint.

Vince, Noémi meg én csak hallgattunk. Valahogy meg kellett emésztelnünk azt a lehetőséget, hogy minden emberi csúcsteljesítmény dolgos segítők titkos munkájának az eredménye. Akikről ráadásul nincs is tudomásunk.

– Na, jó! Tegyük fel, hogy így van... És akkor ti most ilyen inspirátorok vagy micsodák vagytok? – kérdezte szigorúan Noémi.

Jácint megint furcsán pislogott Aurára, aztán kényszeredetten bólintott.

– Igen, azok vagyunk. Illetve most én vagyok megbízva egy komoly küldetéssel, amit három napon belül sikerre kell vinnem. És, hát... ebben kérném a segítségeteket – fejezte be nagy levegővel.

– Először is néhány hétköznapi ruhára lesz szükségetek – kotyogott közbe Rozika néni, mielőtt bárki is megszólalhatott volna. – Ilyen hacukákban nem mutatkozhattok az emberek között.

– Dehogyan fogok én mutatkozni, Rozália! – dörögte Mihály. – Majd itt szépen megvárom, amíg a fiú elszöszmötöl a feladatával. Esetleg valami jóféle sültet szívesen elfogyasztanék addig.

– Első a küldetés! – torkolta le Rozika. – És igenis, kell neked is egy jó öltöny, Mihály!

Amíg ezen vitatkoztak, Aura csengő hangon nekünk is felolvasta a küldetés ősi szövegét. A küldetését, ami Eszes Bátorról, a leendő tudósról, reménybeli szerelméről, a Kloé nevű lányról meg a kövecskéről szólt, amit mi addig csak úgy ismerünk: akarit, vagyis csendkavics.

– Már értem! – csaptam a homlokomra. – A le... levegőn szétporladt!

– De a vízben megmaradt! – tette hozzá Vince. – Ezért van az enyém még mindig épségben otthon, az akváriumban!

Aztán, magam is meglepődtem, de hamarosan úgy tervezgettük Jácint küldetésének részleteit, mintha már ezer éve ismernénk egymást. Röpködtek az ötletek, érvek és ellenérvek, néha buta, néha vicces javaslatok. Mintha mindig is együtt dolgoztunk volna velük a különféle lehetetlen küldetéseiken.

Még Noémi szeme is lelkesen csillogott.

– Persze hogy segítünk! Naná! – kiáltotta, aztán hirtelen észbe kapott. – Mármost, ha már így megkértetek rá, nagyon gáz lenne, ha nemet mondanánk.

Áruhák

Rozika néni ragaszkodott a vásárláshoz, hogy a másnapi akcióban már mindenki feltűnésmentes, hétköznapi ruházatban vehessen részt. Vince meg én kimentettük magunkat, mondván, hogy ruhavásárlás helyett inkább tovább csiszolgatjuk az akció részleteit, és kísérje csak el nyugodtan Rozika néni meg Noémi a hegyi népséget az áruházba. Ők pedig szívesen vállalkoztak a feladatra.

– Addig mi megpróbáljuk kideríteni, hogy hol lakik ez az Eszes Bátor. Micsoda név! – mélázott Vince. – Magam sem tudom miért, de egy buta és gyáva fickó jelenik meg előttem, ahányszor csak meghallom.

– Jól van, Vincécske – mondta Rozika néni. – Kutasátok csak fel ezt a Bátorkát! Gondolom, még iskolás lehet. Már úgy értem, főiskolás. Talán pont az Újhegyesi Főiskolára jár.

– Miért gondolja, hogy iskolás? – vont a vállát a szemöldökét Jácint. Ő még nem jutott el erre a logikusnak mondható következtetésre, és a küldetés szövege sem utalt arra, mennyi idő lehet a fickó.

– Nos... én azt hiszem, hogy még nem dolgozik, inkább valószínűleg a szülei nyakán él. Volt valami halovány utalás erre a szövegben, ugyebár. De nem gondolnám azt sem, hogy túl fiatal lehet, hiszen hamarosan kísérleteznie és kutatnia kell, meg hasonló komoly dolgokat művelnie. Szóval, szerintem főiskolás.

Rozika néni olyan határozottan mondta ki az ítéletet, hogy Jácint csak pislogni tudott. Megvonta a vállát, és kérdően nézett ránk.

– Akkor a főiskolán érdeklődünk először – jelentette ki Vince.

– Köszönöm, fiúk – biccentett Jácint, és úgy látszott, tényleg nagyon örül, hogy felkutatjuk neki a célszemélyt.

– Még ma megpróbáljuk – ígértem, mert hirtelen valahogy nagyon megsajnáltam Jácintot. Olyan fiatalnak tűnt, ám az arca valahogy mégis egyfolytában gondterheltnek látszott.

– Te is elmész velük? – kérdezte Jácint Noémitől.

– Neem... én segíték Rozi néninek, vagyis nektek, a ruhavásárlásban. És ha gondolod – fordult Aurához –, kölcsön is adhatok neked egy-két cuccot a sajátomból. Nagyjából egyforma magasak lehetünk.

– Köszönöm, de nem kell – vágta rá a lány. Aztán némileg szelídebben folytatta. – Tudod, szeretek mindig magam dönteni a dolgaimban.

Noémi megértően bólintott. Ő is így volt vele, csak neki nem mindig hagyták.

– Na, ti csak menjetek, öltözzetek mindenféle hacukákba! – helyezkedett el a nagy karosszékben Mihály. – Én majd itt várok rátok, és végre szundítok egyet. Meg persze vigyázok az ebadta sakálra.

– Szó sem lehet róla, drágám! A szakadt, szürke rongyaiddan óriási feltűnést keltenél az akció során. A feltűnést pedig mindenképp el kell kerülni! Igazam van? – nézett Rozika néni Jácintra.

A fiú bólintott, Mihály pedig halkán morgott az orra alatt valamit, és talán jobb is, hogy nem hallottuk kristálytisz tán.

– És mi lesz Pajkossal? – Aura hangjában aggodalom csendült.

– Hát, magunkkal vihetjük éppen. Már ha jól viselkedik – tétovázott Rozika.

Noémi megborzongott.

Aztán ők hatan az áruház felé vették az irányt, mi pedig az ellenkező irányba indulva újra áttekintettük Vincével az előttünk álló küldetés részleteit.

– Kár, hogy suliba kell mennünk holnap – morogta Vince. – Így csak délután lendülhetünk akcióba. Mi lenne, ha esetleg megbetegednénk?

– Me... megpróbálhatjuk. To... to... torokfájás?

– Vagy gyomorrontás hányással. Mit szólsz hozzá, Kismukk?

– Böe – mondtam.

Nevettünk.

– Hátha még ma megtaláljuk Bátort! – reménykedtem.

– Jó lenne. Aztán valahogy megismerkednénk vele... Összebarátkoznánk. Csak legyen valami közös témánk! – Vince ingerülten vakarta az orrát. – Már csak azt kéne kitalálni, hogy az a lány, az a Kloé vagy kicsoda, hol lehet.

– Kloé és az akarit – mondtam.

– Ja, igen! Az akarit valami állatok közt van.

– Vadállatok közt – tettem hozzá.

– Akkor pedig... ez csak egyet jelenthet... – mondtam Vince lassan, majd egyszerre böktük ki:

– Az állatkert!

Rémülten meredtünk egymásra. A városi állatkert ugyan nem volt különösebben nagy vagy híres, de az így is nyilvánvaló volt, hogy egy kis darab csendkavics nyugodtan elrejtőzhet a területén, akár nyugalmas és eseménytelen évszázadokon keresztül is.

Közben városunk élénk forgalmú bevásárlóközpontjában nagyszabású álcázási hadműveletek zajlottak.

– Figyi, Aura! – mondtam éppen Noémi. – Ezek itt jelmezek. Nem ruhák.

– Tényleg? – kérdezte Aura csekély érdeklődéssel a hangjában, és leakasztott egy fodros aljú, élénkpiros ruhát a fogasról. Az eladónő nyomban ott termett.

– Ahhoz a modellhez egy hajba tűzhető vörös róza is dukál. Igazi flamencoruha – mosolygott Aurára. – Kiválóan illik a színe a kisasszony rézvörös hajához. A próbafülkét arra találják.

Noémi, aki a farmerok felé próbálta terelgetni Aurát, pofákat vágott. Nem valami szimpatikus ez a lány – gondolta. De hangosan csak annyit mondott:

– Aura, ilyet senki nem hord errefelé. Csak a színházban meg ilyen helyeken. Ez egy jelmez!

Aura közben kikötötte Pajkos pórázát a próbafülke egyik fogasához, majd levette a zöld kabátját, és gyorsan belebújt a piros flamencoruhába.

– Hűűűű – mondta a tükörnek, és a hajába tűzte a rózsát.

Noémi a körmét rágta a fülke előtt. Rozika a félretett pénzéből adott neki egy nagyobb összeget az áruhára. Mit fog szólni, ha egy piros fodros borzalomban vonulnak fel holnap?

– Nem gondoltad meg magad? – szólt be a fülkébe. – Két farmer és néhány póló is kijönne ugyanennyi pénzből.

– Dehogyan gondoltam! – kiáltotta Aura. Kipenderült a fülkéből, és néhány csodálkozó vásárló tekintetétől kísérvé pörgött-forgott, körülötte pedig csak úgy habzott az a rengeteg pirosság.

Egy idősebb bácsi megtapsolta a mutatványt, és azt kiabálta:

– Ollé!

Noémi majd elsüllyedt szégyenében. Újra próbálkozott.

– Tudod, hogy nem szabad feltűnést kelteni – magyarázta fojtottan Aurának. – Ööö... Jácint azt mondta, hogy ő is csak egy farmert és egy pulcsit vesz magának.

– Jácint tőlem azt csinál, amit akar! – hangzott a fülkéből. – Nehogy már ő parancsoljon!

– Miért, nem ő parancsol? – kérdezte meglepve Noémi.

– Nekem?! – jött a felháborodott válasz. – Nekem ugyan nem! Neked talán igen, ha hagyod, de én nem hagyom! – Karján a ruhával kiviharzott a fülkéből, és egyenesen az eladóhoz fordult.

– Ezt kérem!

Közben a férfiruhaosztályon is dúlt a háború.

– Rozália, mik ezek? Én ugyan bele nem bújok egybe sem! Ne is álmodj róla!

– Mihályom, ezek öltönyök. Elegáns férfiruhák.

– És te azt akarod, hogy én is ilyen elegáns vagy mifene legyek? Minek?

– Hogy minek? Hát... az esztétikus megjelenés végett.

Rozika rátukmált Mihályra egy inget meg egy barna öltönyt, és belökte az egyik próbafülkébe.

– Legalább próbáld fel, a kedvemért!

Mihály morgott, vetkőzni kezdett, majd kiszórt a fürkéből.

– Legalább azt mondjad meg, Rozi, hogy ezek a kis kerek korongok elől vagy hátul futnak-e?

Rozika belépett a fürkébe, és elvégezte az utolsó simításokat. Mihály a tükörbe pillantott.

– Hinnye! Azt a befagyott gleccserét neki! De rusnya lettem!

Amilyen elégedett volt az imént Aura, Mihálynak olyannyira nem tetszett a látvány.

– Rozália, úgy érzem magam, mintha egy dobozba zártak volna. Nézd meg azokat a kényelmes, szelős köpönyegeket! – A földön heverő bűzös rongycsomókra bökött. – Az aztán ruha a javából! De ez?! A szülőanyám sem ismerne rám ebben!

– Hiszen éppen ez az álcázás lényege! – kapott a szón Rozika, és gyorsan lófarokba fogta Mihály derékig érő szürkés haját. Elégedetten cöcögött.

– Mihály, Mihály – mondta, és egy pillanatra a szem is bepárásodott. – Szavamra, ilyen jóképű férfi nem szaladgál még egy a városban!

– Na, szaladgálni azt biztos nem fogok, asszony. Ezt megígérhetem – dünnyögte Mihály, de azért egy kicsit jólesett neki a dicséret, mert hagyta, hogy Rozika a karjánál fogva a pénztárhoz vezesse, és a félrerakott utolsó pénzéből kifizesse az öltönyt.

Pár perc múlva, ahogyan azt megbeszélték, az egyik étterem előtt találkoztak újra. Jácint

farmerban érkezett, és épp úgy festett, mint bármelyik helyi kamasz fiú, leszámítva a kis tört, amit továbbra is az övébe tűzve viselt. Magabiztos mosollyal lépkedett, és olyan otthonosan mozgott a nagyáruház forgatagában, mint pár napja a szurdok sziklafalai között. Ám a mosoly hamar lehervadt az arcáról.

– Hát ez meg micsoda?

Az öltönyös, lófarkas Mihály látványát még csak csak megemésztette volna valahogy, de a tűzvörös fodrokban közeledő Aura láttán a gutaütés kerülgette. Noémi lesütött szemmel baktatott a szinte tánclépésben közeledő Aura nyomában. Rozika is levegőért kapkodott.

– Aurácska... Nagyon csinos vagy, kislányom, csak tudod... ez nem igazán... khm... szokványos öltözet mifelénk.

– Nem baj – mosolygott rá a lány, majd Jácintra pillantott.

– Van valami kifogásod esetleg?

Jácint tátott szájjal bámulta Aurát, és szerencsétlenül hebegett.

– Igen... illetve nem... vagyis hogy... el kell vegyűnünk a tömegben. Tudod!

– Én így is el tudok vegyülni, ha akarok – mondta Aura kedvesen, aztán Mihályhoz fordult.

– Nagyon jól néz ki, Mihály bátyám. Hasonlít arra a képre ott, ni!

– Az egy moziplakát – vetette közbe Noémi, miközben megállapította, hogy Mihály tényleg hasonlít egy kicsit a lófarkat viselő barbár hadvezérre, akinek kegyetlen és vérfagyasztó története már hetek óta vezette a filmes toplistát.

– Maradt valami a pénzből? – kérdezte halkán Rozika. Noémi búsan megrázta a fejét.

– Még így is engedményt kapott az árból – mondta. – Szerintem ez a ruha húsz éve ott lóg a fogason, és örültek, hogy végre megszabadultak tőle.

– Szent gleccserek! – sivította váratlanul Aura. – Pajkos ott maradt a próbafülkében!

Sarkon fordult, és nyomában a többiekkel a nőruha-osztály felé vette az irányt. Ám hamarosan

kiderült, hogy elkéstek. Az áruház csillogó, széles folyosója felbolydult, hangos kiáltozás, lábdobogás, visítózás hallatszott. Kisvártatva megpillantották a menekülő Pajkos is, nyomában három biztonsági őrrrel, és néhány bátor eladófiúval. Pajkos menekülés közben beleakadt egy női sálba, melyet királykék, lepkemintás uszályként húzott maga után.

Aura és Jácint is csatlakoztak az üldözőkhöz. Lökődődve, kiabálva rohantak Pajkos után. Néhány kigyerek sírni kezdett, az örök kiabáltak, valahol üveg tört, egymásra halmozott cipősdobozok omlottak le nagy robajjal.

– Kapiják el! – kiabálta Aura kétségbeesve.

De esze ágában sem volt elkapni senkinek. Az egyik őr pedig már majdnem rávetette magát a sálkra, amikor az egy utolsó nagy lendülettel kiugrott az utcára, és mire Jácint nagy lökdösődés után végre kijutott az épületből, nyoma veszett.

Autók dühödt tülkölése jelezte, hogy Pajkos valahol a közelben átkelt az úttesten, aztán elnyelte valamelyik utca mélye.

Már alkonyodott. A kis csapat háromszor fésülte át az áruház környékét, és megkérdeztek néhány járőrelőt meg boltost, nem láttak-e egy kék sálat viselő kóbor kutyát arrafelé, de mindenki csak a fejét rázta.

Jácint kissé szégyellte a gondolatot, és nem is merte nyíltan kimondani, de úgy vélte, hogy talán egyszerűbb dolguk lesz Pajkos nélkül. Hiszen a küldetésben nem sok hasznát vennék. De mivel látta, hogy Aura őszintén bánkódik, inkább nem említette meg ezt az öröndetes fejleményt. Elbúcsúztak Noémitől, aki a kimerítő nap után végre hazafelé vette az irányt.

– Holnap iskola után találkozunk! – intett az inspirátorcsapatnak.

A hegy népe pedig vert sereggént bandukolt Rozika lakása felé.

– Ne sírjál! – mondta ügyetlenül Jácint. – Lehet, hogy még előkerül!

– Itt?! – nézett rá könnyes szemmel Aura. – Ez egy dzsungel! Itt soha nem fog minket megtalálni.

– Hát, remélem, hogy nem – vigyorgott Mihály a hiányos fogazatával. – De abban igazad van, leány, hogy ez itten egy förtelmes dzsungel. Semmi más, csak egy irdatlan káosz itt ez a ti csudálatos világok, Rozália!

Előkészületek

Másnap a suliban kissé rossz érzést okozott nekünk, hogy nem avathattuk be Virágot, Helgát és Gekktó a nagy eseményekbe, de előző délután Jácint nyomatékosan megkért minket, hogy több segítőt már ne hozzunk. Így is túl sokan vagyunk.

Ezért hát hallgattunk.

Azt hiszem, ilyen lassan még egyetlen nap sem telt el az iskolában. A gyomorrontást sajnos egyikünk szülei sem hitték el, így kénytelenek voltunk megjelenni a tanításon. Tűkön ültünk. Vince folyamatosan rázta a lábát a pad alatt, amivel az örületbe kergetett. És ahányszor Noémi felé sandítottam, mindig azt láttam, hogy a fonott varkocsa végét rágja. Ezt csak annyi időre függesztette fel, amíg a hátunk mögötti padból odasúgta nekünk:

– Na, jutottatok valamire?

– Persze – mondta fensőbbbségesen Vince. – Megtaláltuk Bátorrt!

– Micsoda???

Ekkor az énektanárnő rászólt Noémire, hogy ha ilyen erős a megnyilatkozási vágya, akkor ugyan adja már elő azt a szép népdalt, amit legutóbb tanultunk.

Noémi elnyekeregte a dalt, de azt hiszem, mindenki jobban járt volna, ha kihagyja. Úgy tűnt viszont, hogy őt magát nem érdekelte különösebben a dolog. Alig várta a szünetet, amikor kérdőre vonhatott minket.

– Na, mi van ezzel a Bátorrral?

– Tényleg főiskolás – csámcsogta Vince a szalámis szendvicse fölött. – És egy igazi lúzer.

– Beszéltek vele?

– Nem – mondtam mogorván. Hát mégis, mit képzelsz Noémi? Nem elég neki, hogy máris megtaláltuk? – De már mi... minden fontosat tudunk róla.

– Azt is tudjátok, hogy sürget az idő! Jácint azt mondta...

– Jácint ezt mondta, Jácint azt mondta! Higgadj már le, Noémi! Tegnap ilyenkor még nem is ismered! – Vince némi kárörömmel figyelte, ahogy Noémi fülig vörösödik.

– Jól van, na! De most akkor segítünk nekik, vagy sem?

– Persze! Ma Kismukk-kal becserkésszük ezt a Bátorrt. Te meg elmehetsz a főhadiszállásra, és akciózhatsz Rozi néniékkal. Kereshetitek a titokzatos Kloét!

– Rendben – mondta Noémi. – Na, és mi van ezzel a Bátorrral?

– Nem jár be a suliba – mondtam.

– És ki fogják rúgni – közölte Vince a megfélebezhetetlen igazságot. – Az évfolyamtársa azt mondta, hogy le sem tette a vizsgáit. Csak ül az albérleti szobájában, és játszik a gépen. Állítólag elég gáz a fickó.

– Akkor nem is láttátok?

– Nem, de tudjuk, melyik házban lakik. És ma délután felkeressük.

– De mi a csudát mondotok majd neki? Tudjátok, hogy a küldetésről nem beszélhettek!

– Még nem tudom – vont vállat Vince. – Talán a hüllődémonokkal indítunk.

– Miii? – Noéminek ez már magas volt.

Nagyszünetben aztán kimentünk az udvarra, és ott lézengtünk hármában, Vincével meg Noémivel. A küldetés részleteit tárgyaltuk, és annak esélyét latolgattuk, hogy két nap múlva vajon sikerül-e Bátornak felfedeznie a kövecskét, ami valahol az állatkertben rejtőzik, és amihez egy számára vadidegen lány fogja elvezetni. Az esélyek, így első ránézésre, a nullához közelítettek. Néhány pillanatra egészen elcsüggedtünk, de aztán valamelyikünk újra mondott valami biztatót, és ezzel új lendületet adott a tervezetésnek.

Ahogy ott ücsörögtünk a kerítés tövében, a túloldalon burjánzó bokrok közül egyszer csak halk piszszegés ütötte meg a fületem. Mondtam már, hogy nagyon kifinomult a hallásom?

– Ki van ott? – pattantam föl. Kicsit megrémültem. Vince és Noémi is hátrafordultak.

Nagy megrökönyödésünkre Jácint dugta ki a fejét a közeli bokorból.

– Gondolkodtam az éjjel – vágott a közepébe. – Jó lenne, ha mégis inkább én keresném fel ezt a Bátor nevű fickót. Mégiscsak nekem kellene őt inspirálni.

– Hogy találtál ide? – kérdezte Noémi.

– Semmiség volt – legyintett Jácint. – Rozika néni elmondta, hogy hol van az iskolátok. Én meg elég jól tájékozodom idegen helyeken is. Igaz, hogy már órák óta itt keringek. Ti egész nap csak odabent ültök?

– Hát, majdnem – mondta Vince. – És jó ötlet, hogy személyesen is megismerd az alanyodat vagy kicsodádat. De szerintem hárman már túl sokan lennénk. Milyen hihető szöveggel vonuljunk be mindhárman az albérletébe?

Rám pillantott.

– Mit akarsz ezzel? – kérdeztem mogorván.

Ezt utálok Vincében! Mindaddig én vagyok a legjobb barátja, amíg csak nem jön valaki, aki könnyedén kiüt a nyeregből. Vince pedig gond nélkül átáll a másik oldalra.

Jácint bocsánatkérően nézett rám.

– Akkor talán te is elmehetsz Rozi néniékkal megkeresni ezt a Kloét... Hiszen Noémi is ezt teszi majd, ugye?

Noémi bólintott.

– Négyen éppen elegen lesznek – dűnnyögtem. – Minek még egy ötödik?

– Figyelj, Kismukk – próbálta menteni a helyzetet Vince –, rád is nagy szükség van, de nem kockáztathatjuk, hogy ez a Bátor gyanút fogjon. Én már kitaláltam egy jó sztorit, hogyan férközhetnénk a bizalmába... és Jácint éppen beleillik az ötletembe. Csak fel kéne majd vened az eredeti ruhádat... azt a harcos szerelésedet.

– Megoldható – mondta Jácint. – De először hallani szeretném az ötletedet.

Becsöngettek. Noémi visszaszaladt az épületbe, Vince pedig sebesen hadarta:

– Azt találtam ki, hogy egy számítógépes játékokkal foglalkozó cég munkatársainak adjuk ki magunkat. És némi segítséget kérünk tőle, hiszen az a hír járja, hogy nagyon menő a pályákon. És ez amúgy igaz is, ahogy hallottam.

Jácint elgondolkodva bólogatott.

– Nem rossz – mondta. – De minek ehhez a ruhám?

– Majd elmondom – hadarta Vince, és elkapta a karomat. – Menjünk, Kismukk!

Jácint engem nézett.

– Mi lenne, ha te meg addig körülnéznél abban az állatkertben vagy micsodában?

Felnevettem.

– Keressem a tü... tü... tüt a szénakazalban? A kavicsot?

– Így is, úgy is ezt fogjuk tenni – magyarázta Jácint. – Mármint ha nem futunk ki az időből. De minél hamarabb elkezdjük, annál nagyobb az esélye, hogy megtaláljuk. Szóval vállalod?

– Oké – mondtam minden lelkesedés nélkül, és Vince után ballagtam.

– Idejövök, mikorra végeztek! – kiáltotta utánunk búcsúzóul Jácint, majd futásnak eredt. Tíz perc múlva pedig már Rozika néni frissen felporszívózott, virágmintás szőnyegén ücsörgött.

A kis nappaliban javában folyt a vita.

– Rozália, micsoda amatőr módszer fel-alá járkálni és kérdezősködni? – Mihály elvékonyított, kényeskedő hangon folytatta:

– Elnézést, nem ismeri véletlenül Kloét? Én sem ismerem, nahát, maga sem? Hú, ez bizony nagy kár! És nem ismer valakit, aki esetleg ismerheti Kloét?

Aura felvihogott, aztán, Jácint sötét tekintetét látva, gyorsan megszólalt:

– Szerintem szűkítsük a kört! Ő is iskolás lehet még. Nincs igazam? Hát akkor kezdjük az iskolával!

Jácint hálásan pillantott rá.

Rozika két szakadt térképet lobogtatva mászott le a szekrényről.

– Nézzétek, drágáim, megvannak! – Kiteregette a gyűrött lapokat. – Itt és itt és itt vannak iskolák a városban. – Piros filctollal bekarikázott néhány helyet.

– Ez túl sok lesz – vélte Jácint. – Két csapatra kell szakadniuk. Rozi néni és Mihály bácsi felderíti, mondjuk, ezt a városrészt. Te meg, Aura, Noémivel végigjáród a többi iskolát.

– Pont vele? – jajdult föl Aura. – Utál engem!

– Már miért utálna? – hökkent meg Jácint.

– Fogalmam sincs – vonogatta a vállát a lány. – De akkor is így van. Érzem!

Rozika néni enyhe rosszallással pillantott a piros fodrok közt ücsörgő lányra.

– Aurácska, szívem! Noémi igazán nem olyan. Belátom, talán nem olyan mézesmázos a beszéde, nem tud úgy kedveskedni... mint... mint esetleg mások, de akkor is egy tiszta szívű, igaz leány.

Aura vonásai egy pillanatra megkeményedtek, aztán újra felderült az arca.

– Lehet, hogy csak félreértettem valamit – mondta, és témát váltott.

– Egyébként mi van azokkal a hálózatokkal?

– Milyen hálózatokkal? – bámult rá Jácint.

– Ne mondd, hogy nem tanultátok a Völgyben! – képedt el Aura. – A felgyorsuló kommunikáció világa meg hasonlók. Ti inspiráltátok! Közös adatbázisok, és bárki eljuthat bárkihez, ha akar. A földgolyó bármely pontján megtalálhatod, akit keresel.

– Igazad van! – Jácint talpra szökkent, és végigfutott a kis lakáson. Minden helyiségbe bekukkantott.

– Rozi néni, nincs véletlenül valamilyen számítógépe?

– Nincsen, kicsi fiam. De a gyerekeknek majd biztosan lesz valami okos készülékük, és az majd jól megmondja, hogy hol van ez a Kloé. Lehet, hogy nem is lesz szükség térképre. Noémicske hamarosan megérkezik, majd az ő telefonján megnézitek, amit akartok.

– Nem értem, miről beszéltek – közölte Mihály. – Valamiről lemaradtam ott fenn, a hegyen? Miféle hálózatok?!

Rozi néni csillapítóan megveregette a vállát.

– Ne izgulj, Mihályom, én se nagyon értem!

– Szép kis világ ez, Rozália, mondhatom!

Jácint röviden előadta nekik, hogy mire jutottunk aznap délelőtt az iskolaudvaron.

– Szóval – foglalta össze – a ma délután programja a következő: Vince meg én megismerkedünk Eszes Bátorral. Ti négyen felkutatjátok Kloét, Kismukk pedig terepszemlét tart az állatkertben, mert ha jól következtettünk, csakis ott lehet a kövecske. Este pedig összegyűlünk itt, és mindenki elmondja, hogy mire jutott.

– És aztán? – kérdezte Aura.

– Aztán? – Jácint gondterhelten sóhajtott. – Holnap valahogy össze kéne ismertetni egymással ezt

a két embert, persze úgy, hogy azonnal... khm... szerelmesek is legyenek. – Idegesen felnevetett. – Aztán már csak azt kell elérni, hogy megtalálják a kövecskét az állatkertben. Mégpedig pontosan holnapután, különben a küldetésnek annyi!

– Szóval még csak most jön a neheze – foglalta össze a lényeket Aura.

29. fejezet

Kloé

A szőke lány először copfba kötötte a haját, majd a tükörbe nézett, vágott egy grimaszt, és újra kiengette. Így sem sokkal jobb. Kilesett a fürdőszobából, hogy az anyja nem fog-e csak úgy véletlenségből betoppanni, aztán kiszedte a mosógép mögé rejtett nejlonzacskót a tegnapi szerzett kincsekkel. Egy vagythonba kerültek.

– Odabent vagy, Kloé?

A lány összerezzent, becsúsztatta a nejlonzacskót a kádba, és mire az ajtó kinyílt, már a kád szélén ücsörgött ártatlan arccal.

– Mit piszmogsz itt? Már vagy fél órája bent vagy!

Fürkészve nézte a lányát, szemével gyorsan végigtapogatta a fürdőszoba összes szegletét, mint egy nyomozó, aki gyanús jelekre, árulkodó bizonyítékokra vadászik.

– Nincs semmi, anya. Már mész?

Jaj, menjen már! Egyszerűen nem száll le az emberről. És neki is hamarosan indulnia kellene. Nem fog elkészülni!

Anyja a tükörhöz hajolt, igazított a frizuráján, és csak úgy mellékesen odavetette.

– Ma is mész?

– Megyek – mondta Kloé, inkább dacosan, mint kedvesen.

– Mikor unod már meg? Nem bírom fölfogni, hogy mi olyan jó ebben! Ráadásul egy fillért sem kapsz érte.

Megint a régi nóta. Már nyolc hónapja végzi ezt a munkát, és az anyja még mindig nem tudott megbarátkozni vele. Persze társaságban azért másként adja elő. Kloé aranyos kis hóbertjának nevezi, élcelődik rajta, mint aki nem bánja, ám ha kettesben vannak, és apa sem hallja, felvonultatja az összes fegyverét. Mint most is.

– Nem való ez egy fiatal lánynak! Miért nem jársz inkább társaságba? Bulizni, mint a többi lány... – jelentőségteli pillantással végigmérte Kloé telt alakját, aztán felsóhajtott.

– Kezdened kéne magaddal valamit, kislányom! Olvastam egy kitűnő kéthetes diétáról az egyik női magazinban.

– Anya – csapott magasra Kloé hangja. – El fogsz késni!

– Mi? Ja, te jó ég, tényleg! Rohanok!

Kirobogott a lakásból, léptei egyre távolodtak a visszhangos lépcsőházban.

De jó ez a csend...

Kloé egy pillanatig lehunyta szemmel ült a kád szélén, és próbált megszabadulni annak a sajnálkozó,

ugyanakkor kritikusan méricskélő pillantásnak az emlékéitől. Nem volt könnyű. De aztán hirtelen eszébe jutott valami, kihálászta a szatyrot a fürdőkádból, és a csap szélére pakolta a tartalmát.

„Füstös tekintet”, állt a kis doboz tetején. Csodaszép színek! Kloé hosszan elgyönyörködött a harmonizáló szürkés-lilás-mályvaszínű árnyalatokban. És egy pink rúzs, meg korrektor a pattanásaira, és szemceruza, szempillaspirál... sorra szedegette elő a tegnap vásárolt kincseket a zacskóból.

Az összes pénze ráment erre a sok kis vacakra.

Kloé hirtelen valami undorfélét érzett. Persze akár színesre is pingálhatja magát, mégsem valószínű, hogy Krisztián ettől majd felfigyel rá. A szokásos közönyös kedvességgel köszönti majd, miközben Kloé szemhéja négyféle füstös színben pompázik a legkorszerűbb sminkelési technikának köszönhetően.

Na, jó. Ez nem hozzáállás!

Kloé nemrég olvasta egy blogon, hogy a borús gondolatok szinte megteremtik azokat a helyzeteket, amiket olyannyira kerülni szeretnénk. Ezért úgy döntött, hogy inkább játéknak tekinti a dolgot. Még sosem sminkelte ki magát, és most igenis lelkesen és kíváncsian fogja belevetni magát ebbe a titkos női tudományba. És ha Krisztián észre sem veszi, hát tehet egy szívességet!

A dühéből nyert újult energiával fellapozta a magazint az ígésző tekintetről szóló cikknél, és

háromszor is végigolvasta az útmutatót, lépésről lépésre.

A következő tíz perc koncentrált munkával telt. Először a halványabb árnyalat... a sötétebb kívülről befelé... most a kettőt összedolgozni... úgy, ni.

Kloé a tükörbe pillantott, ahonnan egy idegen, füstös tekintetű nő pillantott vissza rá.

Lehet, hogy egy kicsit vastagon kente fel?

Az órájára pillantott. Már nincs idő lemosni, és újratekinteni. Hamarosan kezdődik az etetés! Billy vajon jobban van azóta? És lehet, hogy Emerencia le is fialt az éjjel.

Gyorsan bekente a száját a csillogó szájfénnyel, és elmázolt némi halvány színű port a homlokán virító alattomos pattanáson. Továbbra sem tudta, mit is gondoljon a tükörből rá bámuló nőről. A változás látványos, az igaz, de vajon... előnyös is?

Hát, majd kiderül.

Kloé belebújt a tornacipőjébe, bezárta az ajtót, és bizonytalan léptekkel elindult. Olyan végtelenül hülyén érezte magát.

Az utcán lehajtotta a fejét, és magában imádkozott, hogy egyetlen osztálytársa se jöjjön szembe. Már csak az hiányzik, hogy az alakjára vonatkozó beszélgetések mellé felvegyék a repertoárba a sminkje miatti gúnyolódást is.

És különben is. Hamarosan leérettségiznek, és soha többé nem kell velük szóba állnia!

De az önkéntes munkát nyáron is folytatja. Akkor is, ha Krisztián továbbra is levegőnek nézi. Hiszen ez az egyetlen jó dolog az életében! Az állatok szeretete legalább őszinte. Nincs bennük rosszindulat, nincs bennük hátsó szándék vagy érdek. Jó, a kaját kivéve persze. De különben szívderítően őszinték és egyenesek, épp azok, aminek mutatják magukat.

És még csak festék sem kell nekik hozzá.

Alakváltók

Az iskola lépcsője mellett egy fiatal fiú ácsorgott valami ódivatú harcos jelmezben. A hazafelé induló diákok alaposan megbámulták, a lányok vihogtak, a fiúk egy-két pimasz megjegyzést tettek a megjelenésére, de ő csak bámulta tovább némán és rendületlenül a lépcső tetejét, és várt.

Ha valaki belelátott volna a fejébe, talán meglepődik, hogy mi minden kavarog a nyugalmasnak látszó felszín alatt. Jácint még életében nem volt ilyen zaklatott. És megvolt rá a jó oka. A három ember, akivel össze volt zárva, kezdett az idegeire menni. Rozika és Mihály folytonos civódását szinte elviselhetetlennek érezte. Ilyen adagban már csöppet sem volt vicces. Ennél már csak az viselte meg jobban, hogy mindennek tetejébe Rozika néni még nagyanyai gondoskodásának is céltáblájává tette őt, és mindenáron puha, vetett ágyat és esti meleg kakaót akart készíteni neki. Jácint kijelentette, hogy ő márpedig a szabad ég alatt alszik, mindössze egy takarót kér, hogy ha lehülne hajnalra a levegő, ne kelljen nagyon dideregni a kertben.

Aura felajánlotta, hogy ő is odakint üt tanyát, hiszen hozzá van szokva a szabad ég alatt töltött éjszakákhoz, de Rozi néni hallani sem akart róla. Ragaszkodott hozzá, hogy Aura valamiféle tisztaszobában aludjon, bár Jácint szerint a többi sem volt piszkos, hiszen Rozika néni azonnal kitakarított, miután szusszant egyet a hógömbbe tett pár hónapos kitérője után. Aura végül megadta magát, és elfoglalta a tisztaszobát, mert belátta, hogy a fodros ruhát muszáj lecserélni az alváshoz Rozika néni valamelyik szörnyűséges hálóingére, és a puha vetett ágy a fáradságos napok után mégiscsak jóleső volt számára.

Így hát Jácint, indulásuk óta először, végre egy szemernyi nyugalmat talált a sötétbe borult kertben. Hosszan bámulta a tiszta, csillagos eget, és magában mérleget készített az eddig elért eredményekről.

Lehetne rosszabb is – gondolta, magát nyugtatva. A hógömbbel kapcsolatos hihetetlen és fenyegető történet igaznak bizonyult, de jelenleg legalább viszonylagos biztonságban van a hegy. És a kicsinyítő-nagyító eszközt is megtalálták. Nem lesz gyerekjáték, hogy eredeti helyére vigyék, majd felnagyítsák a hegyet, de így, hogy tudják a módját, a lehetőség legalább adott. És igazán rendesek ezek a külvilági fiatalok. Segítőkészek, pedig semmit sem nyernek azzal, hogy rászánják az időt és energiát az ő támogatására. A Noémi nevű lány egy kicsit néha

mogorvának tűnik... de azért kedves. A fiúk, Kismukk és Vince nagyon értelmesnek látszanak. Ha egyazon világba születtek volna, talán még barátok is lehetnének.

És óriási szerencsájuk volt, hogy az Adrienn nevű nő viszonylag könnyen vette az akadályt... De vajon megbízhatnak benne? Nem fogja elmesélni senkinek, ami történt? Jácint felsóhajtott. Egyszerűen nincsen választása. Muszáj megbízni benne. Mint ahogy a többi külvilági segítőtben is. Hiszen nélkülük nem lenne képes teljesíteni a feladatot.

Na, és persze Aura... Jácint megint érezte a bizonytalanság és a lenyűgözöttség furcsa keverékét, amit a lány váltott ki belőle. Lehetséges, hogy mégis elárulja majd? Talán amikor a legkevésbé számít rá. Gyorsan elhessegette a rémképet. Nem szabad most erre gondolnia, hiszen felemészti az összes erejét és bátorságát, ha küldetés közben elbizonytalanítja magát. És különben is. Aura nagyon lelkesen vesz részt a munkában, jó ötletei vannak, és még ha egy kicsit önfejű is néha, azért végül mindig hajlandó alkalmazkodni a közös döntésekhez.

Jácint órákig fontolgatta a küldetés következő lépéseit. Aura jól mondta: a neheze csak most jön! Először is valahogy össze kell barátkoznia Eszes Bátorral. Utána az állatkertbe kell irányítania, de úgy, hogy a fiú ne is sejtse, hogy titkon befolyásolni

próbálják. És közben sürgősen meg kell találni ezt a titokzatos Kloét, akiről még azt sem tudják, egyáltalán itt él-e a városban. És ha előkerült... Jácint még sosem volt szerelmes, ezért fogalma sem volt, hogyan működnek ezek a dolgok. Hogyan inspiráljon valamit, amit nem is ismer?

Aura talán ismeri. Majd ő segít.

És persze a kövecske. Akarit, ahogy Vincéék nevezik. Vince felajánlotta, hogy a Fejlődés Oltárán feláldozza a saját, akváriumot díszítő követ, de Jácint a fejét rázta:

– Meg van írva, hogy neki magának kell rábukannia, a vadállatok között. Nem nyomhatjuk csak úgy a kezébe!

Vince nem értette, hogy miért nem, és azzal érvelt, hogy az is a Bátor sorsába lehet írva, ha valaki, például Jácint, elejti az állatkertben a követ, ő pedig épp arra jár, és „véletlenül” megtalálja. Ám Jácint csak annyit dünnyögött:

– Te tényleg nem érted.

Vince erre kicsit felhúzta az orrát, de Jácint remélte, hogy gyorsan túltette magát a dolgon, hiszen hamarosan közös akcióba kell lépniük Eszes Bátor albérletében. Aha, már jön is!

Vince letrappolt az iskola lépcsőjén.

– Pont most akart beszélni velem az ofő – lihegte. – Mindig a legjobbkor.

– Mehetünk? – kérdezte Jácint.

Vince bólintott. Először buszra akart szállni, de aztán meggondolta magát, mondván, jobb, ha mégis gyalogolnak, és közben legalább kiokosíthatja Jácintot a tervéről. Arról, hogyan viselkedjen, és mit mondjon Bátornak, hogy mihamarabb a bizalmába férközzön.

Vince egész úton nyomta a szöveget, Jácint pedig egyre növekvő csodálkozással hallgatta. Hogy mik vannak! Enyhe szorongást érzett. Úgy ítélte, hogy alkalmas a szerepre, amit Vince kigondolt a számára, de elég egyetlen rossz szó, és könnyen elárulhatja magát. Hogy nem is az, aki... Bár ha úgy vesszük, akkor talán egy kicsit mégis.

Hamarosan ott álltak egy szebb napokat látott, régi, négyemeletes bérház előtt, melyről nagy foltokban pergett le a vakolat. Vince a kapucsengőgombok melletti feliratokat tanulmányozta. Felujjongott.

– Itt van! Eszes Bátor, 3. emelet 4.

A kapu nyitva volt, így gond nélkül bejutottak a házba. A régi, nyikorgó liften való utazás izgalmait csak egy rövid időre tudták feledtetni Jácinttal, hogy mennyi minden múlik azon, hogy pár perc alatt sikerül-e elnyernie Eszes Bátor rokonszenvét és bizalmát.

A szíve hevesen dobogott. Különös honvágyat érzett a Völgy és az ottani barátai után. Ugyan mit keres itt, ebben az idegen világban, ebben a furcsa

szagú, öreg házban ezzel a vadidegen, szemüveges fiúval? Mi ütött belé, hogy irományt hamisított, csak azért, hogy most egy külvilági fura figurát rávegyen valamire, amit az talán egyáltalán nem is szeretne megtenni?

Igazából Márkusnak kellene most ezen a kopott függőfolyosón lépkednie.

Vince is észrevette, mennyire elcsendesedett.

– Minden oké? – kérdezte.

Jácint nem ismerte ezt a kifejezést, de nagyjából sejtette, mi érdekelheti Vincét.

– Jól vagyok – mondta. – Lássunk munkához!

Vince végigsimította a haját, megigazította a szemüvegét, és megnyomta a 4-es lakás csengőjét.

Néhány másodpercig nem történt semmi. Már-már visszafordultak, gondolván, hogy Bátor talán nem ért még haza, ám ekkor bentől hatalmas robaj hallatszott, ahhoz hasonló, mint amikor ledől egy papírdobozokból rakott torony. Aztán fojtott káromkodás szűrődött ki, majd kulcs fordult a zárban.

Aki az ajtón kidugta a fejét, cseppet sem hasonlított semmilyen reménybeli tudósra. Jácint legalábbis egyáltalán nem így képzelte őt. Hangyási Huba a maga szórakozott, merengő, mégis jóindulatú arckifejezésével sokkal jobban emlékeztetett egy meg nem értett zsenire, mint ez a hórihorgas, unott arcú, félregombolt inget viselő fiatalember, akinek

többnapos borostája és véreres szeme arról árulkodott, hogy valószínűleg napok óta fel sem állt a gép mellől.

– Hozzám? – kérdezte némi unott csodálkozással, és a mozdulatán látszott, hogy úgy véli, itt csak valami tévedés lehet, és mindjárt be is csapja az orruk előtt az ajtót.

– Eszes Bátorhoz van szerencsénk, ugye? – hadarta Vince, mert ő is érezte a veszélyt, és gyorsan betette a lábát a nyitott ajtón. Jácint követte.

– Az vagyok – mondta a fiú, és rosszallóan összevonta a szemöldökét. – Mit akartok? Már nem tartok matekkorrepetálást.

Vince egy pillanatra elbizonytalanodott. Bátor most egy olyan megoldást kínált számukra, ami talán szintén járható út lenne... Matekkorrepetálás. Igen, ez jó. De már annyira részletesen kidolgozta a tervét! Úgy döntött, hogy tartja magát az eredeti ötlethez.

– Ó, elnézést a zavarásért, a nevem Pataki Vince, ő meg itt a munkatársam... ööö... Jácint, és a Kocka Virtuális Játékfejlesztő cég képviselőjében érkezünk hozzád.

– Kocka? – Vince hadarásából Bátornak főképp ez a szó maradt meg az emlékezetében. Meg még egy, ami egy pillanatra kirángatta a krónikus érdektelenségéből. – Azt mondod, játékfejlesztő?

– Újak vagyunk még a piacon – magyarázta Vince nagy hévvel –, de rendkívül dinamikusan fejlődünk. Ugye? – nézett Jácintra sürgetően.

– Igen – felelte Jácint szerencsétlenül. – Nagyon. – Jobbnak látta, ha mást most nem is mond.

– Éééés? – Bátor úgy vélte, hogy bár a két kisrác csúnyán belezavart az Úrfaló végzetének huszonharmadik pályáján alakuló igen szép eredményébe, de ha már így betoppantak, legalább meghallgatja, mit akarnak. – Izé, na. Gyertek beljebb!

A konyhába terelte őket, és rövid tétovázás után megkérdezte, nem kérnek-e valamit, igaz, csak csapvíz van.

Jácint és Vince csapvizet kértek, és igyekeztek úgy helyet foglalni a konyhaasztal melletti szűkös helyen, hogy véletlenül le ne borítsák az elmosogatóra hiába váró edényhalmot.

Vince finoman arrébb tolt egy pizzásdobozt, és a tárgyra tért.

– Nézd, Bátor! – mondta bizalmasan. – Nem fogok sokat kertelni. Az a hír járja, hogy a gépes játékokban te vagy a legjobb a környéken, a mi cégünk pedig éppen ilyen embereket keres. Egy fantasztikus, új stratégiai és harcos játék kifejlesztésén dolgozunk, melyet ő, vagyis Jácint talált ki.

– Aha – Bátor fokozott érdeklődéssel vette szemügyre Jácintot. Van rajta valami fura – gondolta.

Olyan, mintha tényleg most lépett volna ki valami játékból. Harcosnak vagy felderítőnek van öltözve. Még az arca is más... mint aki nem is ebben a világban él.

Bátorban megmoccant a rokonszenv.

– És hogy jövök én a képbe? – fordult újra Vincéhez.

– A fejlesztésben kérnénk a segítségedet – vágta rá Vince. – Természetesen nem ingyen! De az ilyen játékoknál, mint te is bizonyára tudod, rengeteg tesztelésre van szükség. Azt szeretnénk, hogy minél jobb legyen, és egyetlen apró hiba vagy logikátlanság

se maradjon benne. Meg hát... még a tartalmi kialakítás is folyamatban van. Abba is beállhatsz, ha akarsz.

– Mi a játék témája? – dőlt hátra Bátor, mint egy üzletember, aki megérzi, hogy ő van nyeregben. – Az anyagiakról majd akkor beszéljünk, ha érdekesnek találom a témát!

Jácint soha nem bírta elviselni az arroganciát. Kálmos többször is megintette emiatt, és Iringó is figyelmeztette, hogy uralkodjon jobban az indulatain, ám most úgy érezte, hogy közbe kell vágnia. Csak hogy a helyükre tegye a dolgokat.

– Nézd – szólalt meg hidegen –, több tucat jelentkező van a feladatra, úgyhogy ha úgy érzed, hogy nem érsz rá ilyesmivel foglalkozni, nem raboljuk tovább az idődet. – Vincéhez fordult, aki rémült, elkerekedő szemmel bámult rá. – Mehetünk?

Bátor megijedt.

– Jaj, ne már! Nehogy lelépjetek! Persze hogy érdekel a téma... Csak, szóval, vannak vizsgáim, meg minden. De az nem olyan lényeges. Nagyon szívesen részt veszek a fejlesztésben.

Jácint diadalmasan elmosolyodott, Vince pedig lassan kieresztette a levegőt, és megtörölte gyöngyöző homlokát.

– Te vagy a főnök – mondta Bátor Jácintnak, majd viccelődve hozzátette. – És amúgy már a játékhoz öltöztél?

– Pontosan – buzgólkodott Vince. – Jácint éjjel-nappal a játékban él, így hitelesebb az egész, meg jobb ötletei támadnak.

– És miről is szól ez az egész?

– Alakváltó harcosokról. Minden figura valamilyen állat alakját ölti magára, és állatként is küzdenek meg egymással különböző helyszíneken, melyek az adott állat valós körülményeihez igazodnak. Érted, fókaharcos a vízben, majomharcos a dzsungelben, satöbbi. A harcmodoruk is az állatokéra hasonlít.

– Aha, aha... – bólogatott elgondolkodva Bátor. – Nem rossz. És te milyen állat vagy?

– Één? – Jácint egy pillanatra meghökkent. Úgy tűnt, Bátor komolyan gondolja, hogy ő nemcsak kitalálta, hanem át is éli a játékot. Vajon normális egyáltalán ez az ifjú tudóspalánta? Talán még azt is elvárja majd tőle, hogy itt a konyhában alakot váltson?

– Én denevér képében harcolok – bökte ki kis szünet után.

– Sirály! – mondta Bátor, amit Jácint nem nagyon értett, de Vince rátaposott a lábára, így nem merte kijavítani, hogy nem sirály, hanem denevér. Inkább hallgatott.

Szerencsére Vince gyorsan átvette a szót:

– Most annál a lépcsőfoknál tartunk, hogy igyekszünk minél érdekesebb karaktereket kigondolni... csak hát, tudod, nem egyszerű... mert annyi állat van, és nehéz közülük választani.

– Sőt, az sem kizárt, hogy félig állati, félig emberi szereplőink lesznek – tette hozzá Jácint. – Ha van valami jó ötleted, te is becsatlakozhatsz a tervezésbe.

– Tényleg! Ez jó gondolat! – lelkesedett Vince. – Egyébként én már végignéztam szinte az összes állatokkal foglalkozó honlapot, meg vagy negyven állatos könyvet kivettem a könyvtárból, de még mindig hiányzik néhány eredeti karakter.

– Tudod, egészen különlegeseket akarunk – tódította Jácint.

– Jácint ugyanis azt szeretné – fűzte tovább Vince –, hogy minél jobban hasonlítson az alakváltó ember az általa képviselt állat tulajdonságaira. Csakhogy ezeken a netes képeken nem látszik annyira a mozgás meg a kisugárzás... Nehéz így a grafikai munka.

– Igen, és ezért nehéz hozzájuk emberi személyiséget kapcsolni.

– Na, de majd gondolkodunk még...

– Mást sem csinálunk már vagy négy hónapja!

– Miért nem mentek egy kört az állatkertben? – kérdezte Eszes Bátor.

Bingó!

Vince feje tűzvörösre gyúlt a visszafojtott ujjongástól, de Jácint szenttelen, érdeklődő arccal nézett Bátorra.

– Az állatkertben? Hm. Nem is rossz gondolat.

– Sőt, nagyon is jó! – rikkantotta Vince.

– Ezt fogjuk tenni! – mondta Jácint. Felemelkedett a kényelmetlen műanyag székről. – Köszí a tippet! Tudod mit, Vince? Holnap délelőtt elmegyünk az állatkertbe, ihletet gyűjteni.

Vince lassan felemelkedett, de közben kérdő, kétségbeesett arccal nézett Jácintra.

– Neked pedig – fordult Jácint Bátorhoz, egy ifjú játékefejlesztő minden magabiztosságával –, nagyon köszönjük, hogy igent mondtál. Hamarosan felkeresünk, és megbeszéljük a közös munka részleteit.

Bátor is felállt, és az inggombjával babrált.

– Jó, rendben. Köszí, srácok! És... amúgy az van, hogy holnap szombat, és nincs semmi fontos dolgom. Szóval, szerintem akár el is tudnék menni veletek. Lehet, hogy lesznek király ötleteim a karakterekre meg a pályákra, ha látok egy-két nagyvadat, értitek...

31. fejezet

Tűvé tevők

Noémi iskola után elrohant a főhadiszállásra, ahol Aura, Rozika és Mihály már türelmetlenül várták.

– Jácint? – kérdezte Noémi, ahogy körbepillantott a szobában.

– Ó, drágám, Jácintka már biztos Vincével inspirálja az Eszes fiút.

Noémi tétovázva nézett a habos, piros fodrok közt ücsörgő Aurára, és bátortalanul egy nejlonzacskót nyújtott felé.

– Hoztam egy farmert meg egy pólót. Ha gondold. Biztos kényelmesebb lesz ilyesmiben gyalogni. Ja, egy tornacipő is van benne.

Aura belekukkantott a szatyorba, és látszott rajta, hogy épp tiltakozni akar, ám a kíváncsisága végül győzedelmeskedett.

– Felpróbálhatom, ha ennyire ragaszkodsz hozzá.

Mihály az új, barna öltönyében feszengett, ám Rozika néni észrevette azt is, hogy újabban egészen sok időt tölt a tükör előtt, és arcán olykor valami elégedett félmosolyféle suhan át. Arra gondolt, hogy üti még egy kicsit a vasat. Hátha végül sikerrel jár. Ez is

csak amolyan inspirálásféleség – gondolta magában mulatva.

– Mihályom, beugranék a fodrászomhoz is egy kis frizuraigazításra. De persze a Kloé utáni kutatás az első! – nézett Aurára mentegetőző arckifejezéssel.

– Beugorhatsz, Rozi. Én majd addig szétnézek a nyakkendőboltban.

Noémi és Aura egymásra néztek, és kipukkadt belőlük a nevetés. Szerencsére Mihály észre sem vette, épp az inggallérját igazgatta.

– Jut eszembe! – kiáltott fel Rozika. – Noémicske, meg tudnád nézni valamelyik okos kis gépeden, hogy ez a Kloé nevű leány nincs-e véletlenül fönnakadva valamelyik gépek közé szőtt pókhálózaton?

– Mi? – Noéminek kicsit lassan esett le, de végül sikerült kihámoznia a lényegét. Legyintett. – Tegnap este megnéztem a neten, de nem találtam semmi infót. Muszáj lesz összevissza lótni-futni a városban.

Közben Aura átöltözött, és meglepően hasonlított egy hétköznapi, bár természetesen hétköznapiságában is különleges kamasz lányra.

A két lány nyakába vette a várost, elsősorban az oktatási intézményekre koncentrálva. És bár valahogy továbbra sem kedvelték túlzottan egymást, mégis muszáj volt valamiről beszélgetni. Mégsem baktathattak némán egymás mellett. Aura először kifaggatta Noémit a Pantherán átélt kalandunkról, meg arról, hogy hogyan segítette Rozika nénivel

együtt a gömbbe szorult osztálytársakat. Nagyon élvezte a történetet, bár a hegy sorsa azért meglehetősen aggasztotta.

– Ilyen szemétséget! – dühöngött. – Ha ezt Encián meghallja!

– Ki az az Encián? – kíváncsiskodott Noémi. – Az is valami nagymester, mint az a Kálmos, akit Mihály meg Jácint emlegetnek?

– Ja? Aha, igen... egy mester. De Kálmos a főnök persze.

Noémi tovább kérdezősködött, észre sem véve Aura zavart és tanácstalan arckifejezését.

– Szóval akkor te is ilyen inspirátor vagy micsoda vagy?

– Hát, valami olyasmi – válaszolta hosszú hallgatás után Aura. – De még nagyon sokat kell tanulnom.

– És Jácint már befejezte a tanulmányait?

– Ő igen. De neki is ez az első küldetése. Ha elrontja, jó darabig nem küldik ki újra. A képzés egy részét meg is kell ismételnie.

Noémi megborzongott. Micsoda szigor! És milyen teljesíthetetlen feladatok! Mégis, valami titkos, borzongató kalandvágyat érzett: ez igen! Az inspiratori munka érdekesebb, mint bármi más, amiről eddig hallott.

Irigykedve sóhajtott:

– Iszonyú izgi lehet nektek ott a Völgyben élni!

Közben megérkeztek az első iskolához, egy gimnáziumhoz. Délután volt már, de tanárok, szakköri és sportfoglalkozásokról hazafelé igyekvő diákok szállingóztak ki az épületből, így nem volt túlságosan nehéz dolguk. Ám hiába érdeklődtek, senki nem tudott arról, hogy egy Kloé nevű lány járna az iskolájukba. Márpedig egy ilyen nevet nem lehet elteveszteni. De sajnos nem, nem tudnak segíteni...

Kitartóan, ám sikertelenül folytatták a kutatást. Már a lábukat is lejárták, de az általuk felderített városrészben egyetlen iskolában, szakközépiskolában vagy gimnáziumban sem ismert senki Kloé nevű tanulót. Sőt, a főiskolán is nemleges választ kaptak.

Egyre lanyhuló kedvvel folytatták a munkát, és a csevegésre sem jutott már túl sok energiájuk. Némán, sietve rótták az utcákat.

Három órával később pedig rosszkedvűen baktattak Rozi néni háza felé.

Ezalatt az idős pár is tartalmas, élményekben gazdag délutánt töltött el a városban. Természetesen a fodrásznál kezdtek. Rozika néni úgy vélte, hogy bár a Kloé nevű kisleány felkutatása is haladéktalanul fontos, de az ápolt megjelenésnél semmi sem lehet előrébb való. Így aztán óriási riadalmat keltett, amikor betoppant a fodrászszalonba, oldalán egy hosszú, loboncos hajú, mogorva tekintetű öltönyös férfival.

– Rozika néni! – sikoltott fel Mariann, a fodrászlány, és a gurulós székbe rogyott. – Hát elő tetszett kerülni! Lányok! Azonnal gyertek, ezt nézzétek!

A hírré összecsődült a kis sarki fodrászüzlet összes alkalmazottja: a hajmosó lány, a kozmetikus, a műkörmös hölgy meg néhány törzsvendég.

– Csak nem?!

– Te jó ég, Rozika!

– Még ilyen! Mi meg már azt hittük, hogy...

Ölelgették, simogatták Rozikát, és közben leplezetlenül kíváncsi pillantásokat vetettek a kényelmetlenül feszengő, hosszú hajú férfi felé.

Mihály ebben a rózsaszín, virág- és vegyszerillatú, női kacajokkal és pusmogással átítatott légkörben úgy érezte magát, mintha egyenesen a Holdra vetődött volna.

– Odakint megvárlak! – dűnnyögte Rozikának, és már indult volna kifelé, de Rozi néni elkapta a karját.

– Most már bejöttél a csőbe, Mihály! Innen nincs menekvés! – kacarászott. – Lányok, majd mindent elmesélek, de most nagyon sietünk. Csak egy kis igazítás lesz – fordult Mariannhoz. – És hadd mutassam be a khm... a barátomat, Barlangi Mihályt. Neki egy nyírás és szakálligazítás lenne.

– Miii? – Mihály feje vörösödni kezdett, és éppen egy irdatlan dühös szitkot akart kiereszteni a száján, amikor is tudatosult benne, hogy hét női szempár

tapad az arcára felfokozott figyelemmel. Becsukta a száját, és mint egy mártír, úgy fordult a Mariann nevű átkozott nőszemélyhez:

– Hova üljek?

Mariann vidoran Rozikára kacsintott, Mihályt a guruló székbe nyomta, vállára köpenyt kanyarított, és szaporán csattogtatta az ollóját. Rozika közben halk, bizalmas pusmogásba kezdett néhány méterrel a szerelme háta mögött. Mert persze az is nagyon érdekes, hogy hol járt Rozika az elmúlt néhány hónapban, mióta tűvé tették érte a környeket, na de az igazán fontos mégiscsak az, hogy vajon ki lehet ez a férfi?! Bár csak néhány szó szűrődött ki a bizalmas női pletykálgatásból és vihorászásból, Mihálynak ez is épp elég volt.

– Szerintem egész jóképű...

– Ja, nagyon cuki.

– Mindig öltönyben jár? Igazi úriember...

Ilyeneket súgtak-búgtak az asszonyok, miközben Mihály szenvedő arccal figyelte a tükörben, hogyan hullnak le sorjában azok a fain ősz tincsek a padlóra. Rozália ezt nem ússza meg szárazon, az biztos!

Ám a végeredmény még őt magát is meglepte, és amikor a fodrászüzletben tartózkodó összes hölgy hosszasan hízelgett neki a művelet után, úgy döntött, hogy legalább ezt is kipróbálta, és a hajának lesz még ideje bőven visszanoñni. Meg akárhogy is nézi, így talán még jobb vágású, mint annak előtte.

Így aztán a fodrászüzletből egy elégedett Rozika és egy ugyancsak elégedett Mihály távozott, ráadásul csupán egy rövidke órát vett igénye az egész.

– Azért most már iparkodjunk egy szemernyit, Mihályom! – javasolta Rozika, miközben karját a Mihályéba öltötte. Ő is a legszebb ruháját vette fel az alkalomra, bár a cipő kissé szorította, és lehet, hogy a sarka is magasabb volt egy leheletnyivel a kívánatosnál.

Az elegáns, idős pár kényelmes sétával érte el az első felderíteni kívánt iskolát. És közben újabb fél óra telt el.

Az iskola lépcsőjén egy fiatal fiú ücsörgött, lába alatt gördeszkát gurított unottan ide-oda.

– Szervusz, kisfiam! – szólította meg Rozika. – Ebbe az iskolába jársz, szívem?

– Ja – mondta a fiú. – De nem önszántamból.

– Értelek – bólogatott Rozika. – Túl sokat kell tanulni, ugye?

– Rozália! – szólalt meg Mihály valahol a háta mögött. – A tárgyira!

– Persze, persze. Nos, drágám, nem szeretnék hosszan feltartani, mert tudom én, hogy ezeknek a mai fiataloknak mennyi elfoglaltságuk van, például különórák, meg sportkör, meg zongora, meg miegyéb.... Te is tanulsz zongorázni?

– Dehogyan – mondta szemrehányóan a fiú.

– Rozália! – hallatszott a háttérből.

– Nos, igen. Szóval... van-e sok barátod az iskolában?

Mihály egy mozdulattal félretolta Rozikát, és a fiúra reccsent.

– Ismersz egy bizonyos Kloét?

A fiú egy pillanatra megrémült, de az unott közöny gyorsan visszatért az arcára.

– Én ugyan nem.

Mihály már cibálta is odébb a köszönetet rebegő Rozikát, de a másik öt gyerek, akiket ezután megkérdeztek, szintén egybehangzóan azt állította, hogy

nem ismernek semmilyen Kloét, és egyáltalán: milyen név ez egyáltalán?

A következő iskolát újabb huszonöt perces kényelmes séta és tipegés után érték el. Az épület körül már nem lézengett senki, csak egy takarítónő szorgoskodott a kapu előtt. Rozika szomorúan állapította meg, hogy bizony, alaposan benne járnak már a délutánban, és még további öt iskolát kellene feltrépezniük.

– Jácintka biztos haragos lesz – mondta a kezét tördelve.

– Majd adok én neki! Még hogy haragos! – hóbörögött Mihály. – Mára ennyire futotta! Holnap délelőtt folytatjuk!

– Jaj, Mihály! Hát holnap már a szerelemnek kell lángra gyúlnia, hiszen tudod!

– Majd lángra gyúl délután! Délelőtt előkerítjük a leányzót, délutánra megszervezzük a találkozást! Bár én mondom neked, igen csekély az esélye, hogy ezek ketten egymásba szeretnek.

– Honnan veszed, Mihály? Hiszen nem is ismered őket!

– Nekem pont elég az, amit eddig hallottam róluk! Rozika szívében, miközben hazafelé ballagtak, némi halvány remény gyúlt.

– Különben meg az is lehet, hogy a kisleányok közben megtalálták Kloét! Hiszen olyan ügyes mindkettő! Jaj, csak össze ne vesszenek...

– Már miért vesznének össze? – nézett nagyot Mihály.

– Nem is tudom. Női megérzés ez, nem több. Valami kis feszültség lappang a mélyben... ha jobban megfigyeled, te is érezheted.

– Engem az ilyesmi egyáltalán nem érdekel, Rozi – zárta rövidre Mihály. – Na, meg is érkeztünk.

Rozika kapuja előtt már ott ácsorgott a két lány, de az arcukról nem sugárzott derű. Az utca túlsó végén épp akkor fordult be Jácint és Vince. Ők lelkebbnek tűntek, szinte rohantak feléjük.

– Már csak Kismukk hiányzik – mondta Noémi.

32. fejezet

Eközben az állatkertben

Nem szeretek duzzogni, de néha azért muszáj.

Igyekszem is gyorsan túlesni rajta, csak az a baj, hogy nem mindig sikerül.

Vince egy áruló, ezt ki kell jelentenünk. Mindig az erősebbhez, a vezérhez húz. Én csak akkor vagyok jó barátja, ha éppen nincsen más kéznél. És igenis, egyszer majd meg fogom neki ezt mondani. Nem a küldetés ideje alatt, de utána mindenképp.

Hogy ki fog guvadni a szeme! Meg majd hablatyol összevissza, hogy félreértem, meg túlságosan mellre szívom a dolgokat.

Áruló!

Különben meg egyedül is jó sétálgatni az állatkertben. Már ha az ember nem keresgél egy kis kavicsot az irdatlan nagy területen. Egy tűt a szénakazalban!

Keressék meg maguknak! Jöjjön az a nagy hőspirátor, Jácint, és bogarássza végig az egészet! Vagy jöjjön a fura Aura, és futkározzon fel-alá a fodoros ruhájában:

– Megtaláltam! Ollé!

Nem fogják megtalálni.

Ezen a helyen képtelenség bármit is megtalálni. Még ha egy állatot keresnének, mondjuk, egy majmot vagy vízidisznót, az oké. Na, de egy kis darab kavicsot?! Ennek a küldetésnek pont ez a gyenge pontja, és éppen ezen a ponton fogják elbukni. Fogjuk.

Na, és persze ki lesz a hibás?

Naná, hogy én! Hiszen a gömbből kiszabadultak, megtalálták Noémit, sikerült az átméretezés, becserkészték Eszes Bátort – és hol akad el az egész folyamat? Hát persze! Kismukk nem találta meg a követ!

Tehetnek egy szívességet.

Milyen jó fejek a makákók. De jól elvannak! A világon semmi gondjuk nincs. Csak legyen elég kaja, és kezdődhet a mulatság!

A flamingók sem izgatják magukat különösebben. Csak állnak egyik lábukról a másikra. Hova sietnének? És hát a víziló... aha, látom, kiadós volt az ebéd... phű, de büdös!

Jópofák ezek a madarak is. De most nincs kedvem elolvasni azt a hosszú leírást a ketrecükön, nekem a földet kell bámulnom. Már vagy másfél órája keringek itt, és bámulom a földet.

Jó sokba került a belépő. És a zoocsemegére kiadtam a maradék pénzemet is.

Mindezt miért?!

Oroszlán, tigris, párduc, puma. Medve, farkas, muflon, vaddisznó. Szurikáta, teknősbéka, zsiráf. Már fejből tudom, ki merre lakik. De ügyet sem vetek rájuk. Én a földet bámulom. Néha benézek a bokrokba. Vagy az itatókba... nem csillog-e ott valami.

Még tíz percig sétálok, és hazamegyek! Haza én!

Talán bolond vagyok? Járkálok itt körbe-körbe, és egy csomó pénzért bámulom a földet. Inkább otthon bámulom a szobám falat. Dühöngeni úgy is lehet, és az legalább ingyen van.

– Oh, elnézést!

A sípcsontom! Hát nem tud vigyázni ez a szerencsétlen csaj?!

A molett, szőke lány fülig vörösödött, és elkezdte visszapakolni a talicskába az imént kiborult, véres húscsacfatokat. Az állatkerti alkalmazottak zöld ruháját viselte, és volt valami egészen furcsa az arcán... talán a szeme? Mintha sötét színű patakok folytak volna lefelé a szeméből.

Rám sem nézett, csak szedgette a ragadozók vacsoráját a földről, és pakolta vissza mindet a talicskába, bár közben azért megpróbált

egy kicsit szabadkozni, látva, hogy fél lábon ugrálok a fájdalomtól.

– Elnézést, nem vettelek észre! Nagyon fáj? Bocsánat... nem figyeltem. Jaj, istenem, ugye, nem tört el?

Kicsit még sajnáltathattam volna magam, de mégsem tettem. Valahogy végül én sajnáltam meg őt. Olyan bárgúnak és tehetetlennek látszott.

– Semmi gond, megvagyok – mondtam, és hogy bizonyítsam a szavaim igazát, letettem a fájós lábamat a földre.

– Örülök – mondta megkönnyebbülten, és elmosolyodott. Így azért már sokkal kedvesebbnek látszott, csak azok a nedves, sötét csíkok voltak olyan furák az arcán.

Ahogy felegyenesedett, mentemben még rápillantottam a pólójára tűzött névtáblára. Aztán még egyszer. És még egyszer, újra.

Igen. Nem tévedés!

Ez ő!

Kloé.

Újra a főhadiszálláson

Mire odaértem, már mindenki Rozi néni apró, de annál zsúfoltabb nappalijában nyüzsgött, evett és kiabált. Egymás szavába vágva mesélték az élményeiket, ki lelkesen, ki letörten a siker vagy kudarc függvényében. Vince, az áruló szeme csak úgy csillogott a szemüveg mögött. Jácint azonban, látva a lányok letört arc kifejezését, nem osztozott az optimizmusában.

És akkor megpillantottam az idegen férfit. Valakire emlékeztetett, de egy hosszú percre nem tudtam rájönni, hogy kire. Amikor végre összeraktam a képet, meglepetésemben felkiáltottam:

– Ma... maga az?

Mihály büszkén elmosolyodott, és megigazította az öltönye zsebébe tűzött fehér rózsát, amit az imént szakított le Rozi néni elvadult kertjének egyetlen még díszlő bokráról.

– Jól látod, fiam! Én vagyok. – Ahogy vijjogva felnevetett, és előtűnt a hiányos fogsora, már újra a régi volt.

– Jó, hogy jössz – mondta Jácint. Jól érzektem, hogy volt némi szemrehányás a hangjában? Igenis, direkt késtem tíz percet!

És úgy döntöttem, hogy a titkossal majd csak a végén rukkolok elő. Megérdemlik!

Közben egy picit azért szégyelltem magam, de hát olyan izgalmas volt úgy hallgatni őket, hogy én közben már tudtam: igazán felesleges parázni, minden oké, és jól haladunk.

A beszámolót Noémi kezdte. Bizonytalanul Aurára pillantott, aki unottan csavargatott egy rézvörös fűrtöt, és kifelé bámult a kihalt utcára. Úgy tűnt, lélekben máshol jár.

Jácint bosszúsan pillantott felé, de aztán figyelmét Noémi beszámolójának szentelte.

– Minek ragozzam? – mondta Noémi. – Nem találunk meg. Az összes ránk bízott iskolát végigjártuk, de senki nem ismert semmilyen Kloét, legfeljebb Zoét vagy Noét, de az még fiú is ráadásul.

Aztán Rozika vette át a szót.

– Az a helyzet, Jácintka, hogy mi sem bukkantunk Kloécska nyomára. Nos... khm... az is igaz, hogy egy-két intézmény még hátravan.

– Egy vagy kettő? – vonta össze a szemöldökét Jácint.

– Öt – mondta gyorsan Rozika, majd sietve folytatta. – De hidd el, drágám, holnap reggel még iskolakezdés előtt végigjárjuk őket! – Körbepillantott a szobában. – Szétosztjuk egymás közt a maradékot, és már kora reggel tudni fogjuk, hol találjuk Kloét!

Hirtelen megsajnáltam őket. Arra gondoltam, hogy mégsem várok tovább. Elmondom nekik, hogy hol találják.

– E... elnézést – kezdtem, de Jácint elutasító kézmozdulatot tett. Látszott, hogy nagyon dühös.

– Bocs, Kismukk, de ezt tisztázni szeretném! – Felváltva bámulta Mihályt és Rozikát. Nem tudom, mi lehetett a pillantásában, de a két öreg lesütötte a szemét.

– Ha jól értem – mondta Jácint –, fodrászra azért jutott ideje mind a kettőjüknek. A feladatot viszont éppen csak elkezdték...

Mihály föl pattant, a szeme szikrákat szórt.

– Na, ide figyelj, te kis taknyos...!

Jácint is felugrott, és félt volt, hogy mindjárt egymásnak esnek. Vincével kétoldalt gyorsan elkaptuk Jácint karját, ezalatt Rozika Mihályt csitította.

– Drágám, ne idegeskedj! Nem szabad! Hallgassuk meg Jácintka szemrehányásait! Utána biztosan jobban fogja érezni magát.

– De én nem! – bődült el Mihály, aztán továbbra is emelt hangon folytatta, de legalább már nem lóbálta az öklét.

– Fiam, akár meg is köszönhetnéd a menyasszonyomnak meg nekem, hogy részt veszünk a francos küldetésedben! Más inspirátorok egyedül dolgoznak, te meg azt hiszed, hogy hat embert

ugrálthatatsz kényed-kedved szerint?! Hát nagyon tévedsz, te kis...

– Elnézést... – próbálkoztam újra, de Mihály egy kézmozdulattal félresöpörte a szándékomat.

– Most én beszélek!

Én hagytam volna, hadd beszéljen, ha annyira akar, Jácint viszont nem hagyta.

– Álljon meg egy pillanatra! Ez így nem tisztesleges! – mondta egészen halkán. De ezúttal nem pattant föl, és valami hideg nyugalom áradt belőle. Mindenki elhallgatott.

– Nézze – mondta lassan, mint aki egy gyengeelméjűnek beszél –, én nem kértem a maguk segítségét, sőt, hogy őszinte legyek, inkább megrémültem attól, hogy maga lesz a legfőbb támaszom. – A kényelmetlenül fészkelődő, szomorúan pislogó Rozikára ezúttal nem tett megjegyzést. Sőt, Aurára sem. – Viszont ha egyszer elvállalták a feladatot – folytatta –, és én bizalmat szavaztam maguknak, akkor azt hiszem, elvárhatom, hogy ezzel ne éljenek vissza!

Jácint szeme különös fénnel csillogott. Aura és Noémi szájtátva bámulták, sőt Vince is, csak az ő arcán több volt az irigység, mint a csodálat.

– Okoskodni, azt persze tudsz – morogta Mihály, és még folytatta volna, de Rozika csillapítóan a karjára tette a kezét.

– Igazad van, Jácintka. Ezt bizony elrontottuk. Szívem, én vállalom érte a felelősséget. Tudod –

mondta mélyen –, annyira régen tartózkodtam civilizált körülmények között – jaj, nehogy félreérts, a Völgy igazán bűbajos hely! –, szóval elcsábultam egy kis pletykázkodásra, frizuraigazításra. De amit az előbb mondtál, az színigaz, és most már nagyon-nagyon bánt...

– Mindegy, tessék hagyni! – morogta Jácint. Majd Mihályra nézve újra keményebbé vált a pillantása. – Csak arra gondoltam, jobb, ha újra tisztázzuk a szerepeket.

– Kristálytiszták – mondta gyorsan Rozika. – És ha már itt tartunk, talán térjünk is rá a kristály ügyére, mert az is fontos, nemde?

– A kövecskére gondol?

– Arra, hogyne!

– De hát még ez a Kloé sem került elő! – kiáltotta kétségbeesetten Jácint. Az iménti varázslat szertefoszlott, és ismét egy aggodalmas arcú kamasz fiú volt, aki túl nehéz feladatot vállalt magára.

– Az a helyzet... – kezdtem, de ezúttal Noémi szakított félbe.

– Oké, holnap reggel a maradék öt iskolában kezdünk. De mi van, ha nem is jár iskolába? Mondjuk, már dolgozik? Akkor hogyan tovább?

– És holnap szombat van, elfelejtetted? Nincs tanítás – közölte Vince.

– Hú, tényleg! Ez így nagyon gáz.

– Pillanatnyilag még én sem tudom, hogyan tovább – ismerte be Jácint. – Van valakinek valami ötlete? – Tanácstalanul bámult körbe, de mindenki a fejét rázta. Mihály tüntetően nem válaszolt, Aura pedig ismét az ablakon bámult kifelé.

Na, végre, most talán szóhoz jutok!

– Van öö... ötletem – mondtam.

– Van?! – meredt rám Jácint, bántó hitetlenkedéssel.

– Illetve me... megvan!

– Mi van meg?

– Nem mi. Ki. Hát ő! K... k... Kloé.

Jácint rám bámult, meg a többiek is, és kivétel nélkül nagyon buta arcot vágta.

– Mit beszélsz, Kismukk? – Elsőként Vince tért magához. – Hogy megvan Kloé? Ezt mondog?

– Igen. Megtaláltam. – Miközben ezt mondtam, úgy bámultam Vincére, hogy abban benne volt, hogy látod-látod, te áruló, ha velem jöttél volna, sokkal nagyobb dicsőséget arathatnál most le. Vagyis lehet, hogy nem volt benne, de én így éreztem.

– Mondjad már! – Noémi türelmetlenül rángatta a pulóverem ujját. – Kismukk! Az örületbe kergeted az embert!

– Az állatkertben dolgozik – mondtam tárgyilagosan. – Va... valami önkéntes lehet.

– Vannak ilyenek – bólogatott Noémi.

– Kövérkés. Szőke. E... elég fura az arca. És... és nyers húst tol ta... talicskán az állatoknak.

– Ez rendkívül biztatóan hangzik – jegyezte meg Mihály.

– Miért furcsa az arca? – érdeklődött Aura. Most először szólalt meg a tanácskozás kezdete óta.

– Csi... csikos. Fekete csikos.

– Talán zebrának képzeleli magát – poénkodott Vince.

– Köszönöm, Kismukk! – mondta hálásan Jácint. – Erre nem is gondoltunk. Hogy köze lehet az állatkerthez. Pedig a szövegből akár ki is hámozhattam volna.

– Persze, ha látnok lennél – mondtta Aura.

Rozika egy ideje már hallgatott, de most újult erőre kapott.

– Kicsi Muck – mondtta, és úgy nézett rám, hogy attól féltem, mindjárt meg is puszil. – Hogy te milyen nagyon ügyes kisfiú vagy! Gyorsan összedobok valami finomat! Vettem tegnap tojást meg miegyebet. Ezt meg kell ünnepelnünk!

Azzal kiment a konyhába, hogy megkeverje a piskótatésztát. Részéről az ügy ezzel el is volt intézve. Megvan Kloé, minden oké.

Jácint viszont újra rátalált a rá rótt szerepre.

– A tervem a következő – kezdte megfontoltan. – Holnap három csapatra oszlunk, és ellátogatunk az állatkertbe. Ott pedig mindent megteszünk, hogy ez a két ember, Bátor és Kloé találkozzon egymással. – Elgondolkodott. – És azt hiszem, ennél többet nem is igen tehetünk.

– És milyen csapatokra gondolsz? – érdeklődött Noémi.

– Az első csapat Bátort kíséri, ez adott. Vince meg én megyünk vele, és közben mindenféle alakváltó hüllőemberekről beszélgetünk. – Halványan elmosolyodott, aztán kissé óvatossá vált az arca, ahogy folytatta.

– Rozika néni és Mihály esetleg, de csak ha nem nagy teher, sétálgató nyugdíjas párként álcázhatnák magukat. És te, Noémi, te lehetnél az unokájuk.

– Mii? – Noémi azt hitte, rosszul hall.

– Ez így egy igen erős csapat lenne – mosolygott rá Jácint.

Aurával egymásra bámultunk. Még csak nem is nagyon váltottunk egymással szót, mióta megjelentek a világunkban. Tényleg mi ketten alkotjuk a hármas csapatot?

– Ti lesztek az összekötők. És legfőképpen a ti dolgotok lesz Kloé követése. Hiszen egyelőre csak te ismered, Kismukk. Tényleg, hogy ismerted fel?

– Nem volt nagy ügy – vontam vállat. – Volt rajta fe... felirat.

Állatkerti szerelem

Azt hiszem, az ilyenre mondják, hogy gyönyörű, napsütéses szombat délelőtt volt, a madarak énekeltek, langyos májusi szellő fújdogált, satöbbi. Az állatok is élvezték a kellemesen meleg napokat, legalábbis úgy tűnt.

Én már kicsit untam ugyan az állatkertet, és álomban is lerajzoltam volna a kifutók sorrendjét, de mióta egyes-egyedül megtaláltam Kloét, azóta jócskán megnőtt a tekintélyem a csapatban. Jácint nagyon kedvesen osztotta ki az Aurával közös feladatunkat.

– Kismukk – mondta –, már így is sokkal jövök neked. De ha van kedved, és ma is rászánnád a délelőtöt a küldetés támogatására, annak nagyon örülnék!

– Persze, van kedvem – mondtam, bár egy kicsit tartottam attól, hogy miről fogok Aurával beszélgetni. Olyan szép és furcsa egyszerre, és néha ugyan nagyon kedves, de amikor meg nem, akkor viszont nagyon nem.

– Hozd magaddal, légy szíves, a telefonodat, és mindig jelezd Vincének, hogy merre jár a lány! Mi meg majd igyekszünk arrafelé terelni Bátort.

– És mi mit csináljunk? – kérdezte kicsit sértetten Noémi. Úgy érezte, hogy képességén aluli feladatot kapott azzal, hogy nagyszüleivel, az elegáns idős párral karöltve kell sétálgatnia az állatkertben.

– Ti vagytok a legrugalmasabban bevethető csoport – magyarázta Jácint. Talán megérezte Noémi elégedetlenségét. – Ha sehogy sem akar összejönni a találka, akkor ti, mint látogatók, megkérhetitek Kloét, az állatkerti alkalmazottat, hogy segítsen valamiben, és így a megfelelő helyre irányíthatjátok őt. Szóval nagyon is fontos szerepetek van.

Noémi némileg megnyugodott, és megígérte, hogy még masnit is köt a copfjába, hogy minél jobban harmonizáljon úri nagyszüleivel.

Mihály, bár nyílt lázadást nem tanúsított, de jó szokása szerint dohogott.

– Akár közös ketreche is bezárhatjuk őket, ha nem gyullad meg az a bizonyos szikra – mondta, aztán Rozikára kacsintott, aki azonnal elpirult. Erre mindenki gyorsan máshova nézett.

Az viszont azért egy kicsit meglepett, hogy Aura nem farmerben és pólóban érkezett az állatkerthez, hanem a piros fodros flamencoruhájában. A hajába tűzhető rózsát sem felejtette otthon. Bátran állíthatom, hogy az állatkert bejáratánál mindenki őt bámulta.

– A bikával majd jó lesz vigyázni – figyelmeztettem előzékenyen, de ő csak nevetett.

Megvettük a jegyet, és bementünk. Aztán a megbeszéltek szerint rácsörögtem Vincére.

– Minden oké – mondta. – Már húsz perce itt vagyunk. Bátor egész jól rajzol, és rengeteg jegyzetet készít. Azt hiszem, totál be van lelkesedve. Főleg Jácintnak dumál, mert teljesen bevette, hogy ő egy híres játékfejlesztő. Jácint eddig nem bukott le, de néha látom a fején, hogy fogalma sincs, miről dumál Bátor... Olyankor közbelépek.

– Elindulunk, és megkeressük Kloét – mondtam neki. – Ha megvan, hívlak.

Sietve szedtük a lábunkat Aurával. Egy kicsit bosszankodtam, mert odabent is óriási feltűnést keltett. Pedig ezt jó lett volna valahogy elkerülni. Nemsokára megpillantottunk néhány zöld egyenruhás állatkerti önkéntest, de Kloé nem volt köztük. Hirtelen rémület hasított belém: mi van, ha ma szabadnapos?

De már nem volt idő a tépelődésre, bízunk kellett a szerencsében. Hiszen Eszes Bátornak órákon belül szerelembe kell esnie, nincs mese!

Aztán hamarosan szembesétált velünk egy különösen idilli jelenet. Napernyőt tartó elegáns idős dáma közeledett. Egyik oldalán sárga ruhás, rózsaszín szalagokkal ékesített copfot viselő lány kísérete, másik oldalon egy jóvágású idős gavallér karolt belé. A lány elég szenvedő arcot vágott, és amikor megpillantott minket, csak egy szemöldökráncolás árulta el, hogy őt is meglepte Aura öltözete. Nekem

meg odaintett a szemével. Hamarosan az öregek is észrevettek minket. Ám a megbeszéltek szerint nem adtuk semmi jelét annak, hogy ismernénk egymást. Sem Bátorinak, sem Kloénak nem szabad még csak meg sem sejtienie, hogy éppen inspiráció hatása alatt állnak.

Még vagy tíz percig róttuk az ösvényeket Aurával, mikor végre ránk köszöntött a szerencse. Amikor végre észrevettem, Kloé épp az egzotikus madarak ketrecét takarította, röviden papagájjakát lapátolt.

– Ott van! – mutattam Aurának, aki leplezetlen kíváncsisággal indult meg a lány felé.

– Mit csinálsz? – kérdeztem elképedve, mert Aura rövidesen már a madárketrec rácsaiba fonta az ujját, és onnan nézett lefelé Kloéra.

Kloé valami élénkpirosat látott a szeme sarkában mozogni, és felkapta a fejét. Gyorsan hátraugrottam. Talán megbolondult Aura? Nem szabad, hogy Kloé most meglásson engem! Hiszen tegnap találkozott velem, és feltűnő lenne, ha újra itt sétafikálnék körülötte.

Legnagyobb rémületemre Aura nem elégedett meg azzal, hogy közletről megnézte magának Kloét. Úgy döntött, beszédbe is elegyedik velem. Én meg a ketrec sarkához húzódva hallgattam tehetetlenül.

– Ez nagyon ganéj munka – közölte Aura hűvosollyal. – Jobbat nem találtál magadnak?

A szívem majd kiugrott a helyéről. Mit csinál? Nem értettem, vagy nem akartam érteni.

Mit akarhat Aura?

Kloé guggolásból nézett fel rá. Az arca ma ugyan nem volt csíkos, de Aura szavainak hatására tűzvörösre gyúlt.

– Én szeretem az állatokat. És ez is a velük való munka része – mondta halkán.

– Igen, van olyan, akinek csak ez jut... – mondta mélázva Aura. – Ha egy nő nem elég szép, vagy nem elég okos, akkor még mindig elvégezheti azokat a munkákat, amire senki más nem hajlandó.

Nem akartam hinni a fülemnek! Aura épp azon dogozik, hogy elrontsa a küldetését! Úgy látszik, valamiért a fejébe vette, hogy összetöri Kloé amúgy is ingatagnak tűnő önbizalmát.

A telefonom után kaptam, hogy felhívjam Vincét. Jácintnak értesülnie kell erről! De Aura a szeme sarkából meglátta a mozdulatomat, és kiváló ötlete támadt.

– Á, gyere csak, Kismukk, itt egy régi ismerősöd – mondta, és elkapta a karomat. Kloé most felém fordult, és nekem épp csak annyi időm maradt, hogy elfordítsam a fejemet. Minden erőmet összeszedve kitéptem a karomat Aura vékony, de erős ujjainak szorításából, és, minek szépítsem, menekültem, mint az űzött vad.

A fejemben egy mondat dobolt: Aura elárult minket!

Aura elárulta Jácintot!

Hát hogy lehet ez?

Mit sem tudtam arról, hogy Aura nemrég még szabotőr volt, hiszen ezekről a részletekről meg az átállásról egyetlen szót sem ejtett senki az elmúlt napok során. Rohantam hát, ahogy csak bírtam, hogy mihamarabb figyelmeztethessem a többieket.

Futás közben rácsörögtem Vincére, de úgy éreztem, annyira ideges vagyok, hogy ebből csak valami szánalmas dadogás lesz. Akkor szerencsére megláttam Noémit. Egy fagyit nyalt búbánatos képpel, miközben Rozika és Mihály önfeledten bámultak egy szerelmes vízilópárt.

– Mi van?! – ugrott fel rémülten, ahogy meglátott. – Mi van, Kismukk? Mi bajod? És hol van Aura?

– Á... á... áruló! – csak ennyit bírtam kinyögni, de Noémi, aki a gyors döntések embere, már kapott is a telefonja után.

Rozika és Mihály fejcsóválva szemlélték minket, hiszen megszegtem a szabályt: kapcsolatot létesítettem a kettes számú akciócsoporttal. De ez most vészhelyzet volt.

Közben Noémi telefonált. A saját, jellegzetes stílusában.

– Vince, figyelj! Baj van. Kismukk azt mondja, Aura áruló. Mondd meg Jácintnak! Nem, Aura nincs

itt, és amúgy is, megint a piros ruhájában van... Miért baj? Hát, mert megbeszéltük, hogy nem kelünk feltűnést! Igen, Kismukk úgy néz ki, mint egy eszelős, de mindjárt kiszedem belőle, mi történt... Most csak mondd meg Jácintnak! Vigyázatok Aurával! Valamire készül... Nemsokára hívlak!

Kinyomta a telefont, miközben a másik kezében tartott málnafagyi végigfolyt az illedelmes sárga ruháján.

Mint a vér – gondoltam, mert kábé ennyi értelmes gondolat maradt a fejemben.

Rozika és Mihály sem vigadoztak már. Döbbsen meredtek Noémire.

– Én szoltam – csóválta a fejét szomorúan Rozika. – Mondtam Jácintkának, de nem hitt nekem. És te sem, Mihály.

Mihály kiköpött oldalra.

– Szabotőrök – mondta. – Romlott egy népség! Ördögfajzat, mindahány!

Noéminek csörgött a mobilja, Vince jelentkezett. Noémi figyelmesen hallgatta, és amikor lerakta, továbbította az utasításokat.

– Jácint azt mondja, legfontosabb, hogy most Kloé közelében maradjunk. Ha megtaláltuk, szóljunk nekik, és arrafelé terelik Bártort. Egy percet sem vesztegethetünk!

– A pa... papagájoknál volt... és lesz is még egy darabig... Sok ott az ü... ü... ürülék – mondtam, mert

végre némi levegőhöz jutottam a rémület meg a rohanás után.

Noémi gyorsan felhívta Vincét, és közölte vele Kloé tartózkodási helyét.

– Mi is sétáljunk arra! – javasolta, miután kinyomta a telefont.

Eszes Bátor épp egy rokonszenves tapírról készített vázlatokat. Kicsit zavarta, hogy Vince és Jácint annyit sutyorognak a háta mögött, és azt sem értette, miért telefonál egyfolytában Vince, ahelyett, hogy ötleteket gyűjtene az alakváltók karaktereihez.

Mondjuk, például egy tapírember... az valami egészen különleges lenne... Bár az is lehet, hogy a tapír nem túl harcos állat. Hát, akkor most az lesz. Egy játékban nem létezik lehetetlen!

Bátor gyorsan felskiccelt egy tapírharcost.

Boldog volt. Hirtelen annyira távolinak tűnt minden, ami rossz. Az iskola, a bukások, a le nem tett vizsgák, az üres zsebe, szülei szemrehányó arca... Végre olyasmit csinálhat, amit szeret! Amihez ért. Tegnap ez a két fiú új perspektívát adott neki: hogy is nem jutott eddig az eszébe, hogy játékfejlesztő legyen? Hiszen a pályákon nincsen ellenfele, és az összes létező játékot ismeri! Hogy lehetett ilyen vak, hogy nem vette észre, az ő sorsa a játékfejlesztői karrier? Lám, a tehetség végül elnyeri a jutalmát...

Ki sem kellett lépnie a lakásból, házhoz jöttek könnyörögni, hogy dolgozzon nekik.

Bátor önbizalma tegnap délután óta jelentős pozitív átalakuláson ment keresztül. Újra volt értelme az életének, újra voltak céljai, és végre igazán büszke lehetett magára. Éjszaka meg is tervezte a játék koncepcióját... majd megbeszéli ezzel a Jácinttal is. Aztán majd anyáékkal is beszélni kell... Hát, az keményebb dió lesz, de előbb-utóbb majdcsak megbékélnek.

Közben elkészült a tapírharcos. Bátor megmutatta Jácintnak.

– Hogy tetszik?

– Nagyon jó! – mondta Jácint, de mintha nem is figyelt volna igazán. – Figyelj, Bátor, van egy ötletem! Mi lenne, ha repülő állatharcosok is lennének? Menjünk át a madarakhoz, biztos találunk ott is érdekes dolgokat!

– De hát itt még nem végeztem – mondta Bátor, és jobban megszemlélt egy tarajos sült. – Azt nézd! Micsoda fegyverek! – Már rajzolta is a sülharcost a vázlatfüzetébe. Szemében vad tüzek égtek. – Hú, de király lesz!

Jácint és Vince aggodalmas pillantást váltottak. Ez a Bátor nem kifejezetten kezes bárány. Nagyon nehéz inspirálni, hiszen kizárólag a saját feje után megy. Jácint sóhajtott. Valószínűleg ilyenek a nagy

tudósok. De ők most nem érnek rá pepecselni. Kloé a madaraknál van, és ezeknek valahogy találkozniuk kell.

Jácint fejében gyors terv alakult arról, hogy Bátor lerajzolhatja egy papagájharcost, miközben esetleg elbeszélgethetne ezzel a Kloével a papagájokról. Ez kiváló lehetőség lenne! Csak fejezze már be azt a tarajos sült!

Na, végre!

– Indulhatunk! – nézett fel a papírjaiból Bátor. A következő pillanatban elhallgatott, és kimeredt szemmel bámulta az előttük kanyargó állatkerti ösvényt.

Az ösvényen egy jelenés közeledett. Bátor legálábbis annak látta.

A jelenés égővörös fodrok közt lebegett, és repkedő rézvörös hajában egy rózsa nyílt. Az arca pontosan olyan volt, mint a Sötét Város Királynője című játékból a királynőé. Talán éppen onnan érkezett.

Az utóbbi napokban különös dolgok történnek vele. Némelyik egészen valószínűtlennek tűnik.

Mint például az, hogy a Sötét Város Királynője éppen őrá mosolyog.

Bátor bizonytalanul sandított a társaira. Vince és Jácint rémülten meredtek a királynőre. Úgy néztek ki, mintha épp most fagyott volna meg az ereikben a vér. A királynő meg csak mosolygott, és jött, úszott a piros habokban, egyre közelebb.

Nem tévedés, én vagyok az, akire mosolyog – gondolta Bátor, és görcsösen szorította a vázlatfüzetét.

Jaj, mindjárt ideér!

Valahonnan a messzi távolból mintha Jácint hangja szólna a háta mögött:

– Gyere, Bátor, menjünk a madarakhoz!

Milyen madarakhoz?

A királynő most már előtte áll. Mond valamit. Valamit, ami úgy hangzik:

– Szia, Bátor! Nagyon-nagyon örülnék, ha rám tudnál szólni néhány percet!

Most Vince előrelép, és megismétli:

– Bátor, gyere, sok dolgunk van!

Miről beszél vajon?

A királynő mosolyog, és megkérdezi:

– Nos, mi a válaszod? Remélem, nem utasítasz vissza!

– Én? – hallja magát Bátor, valahonnan messziről.

– Nem, dehogyis... illetve... miről is van szó?

A királynő most Jácindra villantja a mosolyát, fenéges és diadalmas, mint egy vérbeli uralkodónő. Jácint dermedten áll, úgy, mint aki kísértetet lát. Aztán a királynő újra Bátorhoz fordul.

– Te vagy Eszes Bátor, ha nem tévedek. Azonnal felismertelek! Én egy számítógépes játékokkal foglalkozó új magazin riportere vagyok, és ahogy megláttalak, éreztem, hogy itt a nagy lehetőség! Szeretnék veled interjút készíteni!

– Ho... hogya – dadogja Bátor. Az élet egyre valószínűtlenebb fordulatokat vesz mostanában.

– Nézd csak, ott van egy büfé! Az egyik asztalhoz le is ülhetnénk. Meghívlak egy kávéra... És közben elbeszélgetünk.

– Bátor, mennünk kell! – hallja most megint Jácint hangját.

Végre magához tér.

– Bocs, fiúk – néz rájuk suta kis félmosollyal –, de a hölgy olyan kedvesen kér, hogy erre nem mondhatok nemet. Milyen magazint is mondott?

– Újak vagyunk még – tér ki a válasz elől Aura. – Akkor mehetünk?

– Naná!

Aztán Bátor még odaszól a partra vetett halként tárogó Vincének.

– Rád csörgök, ha végeztünk!

És Bátor máris szerelmes. Úgy lépked a nő mögött, mintha lebegne, vagy táncolna. Jácint egy pillanatig bémultan bámul utánuk, aztán odaszól Vincének.

– Gyerünk!

És rohanni kezd a madárketrecek felé.

Ami meg van írva

Az interjú egész jól alakult. Aurának mindössze egyetlen kérdést kellett feltennie (többet nem is tudott volna, mivel gőze sem volt a témáról):

– Bátor, mesélnél magadról az olvasóknak?

És Bátor mesélt.

Mesélt az ötleteiről, az álmairól, arról, hogyan fejlesztí a játéktechnikáját, szerényen megemlítette a legkimagaslóbb eredményeit, és kitért a terveire is, hogy játékfejlesztőként tör majd a világhír felé. Először kissé akadozva és megilletődötten beszélt, ám idővel egyre jobban belelendült, témáról témára ugrott, majd visszakanyarodott, és csak néha ismételte önmagát.

Aura a ruhája fodraiból apró jegyzetfüzetet és tolat húzott elő, és úgy tett, mintha jegyzetelné. Néha felkiáltott:

– Nahát, tényleg? Ez nagyon izgalmas!

Bátor egyre jobban belelendült, Aura mosolygott, bólogatott, bátorította. Aztán egyszer csak felsóhajtott.

– Mi lenne, ha inkább sétálnánk egyet a városban? Kicsit unom már az állatkertet!

Bátor habozott:

– Az a gond, hogy a fiúkkal megbeszéltem, hogy tovább dolgozunk.

Aura sajnálkozva felsóhajtott:

– Jaj, de kár! Pedig azt reméltem, hogy elkísérsz! Egy kis segítségre lenne szükségem. De mindegy, akkor majd megkérek valaki mást.

– Ó, nem, dehogyis, én nagyon szívesen segítek! – buzgólkodott Bátor. Kihörpintette a kávé maradvékát, és felállt. – Akár indulhatunk is. Majd írok Vincének egy üzenetet, hogy jövő héten folytassuk!

– Ó, hát ez nagyszerű! – mosolygott bűbájosan Aura. – Amint megláttalak, éreztem, hogy te olyan fiú vagy, akire lehet számítani. Aki nemcsak híres, de iszonyú kedves is.

Bátor elpirult, kihúzta magát, aztán kifizette a kávéét, és megindult Aurával az állatkert kijárata felé.

Közben a papagájketrecekénél is zajlott a dráma.

Elsőként a Rozika vezette csapat ért oda, vagyis Noémi, Mihály meg én.

Tudtuk, hogy Aura valamit tervez, de arról fogalmunk sem volt, mennyire gyors és ügyes. Hogy tulajdonképpen már le is csapta Bátort Jácinték kezéről.

– Ott van a lány! – mutattam nekik kissé távolabbról a még mindig a ketrecben szorgoskodó Kloét.

– De én nem me... mehetek oda, mert megismer. Maguk viszont szo... szóba elegyedhetnek vele.

Rozika elszántan közelebb tipegett. Úgy tűnt, máris akcióba lép.

– Mit tetszik csinálni? – szólt utána Noémi aggodalmasan, hiszen nem beszéltek meg semmilyen stratégiát, és ha valaki, hát ő aztán nagyon jól ismerte Rozi néni meredek ötleteit. Ám az idős hölgy feltartóztathatatlanul nyomult a ketrec felé.

– Khm... Jó napot, kedves... itt laknak a kedves kis madarak?

Kloé felemelte a fejét. A búvóhelyünkül szolgáló pavilon takarásából Mihály meg én megütközve láttuk, hogy újra füstös fekete csíkok éktelenkednek a szeme alatt.

– Ez Aura műve – dünnyögte Noémi. – Biztosan beszólt neki valamit. Kloé meg sírt, és elkenődött a szemfestéke.

Aha, így már érthető! Noémi tényleg nem ma jött le a hímezett falvédőről.

Rozika közben tovább puhította a könnyáztatta arcú Kloét. Például ilyeneket mondott:

– Egyetlen férfi sem érdemli meg, szívem, hogy sírjál miatta. Hidd el, kincsem, nem a levegőbe beszélek, bőséges élettapasztalat van a hátam mögött... – Érdekes, gondoltam, Noéminek a múltkor még azt mesélte, hogy világéletében magányosan éldegélt.

Kloé tiltakozni próbált, de Rozikából csak úgy ömlött tovább a szó.

– Mindenkinek meg kell találnia a maga párját, szívem! Nem is hinnéd, hogy miféle fordulatokat hozhat a jövő... – duruzsolta vigasztalóan. – Lehet, hogy nem is sejtet, de még ma találkozni fogsz vele... a nagy Ő-vel. Egy eszes, bátor fiatalemberrel például. Bárhol megtörténhet... Igen, akár itt, az állatkertben is!

Azért ezúttal kicsit elvetette a súlykot, Noémi arcán láttam, hogy ő is így gondolja.

– Maga jósnő talán? – kérdezte bizonytalanul Kloé. Megtörölte a szemét, amitől még nagyobb területen vált fekete foltossá az arca. Zebracsík helyett inkább párducminta ékesítette.

– Jaj! – nyögte Noémi.

Hirtelen lábdobogás hallatszott a hátunk mögött. Jácint és Vince közeledtek lélekszakadva. Bátor pedig sehol!

– Mi van? – kérdeztem. Megijedtem. Vince arcán borzalom ült, és Jácintot sem láttam még ilyen feszültnek soha.

– Aura lecsapott Bátorra – lihegte. – Magába fogja bolondítani! És szerintem perceken belül kiviszi az állatkertből!

– Te jó ég! – szörnyülködött Noémi. – Ezt jól kitervelte!

Mihály a fejét csóválta, aztán így szólt:

– Siessünk a leánnyal a kijáráshoz! Ott talán még beérjük őket.

Döbenten bámultunk rá. Ez volt az első hasznos ötlete, mióta megismertük.

Jácint mindig is a tettek embere volt. Már ott állt Rozika mellett, a papagájketretnél.

– Elnézést, kisasszony! – mondta, és csak egy pillanatra állt el a lélegzete, ahogy megpillantotta a párducmintás arcú Kloét. – Üzenetet hoztam önnek.

– Nekem? – csodálkozott a lány. – Kitől?

– Ugyanilyen zöld ruhát viselt. A munkatársa lehet. Egy kis segítséget kérne, és szeretné, ha mihamarabb a kijáráshoz menne. Nagyon sürgős!

– Megyek – mondta hatalmas sóhajjal Kloé, és tette az ürülékes lapátot. Kinyitotta a ketrecet, és Jácinthez lépett.

– Mit mondott? A kijáratnál?

– Igen, én is arra megyek – mondta Jácint. – El-kísérem.

Ami ezután történt, arra senki nem számított. Kloé a pár méternyire lévő bokrok mögé lépett, és egy talicskával bukkant elő. A talicska színültig volt töltve nyers és véres húscsüveggyel. Minden jel szerint közeledett a ragadozók ebédideje.

Jácint egész jól uralkodott az arcvonásain, hiszen ő inspirátori képzést kapott, de mellettem,

a fedezékben Noémi és Vince nem rejtették véka alá a véleményüket.

– Nem tudom, mennyire kelhet versenyre Aurával – mondta borúlátóan Noémi.

Vince kíméletlenebbül fogalmazta meg a véleményét.

– Az arca borzalmasan néz ki, a ruhája előnytelen, és egy rakás véres húst tol a talicskáján. Ez minden férfi álma!

Közben Rozika néni ismét csatlakozott hozzánk. Jó pár méternyi távolságot tartva követtük Jácintot és Kloét.

– Az ilyesmit soha nem lehet tudni, Vincécske – mondta Rozi néni. – Ami meg van írva, azt a sors majd úgyis kiforogja.

Ezt is biztos valamelyik hímezett falvédőjéről idézte.

Jácint közben felajánlotta, hogy átveszi a talicskát, de Kloé a fejét rázta.

– Látogatóktól nem kérhetünk ilyet. És különben is, bírom.

Jácint látta, hogy bírja. A szeme sarkából figyelte a lányt, ahogy ütemes tempóban haladtak a kijárat felé. Nem akarta sürgetni, nehogy gyanút fogjon, de tudta, hogy minden másodpercen sok múlhat.

Hát, tényleg nem valami szép. De ha megmosná az arcát, talán sokat javulna a helyzet. És különben

is: Bátor talán szép?! Jácint gyorsan eldöntötte magában, hogy ezek ketten épp egymáshoz valók. És Aura ügyesen játszik ugyan, de még nincs vége a küldetésnek!

Kloé is rá-rápillantott Jácintra, ahogy némán baktattak egymás mellett. Milyen helyes fiú! Csak egy kicsit fiatal. Lehet, hogy hagyni kellett volna, hadd tolja azt a talicskát. Most már mindegy! Kloé bosszúsan szidta magát. Mindjárt eltűnik a fiú a tömegben, ő meg sose tudja, hogyan kéne viselkednie az ilyen helyzetekben. Mert annyira szerencsétlen! Jól mondta az előbb az a piros ruhás nő. Az a szörnyeteg!

A szörnyeteg éppen piros habok közt úszott a kijárat felé. Mellette Bátor lépkedett, élénken gesztikulált, és megállás nélkül beszélt. Jácinték háta mögött osonva hamarosan mi is megpillantottuk őket. Aura arcán feszült koncentrációt láttam. Ahogy megpillantotta Jácintot, oldalán a lánnyal, szemében egy pillanatnyi gyűlölet villant meg.

– Gyere! – kapott Bátor karja után, és a kapu felé húzta.

Dermedten bámultuk, hogy mi lesz. Noémi azt suttogetta:

– Nem fog sikerülni...

Már csak pár lépésnyi távolságra volt Jácint és Kloé a kifelé igyekvő párocskától, de a helyzetüket nehezítette, hogy a kijárat környékén nagy volt a nyüzsgés, és folyamatosan kerülgetni kellett a látogatókat.

Mit fog most Jácint tenni? – tételődtem. A szívem hevesen dobogott.

Bátor Aura nyomában a kapuhoz lépett.

És ekkor váratlan dolog történt.

Jácint egy gyors, láthatatlan térdmozdulattal meglökte a talicskát. Kloé felsikoltott, a talicska oldalára dőlt, és nyers húscsapatok potyogtak mindenfelé a porba. Néhány látogató undorodva félreugrott, mások kiabáltak vagy nevettek. Jácint néhány sietős lépést tett, és elvegyült a tömegben.

A kapuban álló Bátor a nagy hangzavarra hátrafordult.

– Gyere már! – mondta neki Aura idegesen, de Bátor csak állt ott tovább.

A szőke lányt nézte, aki egyedül szedegeti a földre szóródott véres húscsapatokat. Fegyelmezett mozdulatokkal, undor nélkül pakolja vissza őket a talicskába. Bátor látta, hogy az emberek csak bámulják, vagy mulatnak rajta, de senkinek esze ágában sincs segíteni.

Mellette Aura is elnevette magát:

– Hú, micsoda foltos arcú szirén! – mondta. – Őt is beírhatnád valamelyik játékosba. Talán párdúc-nőnek képzeled magát, és nyers hússal táplálkozol.

Bátor különös, elgondolkodó pillantást vetett Aurára, aztán egy rövid pillanatig még tétovázott, majd odalépett a talicskához, leguggolt Kloé mellé, és azt mondta:

– Segítek.

A szememmel Jácintot kerestem a tömegben. Hamar észre is vettem, hiszen kissé kirítt a völgybéli öltözetével a látogatók közül. Ő még nem ünnepelt. A kapunál állt és a fejét forgatta, eleinte befelé kémlelt, aztán kifelé, az utcára. Aurát kereste.

De hiába.

Jó tízméternyire, egy fagylaltosbódé takarásában Rozika és Mihály boldogan megölelték egymást, Noémi ugrált, Vincével pedig egymás tenyerébe csaptunk.

Kloé és Bátor nagy egyetértésben pakolták vissza a véres húst a talicskába.

- Piszkosak lettek – jegyezte meg Bátor.
- Majd lemosom – válaszolta Kloé.
- Segítek tolni – mondta Bátor.
- Köszönöm – válaszolta Kloé.

Ezúttal nem hibázott.

Egy korszakalkotó felfedezés

Rozika és Noémi, a nők jó szokása szerint, élénkebben érdeklődtek a bimbózó szerelem, mint az áruló kézre kerítése iránt. Csakis ennek köszönhető, hogy titokban Bátor és Kloé nyomába eredtek. Néhány perc múlva azonban fanciesali arccal bukkantak újra elő.

– Mi van? – kérdezte Mihály, és „én előre megmondtam” arcot vágott. – Vége a románcnak?

Mind köréjük gyűltünk, Jácint aggodalmasan rágta a szája szélét.

– Vége – bölintott szomorúan Noémi. – Ennyi volt. Eltolta a talicskát az oroszánokig. Ott már várta Kloét az egyik kollégája. Bátor meg elköszönt, és ennyi.

– De hát hogy lehet ez?! – jajdult föl Jácint. – Én azt hittem...

– Mit hittél? – okoskodott Mihály. – Mindkettő egy nagy rakás szerencsétlenség. És ahogy együtt tolták azt a taliga nyers húst! Kacagnom kellett!

– Mihály! – szólt rá Rozika szigorúan. Aztán Jácinthoz lépett, és mint egy kedves nagymama simogatni kezdte a karját. – Jácintka, te még nagyon

fiatal vagy, szívem. Sőt, Noémicske sem látja a helyzetet kristálytisztán.

– Miért, mi a helyzet? – érdeklődött Vince.

– Bátorkának most aludnia kell rá egyet! Nagyon sok minden történt ma vele. Először beleszeretett Aurába, utána remélhetőleg Kloéba is. Reggelre majd szépen eldönti, hogy melyikük az igazi, ami, ugye, nyilvánvaló, és holnap ismét el fog jönni az állatkertbe. Persze nem lesz neki egyszerű. Lehet, hogy inspirálni kéne valahogy.

Tisztelettel néztünk Rozikára. Nagyon ért ezekhez a dolgokhoz. Bár Vincével az állatkertből kifelé bandukolva megbeszéltük, hogy egyáltalán nem biztos, hogy igaza van. Az események azonban őt igazolták.

Vincének ugyanis egy óra múlva csörgött a telefonja.

– Bátor vagyok – mondta egy izgatott hang. – Bocs, Vince, a mai nap egy kicsit félresiklott, de arra gondoltam, holnap teszek még egy kört az állatkertben.

Vince szeme felragyogott.

– Ha gondolod, elkísérünk – kezdte, pedig kézzel-lábbal integettem, nehogy felajánlja a segítséget.

– Á, kösz, de ne fáradjatok! Ha egyedül megyek, legalább nem kell olyan sokat várnotok rám. Pár nap múlva majd küldök néhány tervet, oké?

– Oké – hebegte Vince, aztán rám nézett.

- Nem akarja, hogy ott legyünk.
- Akkor majd á... álcázzuk magunkat.

Este újra Rozika néni nappalijában tanyáztunk, és a döntő esemény, a másnapi felfedezés előkészítésével foglalkoztunk.

Jácint nagyon örült a fejleményeknek, amelyekről Vince beszámolt. Igaz, nem vehettük egészen biztosra, hogy Bátor valóban Kloé miatt akar-e másnap is visszamenni az állatkertbe. Vagy talán tényleg csak a rajzok érdeklik? Sőt, Noémi megjegyezte, hogy esetleg Aurával szeretne újra összefutni.

Rozika néni csak somolygott.

– Drágáim – mondta –, tudjátok, ahogy az meg van írva... Hiszen te is olvastad, Jácintka.

– Ej, de eszes asszony vált belőled, Rozália! – jegyezte meg csípősen Mihály.

Jácint vett egy nagy levegőt, és előadta a következő napra vonatkozó elképzeléseit.

– Bár én vagyok a legjobban meglepve, de azt hiszem, eddig minden a terv szerint halad. Reméljük, Bátor újra Kloéval akar találkozni az állatkertben, és nekünk is ott a helyünk, de most fokozottan figyelniünk kell az álcázásra!

Rövidesen kiderült, hogy Noémi nem tud jönni, mert a szüleivel vidékre utaznak. Rozika pedig nagy bocsánatkérően megemlítette, hogy ő a maga részéről nem bánna egy pihenőnapot Mihállyal együtt,

hiszen a feladat oroszlánrészét elvégeztük, a többit bízzuk az oroszlánokra meg a többi kedves jószágokra.

– Nektek persze követnetek kell az eseményeket – mondta –, de Mihály meg én ejtőznénk egy szemernyt. Nem vagyunk már olyan fiatalok.

– Miről beszélsz? – mordult fel Mihály.

– Hogyne – mondta gyorsan Jácint. – Hát persze! Ne haragudjanak, hogy ez magamtól nem jutott eszembe! Most már szinte magától értetődőnek veszem, hogy egyfolytában segítenek. De csak pihenjenek nyugodtan! Vincével és Kismukk-kal jól elboldogulunk.

– És mit fogtok csinálni? – kérdezte Noémi sóvárogva. Látszott rajta, hogy mindent megadna azért, hogy ő is ott lehessen velünk.

– Hát... – vont vállat Jácint –, ezt még nem találtam ki. Majd éjszaka megálmodom.

– Nem igazán tudunk mit tenni – gondolkozott Vince –, egyszerűen csak követjük őket.

– És várjuk, hogy valahogy rábukkanjanak a kövecskére – bólintott Jácint.

– És fi... figyelniünk kell A... Aurára is.

– Igazad van! – kiáltott fel Jácint. – Nem szabad elfelejtenünk, hogy újra megpróbálhatja megakadályozni a sikert. Hiszen végig hazudott nekem! Maga pedig előre látta – pillantott Rozikára. – Csak mi nem hittünk magának.

– Nagyon ügyes lány – bólogatott Rozi néni szomorúan. – Tehetséges színésznő.

– Még hogy tehetséges! – Noémi fel volt háborodva. – Hazug! Csaló! És még csak nem is szép!

Csodálkozva bámultunk rá. Elvörösödött, motyogott valamit, és kiment a mosdóba.

– Beszéljünk az álcázásról! – vetette föl Vince.

Hosszabb vita következett. Végül megegyeztünk abban, hogy Vincének és nekem bőven elég egy-egy baseballsapka és napszemüveg. Jácint pedig megkapta Rozika egyik ócska szalmakalapját, amit a kerti munkához szokott használni. Ha jól a szemébe húzta, félig el is takarta az arcát.

A felfedezés napja borús időt hozott. Többször is eleredt az eső, mialatt az állatkert főbejáratával szemben parkoló kocsik mögött leskelődtünk, várva Eszes Bátor felbukkanását.

Már nyitás óta ott őrködtünk, nehogy elszalasszuk, és Vince kötelességének érezte, hogy időnként közölje velünk a borús gondolatait.

– Reggelre rájött, hogy nem is tetszik neki a csaj.

– Még csak húsz perce várakozunk! – szolt rá Jácint. Ő türelmesebbnek tűnt. Nem csoda, hiszen inspirátornak tanult. Vagy csak uralkodott az érzésein? Ha igen, jól csinálta.

Negyvenöt perc elmúltával aztán jellegzetes, csalinkázó járásával Eszes Bátor közeledett a kapuhoz.

Frissen borotvált arca csak úgy világított a színpompás kockás ige fölött.

– Le... legalább könnyű lesz észrevenni – mondtam.

Megvette a jegyet, és bement a kapun. Mi már jó előre gondoskodtunk a magunkéról, így gyorsan követtük. A sötét napszemüvegben ugyan alig láttunk valamit abban a borongós időben, mégsem mertük levenni, nehogy Bátor felismerje Vincét.

Egyelőre azonban se nem látott, se nem hallott.

Bátor bátorságot gyűjtött. Először a haját igazgatta, aztán zsebre dugta a kezét, aztán kivette a zsebéből, aztán csak az egyiket dugta zsebre, majd a másikat, de sehogy sem tűnt jónak. Csak állt a jegypénztár mellett, bámulta az elhaladó embereket, és arca rendkívüli idegfeszültségről árulkodott.

Aztán végre elindult. Az állatokra ügyet sem vett. Módszeresen haladt az ösvényeken, és alaposan megbámult minden zöld ruhás, női állatkerti alkalmazottat. Tisztes távolságból követtük, és azt hiszem, legalább annyira izgultunk, mint ő maga. Már-már úgy tűnt, hogy fel kell adnunk a keresést, amikor egy félreeső deszkaépület mellett végre megpillantottuk Kloét, aki egy orvosi táskát tartó idősebb férfival beszélgetett.

Bátor is észrevette, és azonnal menekülőre fogta. Sarkon fordult, és majdnem belénk ütközött, úgy iszkolt visszafelé. Először megrémültünk, hogy

talán végleg feladta, de aztán láttuk, hogy csak egy közeli padhoz igyekeznek. Leült, és mélyeket lélegezett. Úgy tűnt, még halkán motyog is magában.

– Biztos a szövegét próbálja – vigyorgott Vince, miközben Bátornak háttal úgy tettünk, mintha a közeli orangutáncsalád idillikus mindennapjait szemlélőnk. – Helló, kislány, tolhatom a talicskádat?

Elröhögtem magam, de Jácint komoly maradt.

– Ilyenkor kéne az inspiráció – mondta szomorúan. – Csakhogy engem már ismer.

– Mi... mire gondolsz? – kérdeztem.

– Lelki támasz, bátorítás, ilyesmi. Amúgy nem az erősségem – mondta önkritikusan. – Többször megbuktam belőle, pedig van, amikor csak ez segít.

Bátorra sandított.

– Azt kéne benne erősíteni, hogy milyen bátor, meg hogy mennyire tetszik a lányoknak, értitek?

– Küldjünk oda egy lányt, hogy mosolyogjon rá – vetette föl Vince.

– Nem rossz ötlet – mondta Jácint. – Csak egy kicsit körülményes lenne megszervezni.

Bátor közben elszánta magát. Felállt, és mint egy lassított felvétel, megindult a deszkaépület felé. Kloé elköszönt a férfitől, és már éppen készült belépni az épületbe, amikor Bátor odaért.

– Khm... szia – mondta Bátor, és bár csak hátulról láttuk, de mindkét füle lángolt.

Kloének ma semmilyen folt nem volt az arcán, viszont a következő pillanatban már ő is tűzvörösben pompázott.

– Ööö... szia – mondta.

A továbbiakat nem hallottuk, mert Jácint visszavonulót fűjt.

– Gyertek!

– Pont most? Miért? – kérdezte Vince sértetten.

– Nem szabad, hogy észrevegyen minket. Tudjuk, amit tudnunk kell, de nem állhatunk a sarkukban. Ha észrevesznek, lőttek a küldetésnek.

– És akkor mit csináljunk? – kérdeztem.

– Kerüljük meg a bokrokat! – javasolta Jácint. – Óvatosan. Onnan kihallgathatjuk, miről beszélnek. A legfontosabb az lenne, hogy elinduljanak, és valahogy rátaláljanak a kőre. Kloé tudtán kívül fogja elvezetni oda. Ha minden jól megy – tette hozzá.

A bokrok mögé lopakodtunk. Borzasztóan izgalmasnak találtam a dolgot. Egy alkalmas rejtekhelyen megálltunk. Innen inkább csak hallottuk, mint láttuk őket, de úgy tűnt, nagyon elmerültek a beszélgetésen.

– ...majdnem mindennap jövök – mondta éppen Kloé. – Imádom ezt a munkát!

– Tök jó – mondta Bátor. – Te eteted őket?

– Meg takarítom. – Kloé egész beszédes lett. – És képzeld, megengedik, hogy már nehezebb feladatokat is ellássak. Például most kért meg az orvos, hogy

egy újonnan befogott állatról gondoskodjak. Ezt kezdőkre még nem bíznák rá. – Hangjában büszkeség csengett.

– Milyen állat? – kérdezte Bátor kíváncsian.

– Hát, ez benne a legizgalmasabb! Az orvos egy kicsit tanácstalan. Azt mondja, még nem látott ilyet. A városszéli mezőkön csavargott, onnan hozták be... Kutyára hasonlít, de...

– Megnézhetem?! – csillant föl Bátor szeme. Mellettem Jácint alig hallhatóan felnyögött.

– Tudod, épp különleges állatokat tanulmányozok – magyarázta Bátor. – Ezért is járok olyan sűrűn az állatkertbe.

– Tényleg? – kérdezte Kloé. Hangján hallatszott, hogy egy kicsit habozik. – Hát nem is tudom... Na, jó, nem bánom. De kérlek, ne tegyél hirtelen mozdulatokat! Még nem ismerjük a temperamentumát.

– Jó leszek – ígérte Bátor, aztán retesz nyikordult, és ajtó csukódott.

– Gyorsan az épület mögé! – vezényelt Jácint.

Szerencsére a kis faház girbegurba deszkái kíváló leskelődő nyílásokat kínáltak. Alighogy elhelyezkedtünk, és szemünk megszokta a benti félhomályt, azonnal megpillantottuk a szalmaágyon heverésző, újonnan befogott kedves jószágot: Pajkost.

Bátor is közelebb merészkedett, hogy szemügyre vegye, ám Pajkos torkából feltört a jól ismert hörgés.

– Ne gyere közelebb! – figyelmeztette Kloé. – Lehet, hogy harap.

– Ez nem kutya – szögezte le Bátor. – Úszóhártyája van. Király! – Lelki szemei előtt máris megjelent egy úszóhártyákkal felszerelt alakváltó sakálharcos.

– Cukinak neveztem el – mondta Kloé. – Csak mert olyan kedves pillantása van. Persze lehet, hogy hivatalosan más nevet kap majd.

Pajkos, azaz Cuki most felállt, és nyugtalanul szimatolt. Imbolygó léptekkel a deszkafalhoz támolygott, melynek túloldalán mi hárman préselődtünk a falhoz.

– Érez valamit – állapította meg bölcsen Bátor. – Biztosan patkányt.

Közelebb lépett, hogy szemügyre vegye azokat a különleges úszóhártyákat.

Cuki, azaz Pajkos pedig támadott. Egyetlen ugrással Bátorra vetette magát, és állkapcsát hatalmasra tátva belemart a fiú karjába.

Bátor felordított. Jácint arca eltorzult az emlékek felidézte fájdalomtól, Vince rémülten hátraesett. Kloé sikoltott, aztán elkapta Pajkos pórázát, és gyorsan kipányvázta egy földbe ütött erős karóhoz.

Bátor a vérző sebet törölgette, Kloé pedig remegő hangon utasításokat adott.

– Menj ki! Ott várj meg, azonnal hívom az orvost!

– Nem kell! Komolyan! Nézd, nem is olyan mély a seb! – Bátor hősiес önuralommal törölgette egy papír zsebkendővel a vérző karját.

– És ha vezett? Legalább hadd hozzak kötszert!

Rémülten néztük, ahogy Bátor kezéből erősödő sugárban ömlik a vér.

– Van itt egy kerti csap – mondta Kloé. Már kifelé igyekeztek az épületből. Épp csak annyi időnk maradt, hogy újra átlopakodjunk a bokrok mögé.

– Két perc, és itt vagyok! Legalább kötözzük be! – hadarta Kloé, és elszaladt.

Bátor a földön ült, és káromkodott.

– Az az ocsmány dög...!

Aztán a sebet vizsgálgatta. Nem láttuk, hogy mi lehet benne olyan érdekes, csak annyit, hogy Bátor

időnként leitatja az egyre gyérebber szivárgó vércsíkokat, és másik kezével lassan köröz a seb környékén.

– Mit csinálhat? – kérdezte Vince zavartan.

– Ta... talán kézrátétellel gyo... gyógyít – mondtam.

Jácint lepisszegett minket.

Kloé pedig két perc múlva tényleg ott volt.

– Hoztam gézt meg tiszta vizet – lihegte. – Mutasd, hadd mossam le!

– Még ne! – mondta különös hangsúllyal Bátor. – Nézd csak! Nézd meg ezt!

– Mit? – Kloé a seb fölé hajolt.

– Nem furá? – kérdezte Bátor. – Itt a harapásnyom mellett... Látod, hogy csillog?

– Tényleg – álmélkodott a lány. – De akkor is le kell mosni!

– Még sosem láttam ilyen. Nézd, mint a szivárvány...

Egymásra bámultunk a bokrok mögött.

– El fogsz vérezni – kezdte újra Kloé. De Bátort már nem lehetett letéríteni a sorsa útjáról.

– Legalább hadd töröljem zsebkendőbe ezt a csillogó valamit! Szerintem a sakál szájából ragadt rám!

– Nincs semmi a szájában – győzködte Kloé. – Csak az ebéd maradéka.

– Akkor meg a foga közé lehet valami beszorulva. Jácint a homlokára csapott.

– Az én kövecském! – suttogta. – Amit az üvegfalnál hagytam! Csak ledobtam a földre.

– Valahogy Pajkos foga közé szorulhatott – bólogtatt Vince. – És a nyála miatt nem porladt szét.

Kloé megvárta, míg Bátor zsebkendőbe törli a csillogó szemcséket, aztán szakyszerű mozdulatokkal bekötözte a fiú karját.

– Engem megnyugtatna, ha megmutatnád az orvosnak.

– Nem mehet most el! – suttogta kétségbeesetten Jácint. – A kő Pajkos szájában van!

– Egy feltétellel megyek el a dokihoz – mondta Bátor, és elvigyorodott. – Ha belenézhetek a sakál szájába. Hátha van még ott ilyen csillogó izé.

– Inkább majd én – mondta Kloé, és egy kis botot vett a kezébe. – Aztán majd engem is jól megharap – dünnyögte. De azért visszament Pajkoshoz, és leguggolt mellé. Az állat jámboran tűrte a simogatását.

Bátor elővigyázatosan megállt az ajtónyílásban.

– Na... Cukika, nyisd csak ki a szád... Lássuk, nem szorult-e be oda valami? Úgy... ügyes vagy, Cuki! Aha... aha, tényleg, már látom. – Bátor felé fordult. – Igazad volt. Beszorult valami az alsó őrlőfogai közé!

Pajkos egészen békésen tűrte a műveletet.

– Biztosan nagyon zavarja – mondta Bátor. Ő is leguggolt. – Te csak simogasd, majd én kipiszkálom!

Pajkos ezúttal nem támadott, sőt, hálásan tűrte, hogy megszabadítsák a fogai közé szorult zavaró kavicsától. A műtét rövid volt és eredményes.

– Megvan! – kiáltott föl Bátor.

A deszka résein át láttuk, hogy körömnyi darabka akaritot tart az ujjai között. A kövön megcsillanti a bódéba beszüremplő fény. Bátor és Kloé egy pillanatra elnémultak...

– Kakilt már ma? – szólalt meg váratlanul Bátor.

– Mármint Cuki.

– Ja?! Igen, persze. Most akartam összetakarítani.

– Még ne! – rémült meg Bátor. – Várj még!

– Mii?

A fiú kiszaladt egy botért, és amint visszatért, máris turkálni kezdett Pajkos ürülékében.

– Ezt nézd! – Újabb apró, egy-két centis darabok csillantak meg a büzlő rejtekükben. Bátor hangja túlfűtött izgalomról árulkodott.

– Nem tudom, milyen állat lehet ez, és hol kószálhatott, de kiskoromban gyűjtöttem az ásványokat, és szinte mindet ismerem. Ilyet viszont még soha nem láttam!

Kloé habozott.

– Meg kéne mutatni valakinek.

– Lemosom őket! – mondta Bátor, ügyet sem vetve a lány felvetésére. – Olyan különlegesek, nem gondolod?

– De, tényleg azok – sóhajtotta Kloé kicsit lemondóan. Talán már ebben a pillanatban meglegyintette annak a lehetséges jövőnek a szele, ami egy tudós férj oldalán várhat rá.

37. fejezet

Az inspirátor

– Szóval bármilyen nevetséges is, a felfedezésre váró akarítot mi magunk hoztuk ki a Völgyből – fejezte be a beszámolót Jácint. – Az én saját kövecském volt az, amit az üvegablak kimetszése után a földre dobtam. Tudtam, hogy úgysem vehetem több hasznát. Pajkos meg szétrágtá, és a fogai közt kivitte a világba, hogy Bátor felfedezhesse.

– Ezzel az erővel Bátor kezébe is nyomhattad volna – mélázott Vince. – Nem értem, mire jó ez a sok kacskaringó.

– A sors útjai kifürkészhetetlenek – susogta Rozika, mint egy sokat próbált javasasszony. – Ha nincs ennyi kacskaringó, akkor Bátorka nem találkozik Kloécskával, és lehet, hogy ti sem barátkoztok így össze.

Pillanatnyi némaság ülte meg Rozika nappaliját. Mind ott voltunk, és mind ugyanarra gondoltunk. Hogy tulajdonképpen ezzel vége is van a küldetésnek, és Jácint hamarosan visszatér a hógömbbe a saját népéhez.

De mi lesz azután? És vajon ki tart még vele? Hol lehet Aura? És Rozika néni vajon elkíséri Mihályt?

Netán Mihály marad itt veled? Itt a külvilágban, amit annyira megvet?

Tépelődő gondolatainkat Jácint szakította félbe.

– Még nem nyugodhatok meg – mondta, és ettől valahogy mind megkönnyebbültünk. Egy ideig még biztosan maradnia kell!

– Muszáj meglátogatnom Bátor! Meg kell tudnom, hogy mit gondol most a kőről. Hogy foglalkozik-e vele egyáltalán? Vagy csak bedobta a fiókjába, vagy kitette dísznek a polcra? Netán azt fontolgatja, hogy megmutatja valami tudósnak? Nem szabad, hogy ez megtörténjen!

– Nem közölheted vele, hogy az ő dolga a kísérletezés – emlékeztette Noémi. – Magától kell rájönnie.

– Tudom – sóhajtott Jácint. – De legalább megnézem, hányadán állunk.

Vincével rögtön ajánlkoztunk, hogy elkísérjük, de Jácint a fejét rázta.

– Kösz, fiúk, de inkább egyedül megyek. Most már nem szabad hibázni, és ilyenkor minden szó, minden apró megjegyzés számít.

Kicsit sértetten nézhettünk rá, mert mentegetőzni kezdett.

– Az inspirátori képzésen évekig tanuljuk, hogy mi számít direkt befolyásolásnak, és mi finom irányításnak, inspirálásnak. Ha Bátor azt érzi, hogy a mi javaslatunkra kezd foglalkozni a kővel, akkor megsértjük a küldetés azon pontját, mely szerint

egyedül kell meghoznia ezt a döntést. Önszántából kell rálépnie a sorsa útjára – így tanultam a mesterimtől.

– Na, látjátok, ezért nem lettem én inspirátor! – dörmögte Mihály. Szemlátomást jól tett neki a szabadnap. Rozikával vásárolgattak, főzőcskézték, és kapott egy kényelmes szabadidőruhát is. Az arcvonásai pedig a megszokottnál kevesebb rosszindulatról árulkodtak. Valószínűleg egy ebéd utáni szunyókálást is megengedhetett magának.

– Az őrői munka legalább egyértelmű – folytatta. – Semmi trükközés, ügyeskedés, sumákolás... Nem férfiembernek való dolog ez!

Jácint nem sértődött meg.

– Sajnos ez a rész nekem sem erősségem. Higgye el, Mihály bátyám, legszívesebben odamennék hozzá, és ráordítanék: Mire vársz, Bátor?! Kezdd el a kísérleteidet a kővel! Rengeteg munka vár még rád! – Jácint elvigyorodott. – De nem tehetem. Meg kell várnom, amíg ő maga jön rá, hogy éppen ezt akarja.

– És ha nem akarja? – kérdezte Noémi. – Ha nem is érdeklé ennyire az egész?

– Akkor itt ért véget a küldetésem – mondta Jácint. – A cél előtt egyetlen lépéssel. Ilyen is előfordul.

Nem tehattünk mást, jó szerencsét kívántunk neki, és megbeszéltük, hogy este, a Bátornál tett látogatása után megvárjuk Vincével a parkban, hogy mihamarabb értesülhessünk a fejleményekről.

Jácint tehát magára öltötte a völgybéli ruházatát, hiszen Bátor továbbra is úgy hitte, hogy ő egy fanatikus játékfejlesztő, aki szabad idejében is harcosjelmezben jár-kel.

– Kicsit izgulok, hogy Bátor esetleg a játékok programozásáról akar majd beszélgetni velem – vallotta be útközben. – Legtöbbször egy szót sem értek abból, amit mond. Csak le ne bukjak!

Hamarosan megérkeztünk Bátor albérletéhez. Újra sok szerencsét kívántunk Jácintnak, aztán figyeltük, ahogy elnyeli az ütött-kopott társasház sötét kapuja.

– Menjünk addig fagyizni! – javasolta Noémi, aki szintén velünk tartott.

Vincével csodálkozva meredtünk rá:

– Addig? Meddig?

– Hát, amíg Jácint Bátornál van. – Értetlenül nézett ránk. – Csak nem képzelitek, hogy nem akarom azonnal megtudni, hogy mi újság? Igenis, jogom van tudni, hiszen én is a küldetésen dolgozom!

– Jó, jó, persze – mondtam békítőleg.

Vigyázni kell Noémi fejlett igazságérzetével.

Közben Jácint rövid, de érdekes utazást tett a hangosan nyikorgó régi lifttel, és máris ott állt Bátor albérletének lehangelő ajtaja előtt. Csengetett.

Szapura léptek hallatszottak, majd Bátor kissé zavart, tűnődő arca jelent meg az ajtónyílásban.

– Te vagy az, Jácint? Helló! – mondta, de úgy tűnt, nem áll szándékában beengedni az új barátját.

– Bejöhetek? – kérdezte Jácint, és valami balsejtellem suhant át rajta. Bátor tényleg olyan furcsa, most még furcsább, mint általában.

– Az a helyzet – suttogta zavartan –, hogy látogatóm van.

– Miféle látogatód? – Jácint hangja élessé vált, mint a penge.

– Egy... egy lány. És... hát, lehet, hogy majd máskor kéne dumálnunk.

Bár Iringó biztos a szívéhez kapott volna, ha ezt látja, de Jácint belökte az ajtót, és Bátor mellett benyomult a lakásba.

Az ösztönei pedig nem csaltak.

A konyhaasztalnál, az egyetlen használható széken tűzpiros fodrok között Aura ücsörgött kecsesen. Jácint gyomrába rémület mart: a lány éppen a kövecskét forgatta az ujjai között. A nap rásütött az akaritra, és ahogy Aura játszott vele, fénye csillogó nyalábokat rajzolt a lelakott konyha berendezési tárgyaira.

– Helló! – köszönt oda Jácintnak, és búbájosan elmosolyodott. – Már találkoztunk, ugye? Tegnap az állatkertben.

– Ööö... Bemutatom Jácintot – mondta Bátor fél-szegen. – Jácint, ez itt Aura.

Aura továbbra is titokzatosan mosolygott, és szórakozottan játszadozott a kavicsal. Jácint félre-

söpörte a másik széken tornyosuló pizzásdobozokat, és leült Aurával szemben az asztalhoz. Egy pillanatig, Bátorról egészen megfeledkezve, egymást bámulták. Pillantásuk ősi viszály évezredes indulatait hordozta.

Ott voltak ők ketten, szemtől szemben. Az inspirátor és a szabotőr.

A harmadik főszereplő, vagyis Bátor, az alany a konyhaajtóban téblábolt, és enyhe neheztelést érzett Jácint iránt. Miért nyomul ennyire? Világosan megmondta, hogy el van foglalva.

– Egyébként – szólalt meg most Aura, kizárólag Bátorhoz intézve a szavait – már mennem is kell. Csak beugrottam, hogy lássalak. – Bátorhoz lépett, és megpuszilta. Jácint is felpattant, de tehetetlen volt. Aura markában ott lapult az akarit.

– Akkor holnap találkozunk! – búgta Aura. – És tudod, Bátor, iszonyú kedves tőled, hogy nekem ajándékoztad ezt a gyönyörű követ.

Diadalmasan Jácindra kacsintott.

– Képzeld csak, Jácint! Bátor tegnap talált az állatkertben egy egészen különleges, gyönyörűséges kavicsot. És annyira aranyos, hogy nekem ajándékozta!

Jácint izmai megfeszültek. Most tényleg kísétál a kővel? Nem, az nem lehet!

Aztán hirtelen eszébe jutott valami. Aura talán azt hiszi, hogy az az egyetlen kő létezik, amit

a markában tart. Nem tudhat arról, hogy a sakál szétrágta és lenyelte az akaritot, és Bátor még négy kisebb darabot összegyűjtött az ürülékéből.

Bátor tehát nem bolond – futott át az agyán. Csak egyetlen kavicsot ajándékoz neki. A többi itt lapul valahol, a lakásban.

Akkor az lesz a legjobb, ha tovább játssza a szerepét.

– Szerencséd van – mondta Aurának a legyőzöttek keserű hanghordozásával –, hogy így megkaparintottad...

A lány vidáman felkacagott, odaintett Bátornak, és mentében még hátraszólt:

– Ne a szerencsét okold, Jácint! – És kiviharzott a lakásból.

Jácint és Bátor némán meredtek egymásra. Aura jelenléte még ott vibrált a levegőben, de újfajta feszültségek is begyűrűztek a kis konyhába.

– Nem valami jókor jöttél – mondta dühösen Bátor. – Nem vetted észre, hogy zavarsz? – Aztán észbe kapott, hiszen a reménybeli játékfejlesztő kollégájával beszélt. – Na, mindegy, holnap úgymint találkozom veled. Annyira jó csaj, nem gondolod?

– Nem az esetem – mondta fanyalogva Jácint. – Kicsit túl piros.

– Amúgy neked van barátnőd? – kérdezte félszegen Bátor, mire Jácintnak sebesen járni kezdett az agya. Ha most azt mondja, hogy nincsen, akkor

Bátor esetleg nem fedi fel előtte a szíve titkait. Pedig ez most fontos lenne.

– Van – mondta gyorsan.

– És? Milyen?

– Hát... szép, meg minden – mondta Jácint, és az emlékezetében kutatott, milyen is lehet egy barátnő.

– Magas, szőke... és... és hosszú haja van. Be szokta fonni. És elég okos.

– Jól hangzik – mondta Bátor. – Tegnap én is megismerkedtem egy szőke lánnyal. Az állatkertben.

– Komolyan? – Jácint csupa fül volt.

– Aranyos lány – merengett Bátor. – Nem olyan nagy szépség... érted. Aura sokkal mutatósabb. De ez a másik lány... Mégis van benne valami, érted.

– Aha – bólogatott Jácint.

– Tök jól bánik az állatokkal. És kedves is. Vele együtt találtam meg a csillogó kavicsot.

– Akkor hogyan nem neki adtad? – kérdezte Jácint, és közben borzasztóan ravasznak érezte magát.

– Ó, több is van még belőle – nevetett Bátor. – Csak ezt nem mondtam el Aurának. Érted... Hadd higgye, hogy övé az egyetlen darab!

– Okos gondolat volt – mondta szívből jövő egyetértséssel Jácint. – Nagyon okos.

Bátor átment a másik szobába, és amikor visszatért, tenyeréből négy csillogó, apró kavicsot szórt Jácint elé az asztalra.

– Hű! – mondta Jácint valódi csodálkozással. Nem kellett megjátszania magát. Itt, ezen a koszos asztalon szebbnek látta az akaritot, mint valaha.

– Nem semmi, ugye? – Bátor leült az asztalhoz, és ujjával gurigázni kezdte a kavicsokat. – Te sem tudod, mi ez?

– Nem... fogalmam sincs – hebegte Jácint.

– Kár. – Bátor az orrát vakarta. – Arra gondoltam, hogy talán sokat érnek.

– Ahhoz képest elég könnyedén osztogatod!

– Ja?! Hát, igen. Lehet, hogy nem kellett volna neki adnom... De annyira szerette volna látni az ásványgyűjteményemet!

– Honnan tudta, hogy gyűjtöd az ásványokat? – kérdezte Jácint gyanakodva.

– Nem tudta. Csak látott egy-két kristályt ott, a polc tetején, és abból kitalálta. Én meg megmutattam neki a legújabb szerzeményemet.

– Értem – mondta komoran Jácint.

– Szóval arra gondoltam, hogy a többit esetleg eladhatnám.

– Jó ötlet ez? – kérdezte Jácint. Hirtelen semmi más nem jutott eszébe. És egészen megrémült. Hiszen ez túlságosan is kézenfekvő gondolat! Bátor folyamatos pénzzavarral küzd.

– Szerintem... – mondta kis szünet után – lehet, hogy nem árt az óvatosság.

– Mire gondolsz? – Bátor meglehetősen bamba arcot vágott.

– Csak arra, hogy ha az állatkertben talátlad, akkor nyilván az állatkert tulajdona. Ha... ha eladod, akkor az majdnem olyan, mint a... lopás.

– Mondasz valamit – fintorgott Bátor. – A francba! Aztán legyintett.

– Amúgy sem tudom, hogy kell az ilyesmit elpaszszolni.

Hallgattak.

Jácint nem tudta, mit mondjon, Bátornak pedig nem volt mondanivalója.

Azaz mégis.

– Ja, és képzeld! Az asztalomra raktam őket tegnap, a kiszáradt kaktusz mellé. És reggelre kivirágzott. Mármint a kaktusz... Pedig azt hittem, hogy már nem is él. Tegnap még egészen szürke volt.

Bátor bement a szobájába, és visszatért egyetlen, már halottnak hitt szobanövényével. A kaktusz most haragoszölden pompázott, és piros virága Aura ruhájának színével is versenyre kelhetett volna.

– Hát ez hihetetlen! – kapott az alkalmon Jácint. – Azt mondod, hogy a kő okozta?

– Mit tudom én. Eszembe jutott ez is. Elég fura.

– Tényleg fura. Különös.

Megint hallgattak. Jácint már szinte izzadt.

Milyen nehéz ez az egész! Iszonyú nyögvenyelősen megy.

– Na, elmondjam, milyen karaktereket találtam ki? – váltott hirtelen témát Bátor.

– Ööö... persze. És... és amúgy, azt mondod, hogy ezt a kavicsot az állatkertben talátlad? Pontosan hol?

– El sem hinnéd! Egy sakál pofájában. Meg az ürülékében. Valahogy megette a szerencsétlen.

– Nagyon különös – ismételte Jácint. Remélte, hogy Bátor nem akad le a témáról. – Nagy szerencséd volt.

– Szerencsém – bólintott Bátor. – Bár az rohadtul idegesít, hogy nem tudom, mi ez. Ha tudnám...

– Mik a tulajdonságai? – jutott eszébe Jácintnak egy újabb használható kérdés.

– Tulajdonságai? Gőzöm sincs. Az biztos, hogy könnyen mállik. Érted... szétporlad. Már ma is valahogy kisebbnek látom őket, mint tegnap voltak.

Bátor gondolkodóba esett.

– A sakál szájában meg beleiben nedves volt a kezeg – mélázott. Jácint elégedetten figyelte, ahogy a csaphoz lép, tölt egy pohár vizet, és beledobja a négy kavicsot. – Lehet, hogy a levegőn lassacskán szétesnek.

Tényleg okos fiú!

Bátor felrakta a poharat az egyik polcra.

– Így ni! – mondta elégedetten. – Sosem lehet tudni. – Kicsit hallgatott, a poharat bámulta, aztán megfordult. – Azt mondod, hogy tanulmányoznom kéne a köveket?

– Én?! – rémült meg Jácint. – Dehogyan mondom! Csak... csak azt mondtam, hogy milyen érdekes, hogy még te sem ismered, pedig nagyon képben vagy az ásványokkal kapcsolatban.

– Na, igen. Persze ha lenne egy-két jó eszközöm vagy egy kis laborom, eljátszadózhatnék vele – méltó Bátor. A hangjában vágyakozás csengett. – A suliba nincs kedvem bevinni. Valamilyik tanár biztosan lecsapná a kezemről.

Jácint kifújta a levegőt, megtörölte a homlokát, és hátradőlt.

– Labor kellene? Hát, ebben esetleg tudok neked segíteni.

38. fejezet

Bátor jó úton halad

Az elkövetkező napok mindannyiunk számára a feszült várakozás jegyében teltek. Délutánonként összegyűltünk Rozika néninél, hogy megvitassuk, hogyan tovább. Az volt a tervünk, hogy Bátort valahogy bemutatjuk Hangyási Hubának, akit újabban annyira lefoglalt egy egész estés hárfakoncert repertoárjának összeállítása, hogy úgy véltük, nélkülözni tudja a laborját napi egy-két óracsakára. Bátornek ez éppen elég is lett volna.

De vajon nem fogja Hangyási Huba lenyúlni a követ, ha rájön, hogy mit művel Bátor?

Ezt nem tudhattuk.

Jácint viszont úgy ítélte meg, hogy a küldetését immár sikeresen teljesítette. Úgy tűnt, alig tudja elhinni, hogy az ősi szövegben leírt összes lépcsőfokot végigjárta, minden akadályt legyőzött, és az elvárt irányba inspirálta az alanyát. És közben mintha éveket öregedett volna. Az arcán már nem volt semmi gyerekes, élesebben kirajzolódtak rajta a vonalak. Talán számára tényleg másként forgott az idő idekint, a mi világunkban.

Jácint úgy döntött, megvárja, hogy Bátor és a tudós megismerkedjenek egymással, aztán az első adandó alkalommal visszaméretezteti magát, és visszatér a hógömbbe.

Meg is kérte Noémit, hogy vegye fel a kapcsolatot Végvári Adrienn-nel.

– Jó is, hogy hívsz! – mondta Noéminek Adrienn. – Azóta is csak ezen gondolkodom! És mindennap felmászok a szekrény tetejére... Nyugi! A hógömbnek semmi baja! Csak éppen már rémeket látok... Minden porszemre azt hiszem, hogy újabb alakok másztak ki belőle... Sajnos nektek adtam a nagyítót, úgyhogy nem tudom ellenőrizni. De biztosan csak képzelődök... Munkahelyi problémáim is vannak, tudod... Teljesen kész vagyok!

Noémi udvariasan meghallgatta Adrienn munkahelyi problémáit, aztán lerakta a telefont. Napok óta szomorúan járt-kelt, és még Rozika néni sem tudta felvidítani.

– Ne lógasd az orrodát, kiscsillag! Az idő minden szívfájdalmat begyógyít. – Nyilván egy hímzett falvédőről származott a szöveg.

– Miről tetszik beszélni? – kérdezte Noémi ellenégesen, és kiszaladt a kertbe. Azt hiszem, sírni.

Rozika a fejét csóválta. Vincével úgy néztünk egymásra, mint akik nem értik, mi baja lehet. Vagyis, talán csak egy kicsit.

Csak Jácint nem vett észre semmit. Olyan volt, mint a vadászkutya, aki szagot fogott. Tervezgette a visszatérés részleteit, és igyekezett minden lehetséges információt összegyűjteni az átméretezőről, meg arról, hogy valójában mi is történt néhány hónappal ezelőtt a hegygel.

Egyik nap kezébe nyomtam a naplót, amit a hógömbben tett expedícióról készítettem.

– Ebben minden benne van – mondtam.

Nagyon megörült neki, és láttam, hogy az összes szabad percében a naplót olvasgatja.

Aura pedig nem került elő. Jácint úgy vélte, hogy biztosan nem esett baja, hiszen a szabotőrök, csakúgy, mint az inspirátorok, a jég hátán is megélnék.

Másnap estére terveztük a nagy találkozót: Eszes Bátor és Hangyási doktor összeboronálását. Már csak egyetlen apró bökkenő volt.

Eszes Bátor.

Bátor ugyanis fülig szerelmes volt. Kloéba. Se nem látott, se nem hallott. Vince és Jácint nem győztek a nyakára járni, hogy vajon rajzolja-e az alakváltó harcosokat, meg hogy tudnak egy szuper labort, ahol Bátor esetleg dolgozhatnak hébe-hóba. Bátor általában lerázta őket.

– Bocs, fiúk, de megígértem Kloé anyukájának, hogy megszerelem a vécéjüket, mert folyik.

Máskor meg:

– Bocs, fiúk, de megígértem Kloé főnökének, hogy készíték egy biztonságosabb zárat a tigrisek kecó-jára.

És olykor:

– Bocs, fiúk, de Kloéval moziba megyünk. A fekete troll bosszúját nézzük meg. Remélem, tetszik majd neki!

Vince és Jácint megnyugtatták, hogy ez minden lány álma.

Csak a tudományos karrier nem haladt. Jácint végül nem bírta tovább. Egyik délután újra beállított Bátorhoz.

– Nézd, Bátor! Az ismerősünk, az a hangyás tudós, tudod, a Huba... Na, ő épp egy asszisztent keres. Valakit, aki segít neki a kísérletekben, meg rendezgeti a kémcsöveit, meg a szerkentyűit, meg a dokumentációkat is elvégzi... De olyan sokan szeretnének bejutni hozzá, hogy ha sokáig húzod az időt, felvesz valaki mást.

Bátor megrémült.

– Hú, hát a kavicsot most hanyagoltam, az igaz. Kloé miatt... érted. Meg az anyja miatt is... – Megvakarta az orrát.
– Bár, képzelj, tegnap behoztam egy döglött legyet! A lépcsőházban

találtam... Na, jó, még nem volt egészen döglött, egy kicsit mozogtak a lábai. És a kövek mellé tettem.

– És?!

– Amikor visszajöttem a konyhába, a légy már nem volt ott! Átrepült a süteményre, amit Kloé süttött nekem. Vagy az anyja?

– Szóval mégiscsak tud valamit az a kő? – kérdezte Jácint ártatlanul. Már mint ártatlan arcot vágott, miközben ott belül újra meglegyintette a biztos győzelem előérzete.

– Ezt kéne kideríteni... Hogy mit is tud – mormolta Bátor. – És ki is fogom!

Nagyot sóhajtott.

– Szóval, hol lakik ez a muki?

– Hubára gondolsz? Holnap elkísérünk hozzá.

Ezután már csak egyetlen apróság jött közbe. Másnap délelőtt Bátor ugyanis arról értesült, hogy egy kedves tanára közbenjárására – aki mégiscsak láthatott megcsillanni benne valami tehetséget – mégsem rúgják ki a főiskoláról, amennyiben két héten belül hajlandó leadni a szakdolgozata vázlatát.

Bátor rövid búslakodás után optimista tekintetet vetett a jövőjébe.

– Van egy ötletem, fiúk! – mondta Vincének és nekem, miközben Hangyási Huba háza felé igyekeztünk. (Vince úgy mutatott be engem, mint a játékfejlesztő cég egyik külsős munkatársát, amitől azonnal elnyertem Bátor teljes bizalmát.)

– Mi az ötleted? – érdeklődött Vince.
– Hát, ezek itt. – Bátor meglötyögtette a kezében tartott befőttesüveget, amiben a kavicsokat szállította. – Róluk írom majd a szakdolgozatomat.
– Tényleg? – képedtem el. – De hát semmit nem tudsz róluk!
– Napok kérdése – mondta magabiztosan. – És különben is, már elég sokra jutottam: a legyekre és a kaktuszokra gondolok.
– Aha – mondtam.
Vincével kétkedő pillantást váltottunk. Önbizalomban szerencsére nincs hiány! De hát miért ne legyen neki, ha van mire?
Jácint Huba lakásának kapuja előtt várt minket. Várakozás közben talált egy fél pár papucsot, azt lóbálta a kezében.
– Az a Hubáé! – ismert rá Vince. – Hetek óta keresi! Jácint Bátor kezébe nyomta a papucsot.
– Add neki te oda! Ettől biztos rögtön a szívébe zár.
– Érzelmekről nem volt szó – dűnnyögte Bátor, de azért átvette a papucsot, és magától kissé eltartva, két ujjá közé csippentve vitte be a házba.
Huba éppen a konyhában állt, és tűnődött:
– Nem tudjátok, mit akartam? Enni vagy inni? Vagy kidolgozni egy új elképzelést? – Leült. – Na, mindegy! Előbb-utóbb biztos eszembe jut, de ha nem, akkor sincs semmi vész...
Észrevette Bátor kezében a papucsot.

– Á, megtaláltad! – kiáltott föl örömmel, kikapta Bátor kezéből, és azonnal a lábára húzta.
Bátor úgy állt ott, mint aki karót nyelt. Lenyűgözött a nagy ember, és főleg a nagy ember hajléka, amely olyan zseniális káoszról tanúskodott, amihez foghatót ő még sohasem tudott maga köré varázsolni.
– Az egy többsebességes károsanyag-detektor? – bökött az asztalon álló, irdatlan méretű, karokkal felszerelt szörnyetegre.
– Te vagy az első, aki kitalálta! – örvendezett Huba. – Nahát! – Alaposan szemügyre vette Bátort. – Ismerjük mi egymást? Igen, biztosan... De ha nem, az sem nagy baj, az ilyesmi igazából csak másodpercek kérdése.
– Megnézhetem, hogy működik? – kérdezte Bátor szinte transzban.
– Megnézhetéd, de sajnos épp nincs itthon semmilyen káros anyag. Bár ha jobban körülnéznék, biztosan találnék valamit. De azért gyere, megmutatom a konstrukciót!
Leültek a szerkentyű mellé, és mintha régi barátok lennének, azonnal belemerültek a részletekbe. Vince ott maradt, hogy szemmel tartsa őket, bár úgy tűnt, főlöleges az óvatoskodás. Talán még a szerelem villáma sem csap bele az emberbe olyan gyorsan, mint ahogy egy tudományosan megalapozott, egész életre szóló barátság megszületik. (Ezt nem Rozi néni egyik falvédőjéről vettem, hanem önálló

gondolat.)Közben Jácint meg én hátramentünk a kis kamrába, hogy megnézzük, minden rendben van-e az átméretezővel.

Még ott volt.

Igaz, úgy tűnt, hogy időközben Huba használhatta valamire, bár ezúttal nem kérte hozzá Vince segítségét. Vajon mit méretezhetett át? Na, majd Vince ellenőrzi a beállításokat.

– Holnap hazamegyek – suttogta Jácint, miközben a gépet bámulta.

Nem tudtam eldönteni, hogy amit az arcán látok, az öröm-e, vagy talán szomorúság.

Naná, hiszen az inspirátorképzés része a fapofa is. Bár ők, azt hiszem, úgy mondják, hogy kitűnően uralkodnak az érzéseiken.

39. fejezet

Az áruló

Bátort ott hagytuk Hubánál. Még csak nem is köszöntek vissza nekünk, amikor elbúcsúztunk. És az is hidegen hagyta őket, hogy holnap újra eljövünk látogatóba. Bátor mintha valami lanyha intést produkált volna a kezével, de lehet, hogy csak azt a legyet kergette el, amelyik Huba tegnapelőtti, véletlenül a pulton felejtett paradicsomos tésztája miatt tartózkodott a konyhában.

– A kapcsolat létrejött – vigyorgott elégedetten Jácint. – Innentől kezdve én már semmit nem tehetek.

– Nem várod meg, hogy milyen kutatásokat végez Bátor? – kérdezte Vince. – Lehet, hogy hamarosan feltalál valamit.

– Nagyon szívesen megvárnám. És amúgy is... minden nagyon érdekes itt, nálatok! De Kálmos mesternek mihamarabb értesülnie kell a hegy helyzetéről.

– Még az is lehet, hogy visszaküld – mondtam.

– Nem hiszem – csóválta a fejét Jácint. – Küldetés után mindig pihenés következik. Senki nem jöhet kétszer egymás után. – Eltöprengett. – De azt nem

tartom kizártnak, hogy kiküld valakit egy üzenettel, hiszen van azért egy halvány esély rá, ha nem is sok, hogy a hegy visszanyerheti az eredeti méretét... Nem tudom, hogy lesz.

– Szerintem így nagyobb biztonságban vannak az inspirátorok – mélázott Vince. – Mi őrizzük a hógömböt, és ha valaki küldetésre jön, akkor felnagyítjuk, és segítünk neki.

Vince szeme lelkesen csillogott.

– Képzeld csak el, Kismukk! Mi lennénk az inspirátorok állandó segítői! Mennyi király küldetést kísérhetnénk végig!

– Hú, té... tényleg! – Már láttam is magam előtt azt a rengeteg jobbnál jobb, izgalmasabbnál izgalmasabb titkos küldetést.

Jácint csak nevetett rajtunk.

– Bocs, fiúk, de ez nem a ti dolgotok! Ez most egyszerű, kivételes eset volt. De az inspirátorok általában magányosan dolgoznak, tudjátok.

– Jól van, na, csak elképzelttem, milyen lenne – dühnyögte Vince.

Rozika néni a szívéhez kapott, amikor megtudta, hogy újdonsült unokája, Jácint távozni készül. Jácint ugyan még mindig a kertben aludt, de napi kétszer meleg ételt fogyasztott, és végre rendszeren öltözködött, valamint Rozika néni egy fésűt is vett neki ajándékba. Egyszer már használta is.

– De Jácintka! – hebegte. – Máris mennél? Maradj még, szívem!

Aztán valami átvillant az agyán, és a következő pillanatban Mihályt bámulta, arca pedig tökéletes kétségbeesésről árulkodott.

Mihály a szőnyeg kopott mintáit tanulmányozta. Kényelmetlenül fészkelődött, és nem nézett senkire. Rozika szokatlanul elcsöndesedett, aztán néhány perc múlva karon fogta vonakodó vőlegényét, és kirángatta a kertbe, hogy ott négy szemközti, komoly beszélgetésre kényszerítse.

Hamarosan Noémi is befutott.

– Jó, hogy jössz! Ma van a búcsúest – köszöntötte Vince kíméletlenül.

Noémi elsápadt, a tekintete Jácintra röppent, majd újra ránc.

– Ez komoly? – kérdezte.

– Igen – mondta Jácint. Az arca újra kifürkészhetetlen volt.

– Hát... – mondta Noémi hősiesen –, itt van az ideje, igaz? Mindent elintéztél, és most haza kell menned.

– Valahogy úgy – dühnyögte Jácint.

Hallgattunk. Ugyan mit mondhattunk volna? Éppen csak, hogy összebarátkoztunk! Teljesen mindegy, hogy a hógömb a közelünkben marad-e. Akár zsebre is vághatnánk, hiába, akkor is egy másik, elérhetetlen világ marad! És Jácintnak az az otthona.

– Szerintetek – kérdezte hirtelen Vince – Aura mit fog most csinálni? Mármint... úgy értem, itt kint, a mi világunkban?

Jácint eltöprengett.

– Nem tartom kizártnak, hogy idővel ő is vissza akar majd térni.

– De hát egyedül nem tudja használni az átméretezőt – mondtam.

– Ó! – Jácint legyintett. – Aura képességeivel gyerekjáték lesz, hogy találjon egy-két segítőtársat magának.

A töprengést Rozika és Mihály bejövetele szakította félbe.

– Jácint fiam – köszörülte a torkát Mihály, aki új melegítőjében, rövidre nyírt hajával és kissé megereszkedett pocakjával szakasztott úgy festett, mint egy elégedett, kertvárosi nyugdíjas –, a menyasszonyom meg én úgy gondoljuk, hogy jobb, ha én ideki maradok. Még egy darabig legalábbis...

Jácint arcán ezúttal nehezen titkolt megkönnyebbülés suhant át. Gondolom, már előre rettegett, milyen lesz a visszaút Mihály kíséretében.

– Aha – mondta óvatosan. – Értem. Rendben.

– Mondd meg Kálmosnak – Mihály tartózkodással vegyes tisztelettel ejtette ki a nevet –, hogy mentem volna én is, hogyne mentem volna, de aztán beláttam, hogy szükség lehet egy összekötőre... valakire, aki

kint marad..., érted. Aki tudja, hogy mi zajlik idekint, amíg ti kitaláljátok odabent, hogy hogyan tovább.

– Jó ötlet! – ragyogott fel Jácint szeme. – Kálmos is biztosan helyesli majd!

Mihály szemlátomást megkönnyebbült, Rozika pedig majd' kiugrott a bőréből. Mióta újra fürdőkádban fürdött, és eljutott a vegyesboltba meg fodrászhoz, úgy érezte, kétségtelen, hogy ez itt minden világok legjobbika.

– Szóval akkor egyedül mész – nézett Jácintra Noémi.

– Úgy tűnik.

Jácint még mondani akart valamit Noéminek, ám ekkor csengettek.

Rozika néni kitipegett ajtót nyitni, majd kisvártatva visszatért, és látszott rajta, hogy alig kap levegőt. A megdöbbenéstől? Vagy a felháborodástól?

Aztán már mi is láttuk. Rozi néni háta mögött tűzpiros fodrok villantak, és kisvártatva Aura libgett be a szobába. Olyan fesztelenül mozgott, mintha épp csak egy perce vonult volna ki a mosdóba.

– Végre, újra együtt! – kiáltotta vidáman, közben körbehordozta rajtunk a jól ismert, sejtelmes és bűbajos mosolyát.

Az, hogy döbbsen tátogtunk, még enyhe kifejezés. Vince szeme teljesen kidülledt, Noémi pedig felugrott, és egyikünkről a másikunkra nézett. A szemében néma kérdés égett: miért nem dobja már ki valaki?

Mihály és Rozika sem adták jelét semmilyen értelmes reakciónak. Egyedül Jácint tűnt nyugodtnak:

– Gondoltam, hogy a végére befutsz – mondta, és elvigyorodott.

– Gondoltam, hogy gondoltad – nevetett Aura, és kényelmesen elhelyezkedett a fotelben. – Valamikor nekem is haza kell mennem. És ha jól sejtem, lassan indulnál.

Csak bámultuk őket. Nem értettük. Nem tudtuk megérteni, talán nem is akartuk.

Ezek most tényleg együtt akarnak visszamenni?

Jácint nem tűnt sem meglepettnek, sem mérgesnek.

– Majdnem megcsináltad – mondta Aurának. – Kevésen múlt.

Aura szemében pillanatnyi harag villant, aztán jó vesztes módjára megvonta a vállát.

– Te voltál a jobb. Bármennyire utálok is, de így van. Egyelőre...

– Szinte végig elhittem, hogy átálltál – csóválta a fejét Jácint. – Pedig Rozália asszony figyelmeztetett.

Rozika megmoccant, és halkán, összefüggéstelenül magyarázkodni kezdett.

– Én... hát, én nem is értem, hogy akkor most... de igen, Jácintka... én szóltam, csakhogy te...

– Nekem is van még hova fejlődnom – ismerte el Jácint. Majd újra Aurához fordult. – Szóval azért jöttél, hogy a segítségünket kérd?

– Szó sincs róla! – rázta a fejét Aura. Megint nevetett. – Azért jöttem, hogy társaságot biztosítsak neked ezen a hosszú és veszélyes úton hazafelé.

– Kösz, de egyedül is hazatalálok – mondta élesen Jácint.

Elhűlve bámultuk. Mit fog csinálni? Itt hagyja nekünk Aurát? Vagy megbocsát neki? De hát Aura nem is kért bocsánatot!

– Szövetséget ajánlok – mondta Aura olyan méltóságteljesen, mint egy távoli ország királynéja. – Az inspirátorok és a szabotőrök, ha tetszik, ha nem, most egy cipőben járnak. Ugyanabban a nehéz helyzetben vagyunk, és a hegy, amelyen élünk, meg

Végvári Adrienn munkát keres

a közös múlt összeköt minket. – Kicsit várt, és szinte szuggerálta a tűnődő Jácintot. – Nézd, mi most mindketten hírvivők vagyunk! A mestereinknek meg kell tudniuk, hogy mi folyik itt. És ha értesülnek róla, lehet, hogy ők is egymás szövetségét keresik majd! Hidd el, Jácint, így lesz!

Jácint gyorsan határozott.

– Igazad van – mondta. – És persze te csak a dolgotad tetted. Nem haragudhatok rád ezért. Igazán kiváló szabotőr vagy, Aura.

Erre megint mindketten elnevelték magukat, mi pedig továbbra is úgy bámultunk rájuk, mint borjú az új kapura.

A búcsúbuli hangulata a későbbiekben némileg oldódott, bár nagy mulatozásról azért szó sem lehetett. Mindenki szomorú volt egy kicsit, és olyan is akadt, aki nagyon. Aura körül pedig mintha láthatatlan burok lett volna, egyikünk sem tudott vele fesztelenül csevegni.

Noémi hamarabb hazament, aztán Vince meg én is szedtük a sátorfánkat. Rozika néni mindenkinek csomagolt néhány darab süteményt, és a lelkünkre kötötte, hogy időnként látogassuk meg.

Noémi utolsó feladatáért még felhívta Végvári Adrienn, hogy megkérje, legyen kedves készenlétbe helyezni a hógömböt, mert a holnapi nap folyamán a négyből két lakó visszaköltözne a hegyre.

– Oké, persze – tüsténkedett Adrienn. – A többiek nem mennek vissza? Na, persze, hiszen kívül tágasabb, nem? – nevetgélt zavartan. – Mármint, úgy értem... Figyelj, Noémi... utána is nekem kell majd őriznem? Ahányszor csak ránézek, megborzongok... ha érted, mire gondolok... Ki tudja, lehet, hogy azóta is jönnek belőle kifele... Mindenféle alakok. Nem is az a gond..., csak mi van, ha véletlenül

felporszívózok valakit, belegondolni is szörnyű! Meg aztán... tudod, meséltem már, hogy a munkahelyemen...

Noémi újra végighallgatta Adrienn munkahelyi megpróbáltatásait. Egy ponton aztán nem bírta tovább.

– Miért nem keres másik munkát? – kérdezte ingerülten. – Ha ez a mostani tényleg ennyire szörnyű?!

– Á, ezt te nem értheted... Mármint kerestem én már többször is, de képzeld csak, mindig egyre rémesebb lett! Valahogy üldöz a sors, ha érted, mire gondolok. Mindig kifogok valami rettenetes főnököt. Eddig kivétel nélkül mindegyik szörnyű volt... hisztis vagy zsarnok.

Noémi majdnem mondott valami olyasmit, hogy Adrienn vajon miért hagyja magát, de aztán lenyelte a mondatot. Helyette csak annyit javasolt:

– Jöjjön el holnap délelőtt tízkor a Bogár utca 45.-be! Hangyási Huba lakása. Ott majd kap egy nagyszerű állásajánlatot. Mondja azt, hogy az asszisztensi hirdetésre jelentkezik! – És letette a telefont.

Másnap, amikor megérkeztünk Huba lakására, Bátor már ott volt. Sőt, legnagyobb megdöbbenésünkre egy szőke lány sietett ki a kapuhoz a csengetésünkre. Kloé volt az. Csodálkozva bámult ránk. Arcán a felismerés árnyéka suhant át, ahogy rám meg Jácintra nézett.

– Ááá... ööö... – mondta nem túl szellemesen, de azért kedvesen. – Sziasztok! Hangyási Hubához jöttek?

– Hozzá – lépett előre Jácint teljes harci díszben, hátán méretes hátizsákkal.

Mi, többiek ott csoportosultunk mögötte. Aura is egy nagy zsák súlya alatt roskadozott, és újra a régi ruháját viselte. Talán ennek köszönhette, hogy Kloé nem ismerte föl benne azt a piros ruhás szörnyeteget, aki sárba tiporta az önbizalmát a papagájketreceknél.

Rozika néni amúgy kedves nagymama módjára megpróbálta rávenni Aurát arra, hogy szortírozza át a holmiját, mert nehéz lesz hegynek felfelé ennyi mindent cipelni, és ha valaki, hát ő már csak tudja.

– A ruha van benne – közölte Aura, és mióta ismertük, most először egy kicsit zavartnak látszott. – A fodrok foglalnak el ennyi helyet.

Rozika megértően bólintott.

– Az más – mondta. – A ruha az fontos.

Noémi, Vince meg én is ott voltunk, hogy megnézzük a műveletet. Noémi ugyan először azt mondta, hogy őt nem érdekli, és már különben is látott ilyet eleget, és akkor is majdnem ideg-összeroppanást kapott, de Vince végül rábeszélte.

– Na, ne hülyéskedj már! Pont a finisból maradnál ki?

Szóval Noémi beadta a derekát, de elég szótlán volt.

Kloé közben beteretl minket a lakásba, és valahogy a szava is megeredt.

– Tudjátok, Huba éppen dolgozik... egy munkatársa van nála... Eszes Bátor. – Ahogy kimondta a nevet, kétség nem férhetett hozzá, hogy a szerelem nyila telibe találta a szerencsétlen lányt.

Vincével egyszerre fitorítottuk el az arcunkat.

– Hé, várjatok! – Egy női hang hallatszott valahonnan az utca végéről, majd szapora lábdobogás, és régi kedves ismerősünk, Végvári Adrienn száguldott be a kapun.

– Jó helyen járok? Gondolom! Már ha ti is itt vagytok...

Mindannyiunk ereiben egyszerre fagyott meg a vér! Jóvátehetetlen hiba lenne, ha Adrienn Kloé előtt kezdene cseverészni a hógömből meg az átmeretezésről.

Jácint gyorsan közbelépett.

– Noémi majd mindent elmond – nézett Adriennre szigorúan, amitől annak a torkára fagyott a szó. Noémi engedelmesen félrehúzta Adrienn, és halcan magyarázni kezdett neki.

– Menjünk! – indítványozta Aura, és belépett a lakásba.

Huba vendégszerető ember volt, erre már korábban rájöttünk. De az is lehet, hogy csak nem vette észre, hogy éppen vendégei vannak, viszont ha már

valahogy odavetődtek, hát őt nem nagyon zavarták. Most is szívélyes hangon köszöntötte a lakásába tóduló seregetet.

– Á... szép jó napot mindenkinek! Valami kérdőív...? Ja, nem, várjanak! A takarítócég! Kitaláltam? Ó, hát te is itt vagy, Kis Vuk? Ma nem zenélhetek, mert itt van egy kiváló kollégám – kicsit hátrébb lépett, és így megpillanthatuk a konyhaasztalon elhelyezett mikroszkóp felé görnyedő Bátort.

– Kiváló elme – magyarázott tovább kissé lehalkított hangon Huba. – Igazán eredeti gondolatai vannak, csupa izgalmas hipotézis... Még megismeritek a nevét, ezt garantálom! – Kicsit zavartan fordult Bátorhoz. – Hogy is hívnak, kolléga? Valami Okos Győző... ilyesmi, ugye.

– Olyasmi – hagyta rá Bátor, fel sem emelve szemét a mikroszkópról.

Adrienn úgy érezte, hogy ő talán jogtalanul tartózkodik itt, és muszáj valami magyarázatot adnia a jelenlétére, ezért előrelépett.

– Jó napot! – nyújtotta a kezét. – Én Végvári Adrienn vagyok, és az asszisztensi hirdetésre jöttem.

Huba megrázta Adrienn kezét, és elgondolkodva mormolta:

– Asszisztensi... asszisztensi...

Adrienn kétségbeesetten nézett Noémire. Noémi pedig mindig is a tettek embere volt.

– Ön éppen egy olyan személyt keres – emlékeztette Hubát –, aki rendben tartja az iratait, meg a kutatási anyagait, meg néha elpakol a szekrényben.

– Való igaz! – kiáltott fel Huba. – Tényleg keresek egy ilyen embert! – Adriennre mosolygott, és hirtelen nagyon elégedettnek tűnt. – Maga föl is van véve, kedves hölgyem!

Adrienn érthetetlen okokból elpirult. Noémi a konyhaasztalhoz tuszkolta, hogy Hubával megbeszélhessék a munka részleteit, mi, többiek pedig haladéktalanul benyomultunk a kis kamrába.

– De... hova mentek? – próbálkozott Kloé, ám Aura kicsit gúnyosan hátraszólt:

– Nem kéne megkínálni az új munkatársat egy kávéval?

– De... persze – nyögte Kloé bizonytalanul, és elindult, hogy Huba konyhájának labirintusában megtalálja a kávéfőzőt.

– Akkor, még egyszer nagyon köszönök mindent! – mondta Jácint, ahogy ott állt, oldalán Aurával a kis kamra közepén.

– Sok sikert! – búcsúztam, és többet nem is nagyon tudtam volna elmondani dadogás nélkül.

– Sziasztok, izgalmas volt veletek! – köszönt Aura, és mosolygott. Úgy, ahogy csakis ő tud, hogy az ember ne is sejtse, tényleg komolyan gondolja-e, amit mond.

– Ne mocorogjatok! – szólt rájuk Vince az átméretező mögül. – Kismukk, Noémi, ha nem léptek hátrébb, ti is kicsik lesztek!

– Na? Mit szóltok? – kérdezte Jácint, és Noémire nézett. – Nem jöttök velünk?

Noémi hátralépett.

– Menjetek már! – mondta kicsit ingerülten. – Olyan gáz ennyit búcsúzkodni... na, sziasztok!

Aztán villant a fény, és mire újra látni kezdtünk, a kamra közepe üres volt, a lakást pedig betöltötte a friss kávé illata. Kloé a maga módján egy varázsló volt.

Letettem a bélelt gyufásdobozt a földre.

– Mászhattok! – mondtam, és a szemünket erőltetve figyeltük, ahogy a két apró pont átküzdi magát a gyufásdoboz vastag peremén.

Óvatosan felemeltem a dobozt, és már majdnem elindultunk, hogy Adrienn lakásán végre befejezzük a mi személyes küldetésünket, az inspirátorok segítségét. Ám ekkor csöngettek.

A kapuban Mihály és Rozika álltak.

– A fiú... Hol a fiú? – hadonászott Mihály mérgesen. – Írtam egy levelet Kálmosnak. Azt akarom, hogy adja át neki! A nagymesternek meg kell tennie bizonyos szükséges lépéseket... Mert ez a kiskölyök, ez a Jácint biztos nem tudja jól elmondani, hogy mi folyik itt. Hiszen még csak nem is sejtí, milyen nagy a baj! A szabotőrök ősi ereje újraéled, érzem...

mégpedig ebben a lányban! És pont ő kíséri a hazaúton. Na hiszen!

– Itt van Jácint – mutattam a gyufás skatulyát sutogva Mihálynak. – Elkésett a levéllel! – Bár a szavai valahogy vészjóslóan hangzottak, magamban kicsit kuncogtam azon, hogy Jácint biztos majd' felrobban ott bent, a dobozban, hallván, hogy Mihály kiskölyöknek nevezi őt. – És szerintem Jácint tud magára vi... vigyázni.

– Tud egy fenét! – legyintett Mihály. – Meggondolatlan, hebrencs kölyök... Még hogy inspirátor!

Mindig is mondtam, hogy az őrzők az igazi férfiak! Nem ezek a lóti-futi kölykök!

Csakis az őrzők! Ugye, Rozi, te is így gondlod?

Rozi néni pedig annyi hímzett falvédőt elolvasott már életben, hogy jobbnak látta, ha szívből jövő egyetértést tanúsít.

Tartalom

<i>Előszó, vagyis Előre Szólok</i>	3
1. fejezet	9
<i>Jácint</i>	
2. fejezet	21
<i>Aura</i>	
3. fejezet	27
<i>Mihály szembenéz a tényekkel</i>	
4. fejezet	35
<i>Az inspirátorképzés</i>	
5. fejezet	45
<i>Az ereszkedés</i>	
6. fejezet	55
<i>A szövetség</i>	
7. fejezet	66
<i>A Völgy</i>	
8. fejezet	73
<i>A hegyről jött idegen</i>	
9. fejezet	82
<i>Egy kicsit nehezebb küldetés</i>	
10. fejezet	90
<i>Tüskés bozótok rejtekében</i>	
11. fejezet	97
<i>Valahol, odakint</i>	
12. fejezet	102
<i>A polihisztor</i>	

13. fejezet	107	27. fejezet	238
<i>Eszes, bátor</i>		<i>Álruhák</i>	
14. fejezet	111	28. fejezet	250
<i>Eközben odabent</i>		<i>Előkészületek</i>	
15. fejezet	121	29. fejezet	259
<i>Egy megbízható társ</i>		<i>Kloé</i>	
16. fejezet	128	30. fejezet	264
<i>Az üvegfal</i>		<i>Alakváltók</i>	
17. fejezet	135	31. fejezet	277
<i>Az átállás</i>		<i>Tűvé tevők</i>	
18. fejezet	145	32. fejezet	287
<i>A küldetés</i>		<i>Eközben az állatkertben</i>	
19. fejezet	153	33. fejezet	291
<i>A mihaszna</i>		<i>Újra a főhadiszálláson</i>	
20. fejezet	156	34. fejezet	299
<i>Akaritról, őszintén</i>		<i>Állatkerti szerelem</i>	
21. fejezet	160	35. fejezet	312
<i>Az üvegfalon át</i>		<i>Ami meg van írva</i>	
22. fejezet	170	36. fejezet	322
<i>S.O.S.</i>		<i>Egy korszakalkotó felfedezés</i>	
23. fejezet	184	37. fejezet	337
<i>Adrienn mindjárt megbolondul</i>		<i>Az inspirátor</i>	
24. fejezet	194	38. fejezet	349
<i>Két világ találkozása</i>		<i>Bátor jó úton halad</i>	
25. fejezet	208	39. fejezet	357
<i>Hangyási Hubának mindegy</i>		<i>Az áruló</i>	
26. fejezet	227	40. fejezet	365
<i>A főhadiszállás</i>		<i>Végvári Adrienn munkát keres</i>	

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony